

MIC. L 878

ISAAC BEN SAMUEL, OF ACRE.

ME'IRAT 'ENAYIM.

[14--]
ITALIAN SCRIPT

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

הוצאת וזכוכס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

ספר

סאידה עינים

לרב יצחק דסן עבו הלסידה טכין

כת"י משנת המשה אלפים

ושמנים ליצירה בעדן

see m. 44. 3002 (benign) fls 3-4

הועתק והוכנס לאינטרנט
www.hebrewbooks.org
ע"י חיים תש"ע

ס' סאידת עינים

לר"י יצחק דמן עכו. ומביא הרבה גדולים שלא נודעו לנו ממקום אחר.
וכן מביא דברים ששמע מפי איש גאון רוח חכם וחסיד ומקובל ר"
דוד כהן ג"י ששם הרטב"ן, רמז הוא בספר הזה בר"ת סודכ"י (ששם
ר"י דוד כהן יחיה). ומביא מה שכתב החכם ר"י אשר בשם דודו הרב החסיד
ר"י יצחק בן הרב ז"ל. ויש בו ספורים נפלאים ממדושת רבותינו הקדמונים.
ויש בכת"י שלנו הרבה יותר מכת"י הנמצא בטינבען.

122 דפים | נייר וקלף פאליא. | כתיבה ספרדית.

1. 300 1/2 yds. 1644-58a 300 1/2 yds 1644-58a 300 1/2 yds 1644-58a

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

Leaves 122

Lines 34

26.2 x 20.2

These images are from the collection of the Library of the Jewish Theological Seminary (JTS). JTS holds the copyrights to these images. The images may be downloaded or printed by individuals for personal use only, but may not be quoted or reproduced in any publication without the prior permission of JTS.

[illegible]

היה הוא הנן וזה שאלוהים שהיה אורם מורש מן האשה בעצת האלהים
ימן עץ החיים הנבו והם חיים כל באחריית הספר בחיל וידא האלהים כי
מאד זה שם האדם פברית האדם שהיה אורם ועוב והאמת השבד
אחר שהיה נעשה נעשה שחר ושקרא לא אמי יש לעלה כלם נעלה נעלה וכל
כבר הדבר כי אור דברים לו בהקדמה כי הם תלויים בדיעת שמות עשר הדורות
הכל נבחר להשכל ואולי לך חקיקת הענין שמיט תבין הסדי הוא העץ הוא הין
התורה הרעת הדת ואחר סטות שאיט נאמר עם היל לב דומן לע כי הע נקראת לב
התורה וזה אלף והאחרון טוב ורע שהוא חסד ומתוק והע כלולה מדיו ורחמים
ועל כן אמרו חזקוניס כי שאלוהים האשון אחר היה ואם היה העץ טוב וכל
הטעם היה לו אור דברים לו כעשן כלור למה היה הטעם מוכן דבר טוב כזה האדם
האחרים הוא הטעם הנכון כל והטעמים כי היום בעצת קושיא זו שהקשה הרב
היה לתת להאמן שכל טעם הכל נעלה הלו יש בעצת זה דברי סתרים וחטאים
דברים אחרים וכבר ידעת כי הטעם ומאד ויצר הרע כל מוצר שמאל באים נאדרת הדין
הקשה והוא שאלו הטעם הוא סטן הוא יצר הרע הזה מלאך המות שטן שייר ומשטן
והטעם האורם ועולה ומקטרג וטעם שחרו של אדם יצר הרע נחש הקדמוני ה
הטעם והוא כי זה והיט דם הטיות והיט רצונה כבילה לשבעה כי אשה חרת
היט והיט מות ורחמים וכבר דא לעברה ולעמיה מה הוכיר עני וההרב סאן
פנח שיה כי כבר הוכירו להשלה הטעם הזה לדמיון הסוד החטס שהוכיר והוא מה
שיה דע כי עץ החיים ה היסוד שהוא חי הטלויס ועץ הרעת הע כי מעט שהרעת
אין לתת להאמן הכתו מור עץ הרעת טוב ורע והם דין ורחמים וכן היא הענין עץ
האשר עץ של הרע קרה לע עץ של התם מוצר הררמים הבאים לע מהה והסוד המק
היין כל בענין הכל נאור מאד הנט כותבו לך מבורך באר היטב בעור הטוב והחטיב
יחיות רע כי מיד הכל הוא סוד הגלגל הרמיו בקהלת דור הולך ודור בא ואח כם
בספר הפקיד דור שי כר כא ורע כי הכי ברחמי וחסדי הרבים על העם שלא יח
האדם נבחר וזה ודמיון ברא בשלשן הנשיית והוא ידע עלמה וכך היא ה
המדה להאמן הם כנאים רבים שהם הטעם הנכון שיה חס סלום יחנא האיש אשר
ייתלם בזה הנבחר בזה יחנא האיש הזה יחנא האיש הזה יחנא האיש הזה
היין היה עץ החיים הייתה וזה קה יחנא האיש הזה יחנא האיש הזה יחנא האיש הזה
ענין שיה ענין אחר למק הנקה השניית בהותם סובלה יסודין בנות השטן ועלה
הדיון הזה איבער תמצית עם הרעם הראשון שאיט מלגול והיט דכתי ודור
רביני ישיבו קנה ינס כן פקדון מכות של בעס יעל נח בנס על שלשים ועל רב
הנס ותלדי היה יחנא האיש הזה יחנא האיש הזה יחנא האיש הזה יחנא האיש הזה
האיש הנשיית ומה בלי ספק עט היו גריו ולמען לא תאמר נבשו הוא מן
האיש הנשיית שהיה נאור קרוב ליכס ונשה אי דוריו כי דוריו נאור ונאור

נכסיו בנזק האחר והיה מנקה ונשכח להלויים אשר נתנה וגם כן תלוי כזה שכן
איות שהיה חרעם תמיד והיה אומתם לא ולא שכן לא לא ארע נכסיו והוא לא ידע מה
היתה הסבה שר בא אליהם והוא ידע לה וידע של הבה בעת הנשוא ועוד שכן ששה
הרוב מכלל הן עשרה בן יעקב על כן כן ידעו ונשאו במיתה ההם בעצמם
הנשואות שישבו לא מקומו וגם כן נשאו תמיד היתה ידעת בעת ההן ובסוד הקדוש
הוא והיה רצה והוא אחר וכל קרוב ונשואיה לא ידע שר ואחן אשר הנשוא
לכך השם יתעלה וזה ה' פסוק ושר וגם כן שכן נשאו כלה היתה ידעת בזה
והנכסיה הן אחרות לא כלל למען היה ביאורם כי נשואות הנשוא והיה להן לא
לא ידע נכס ונשואות כלה והיתה רשעים קבורים וכמו כלה נשאו נקברים ועתה בא
היחוס קדוש יהלל כל שאין שרין כן עין וישתכח בעיר אשר עשו שהם
נשואים בעולם כנשואין שכן נשאו אחרת שהן קבורים וחור גם זה הכל מהכל
כי מוסר אשר לא ידע לאחריתם הרי מעטוק זה ה' כן סוד רשע ושוב לו ומה שיהיה
הכח והשכל לא ידע מה שיהיה לה בידו כל מעט שהיה רשע כרי להאמין השם
מטיב לו בעולם הזה כרי להאמין לשלם הבא תמיד ולא תעלה לשלם גלגל של
שלמה פועלים ועדה נשבו לעשן קין והכל מהחלק שר טוען כנשוא קבלט מפי
ספרים ידעו וספרים רשעים כשר ידעת סוד העבור שר השלמה בא חורן כן ה
היציאה הראשונה שהי טעם של שלשים ועל רשעים הן כל זה יעלה פועלים טעם
עם גביר והעבור השם כשר תחת הכל שכן שר להם זרע מהר תחת הכל כי הרי
קי גם נשבור מה שיהיה שר ידע ב' כי למע פס ולפי ומה ידע והיה טעמו
ויהי לקבל חטאת ומה שיהיה והכל חור שכן ידע מה הוא הכל אחרות שלמה
היציאה תורה כל הכל לב שר חטאת ומה שר לו חטאת היציאה כל זה והשם ויהי
יציא טעמוס החסיד נשאו כרין הידע שר חטאת חור או פועל ששה והרשע גלגל
שר מוסר כי שר זה צריך לאדם רשע שר רשע מעט שלם השלם ודען או מעט ש
כזה שר וכל עלמה הן שואמה דור חטאת שרם שרם שר שר שר שר שר שר שר
מחל להם שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
החכם המקובל כי חל לה שיהיה שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
החכם לו שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
יהיה רשעים קבורים שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
שר שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
היה שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
כך שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
על רשעותם אבל אם נשאו זה ידע מה שיהיה שר חטאת שר חטאת שר חטאת
לא ידע מה שיהיה שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת
ויהיה חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת שר חטאת

עוד מכלל וטעם קין להרוג את תכל היות קצץ חסד כל יחיד הכבד והחזק
ושלם היה נהרם הבטן העליון כי אל כי הבטן העליון שבעה והבטן התחתון שבעה
ואינו כנגד דין מרעופין תע יע והכל ושהו תאומותיו נולדו עם הכל שם וטעם עוד
אחד זה הכל וכל את לרבות הדי שם אהבן לרבות שם תאומות שגורו עמו וקין ותאומות
הדי שבעה ועוד והדי וחשב שנהרם בטן התחתון וממנו יצא הזרע והשם חשב בו גמ
מחשבה לבלתי ירח מיט טח והרעבר בשם והתעבר במטה וכל זאת היתה שבה ה
הייתה של קין ממש שלא טחבל קרבתו והקרבתו לא נחבל ממש שגם בקרבן היתה
מחשבתו יטה שהביא קרבן לא היה ריחו טוב כי הביא פשתן ובמלת קרבן רמזו קוף
ריש ביה נון סת פשתן קין קצץ בנטיעות שהיה קרבתו פשתן משיי הארץ ולא חבט
במה שלא מעלה ועל כן נעוטי היה בארץ ואדם טי שרעה להחיות בוית ונחמדה ה
מיתה מרה כנגד מרה והכל עלה למעלה גמלה עליונה שעלה לשמים ועל כן היתה
קרבתו נאן וסובבש הקרמז הוא המקטרג ויצר הרע מחדת הפחד והוא שנה חזה
והשיא מיתה נעשה כי בעשותה נעזו היא תמשול במדתה בו באדם ומכאן יבין סוד ה
המשל על הלבנה שקטרגה והיתה רורעת לעצמה כמו ואת כלום הלבנה וקוח וקטרג ה
הדבר שאם לא והוא ימשול בו ואדם כשראה הע שיהא מפרנסה כל העולם והנהגת
הכל על ידה נמשך אחריה לברה וקצץ בנטיעות ועל כן נטרד ואחר כך עשה והקריב
שור טר כי הייבן מקרב הכחות ועל ידי קרבן זה יחד הכחות דין מרעופין וזה שיהיה
בקרבן אחת בלבד רמז על ייחוד שלם ואמת ואעפ"כ חטאו וחטא קין לא נחבל לקרבן
כי קין נעוטי היה בארץ והחסידי ריבט אמ כי חקעת עשרה הרוג מלכות היו בנ נרים
והאומות כי כ היה ואלו על זה הפלא והשיבו כי גם בע יעקב היה בהם בע השפחות ענ
מכשטי והב שטי רעלו קבלתי כי כל אונק אנשים מבנ אה פחות ידים נמשם ה
היתה מנפשות בג ישראל ועל כן קרוב השם תחת כנפיו לבלתי ירח מיט טח וטעם
זה אינו מתעורר לא כי נפשות המשוחררים היו נפשות רשעי אה והשם מסלק קוצים
מתוך טרמו ויוחה אולם בשתי ידים ותשובה לית יסודם שהוא טר נחמאל עב
עוד מעצות בעטן זה רבדים נבוחים וראה לי כי הם מדברי חכם מנר הלי המקובלים
שמו ר יוסף בר שמואל זל שנתא מולכי שט הוי ה עלמא וחד חרוב פי חרב מאין אדם
וענן ובהמה ונחמא האדמה ואחר האלה הו יחדש הכה את עולמו עי שמטת שבע
כמו כדאשונה וענן החרבן הוא כפיקת ההמשכה שהרבר מלמעלה מקבלים וגם
וגם מכים בעצמם ואינם מתבשעים למטה לברדים פירו בע העולם והטמרים והארץ
שארדים בעבור שהם כנגדים עומדים הת והע וכפוף השמטה השביעית יחודי הע
העולים לתנו ובהו שהרברדים מתעלמים עד החטמה והו רבד עזה לאך דוד כלום לחוש
לא שנה אז היתה שנת היובל וכמו כן העשמה חוזרת אחר שתקבל שביה או עונשה היתה
לה לקבל בלא טח כן עין אז כגדעם תחזור לקבל הראוי לה לקבל בנקטת שיהיה חסד
כנגד מרה וזה שאמרין הדיית המוס כל יומא וימא זמנה הוא יעיד אמרין חסד

העולמים החליטם באומה אחרת אם כבר נשבעתם שלא אחליטם באומה אחרת
ממעט בתורה ענינם רבים שעברו הנפירים כל שכן עתה ויש לנו לדרוש אותם
כמו שנעשו רזל שאמרו שר לא נא לא ישיר מכון אמרו רמו לתחית מתים מן התורה
ות' אם כי עבר אותה ולא עבר תשוב תבואוין כן לא תשוב מכון רמו לתחית המתים
מן התורה ואזל ויתעבר זה הב' ונשל רמו במדר העבור בתחית המתים איך תזה
הנשמה שבאה בשנים ושלשה גופים ואם כי היו אומ כי הנשמה מתרבה ומתעלה לטה
חלקי כמו שהיה ששה כחה נפוצים ומשמשת בכל הגופים כך סברתו כי עומד הגוף ה
האחרון אשר זכה בה ונעשה כבודה ושם חזרת עב שור מצינו על סוד הגלגול מול
אין מיתה בלא חטא ועל כן יש תימה במיתה הכל מקרובה אחר רצו קרבתו ולא מצינו לו
חטא ונשמתי היתה טהורה וראשונה דע והבן כי מיתתו כמיתת בני אהרן שאחזקל
אציל בני ישראל לא שלח ידו שראו והציו ועל ידי שנתקבל קרבן הכל ידע שכינה והצין
יותר מראי ונתחייב מיתה ועכב הנה מיתתו שלא לערבב טהמות קדש ומגלגלן חובה
על ידי חייב ונהרג על ידי קין ורמו לרבי שנהרג על ידי קרבן כדכתיב ויחזק חקין מאד ש
שקטו להכל על רצו קרבנו והרגו הבן עב ויה' שגד רצונו מורה לחכם זה על אציל
בני ישראל אבל לא על בני אהרן שאין זה דעת המלכין ול' והסך האמת אמר בזה ודוח ות
ותשכח דקצטא קאמינא עור ויסתר משה פניו כי ירא מהביט ל האלים גזכר
בבא אליו הנבואה על הכל שנעשה בהקרבת קרבנו שהצין בשכינה ופיה נתיירא
ממה שהיה לו להכל וכבר ידעת מה שאמרו על ויתעבר יהוה כי למעצבם רמוו הכל
יהעבר מלשון עיבור ויתעבר זה הכל ובהכל כתיב ויהי הכל רועה צאן ובמשה כתיב
ומשה היה רועה מה שאמר משה היה ולא אמר וירעה משה או ומשה רעה רמוו על נפש
הכל שהיה רועה ולכן הלכה מהכל למשה וכי שהכל בשעה שהקריב קרבנו הצין ונ
ושבתל יותר מהראוי לו וכח מרעה היה צדק וירע הענין ונתיירא שלא צדק לו הה
הסתכלות וההצצה גלגל כמו שצדק להכל ועל כן ירא מהביט וכר הכל מפני שהיה
בעליונים מה שלא השגשג אדם אחריו וההכל עצמו בענה ובשתלות והיה בר ה
הכל הנביהו השם בגוף קדוש של כל קדוש מטה ונעשה בר ממדות שכן משה לשון
ממשה קין שנתגאה וחשב לקנות כל העולם השפילו השם בגוף שכלו האריך ויד
בטהומות ונעשה קרח מכון ומכון וכשמו כן הוא כי קרח בן יצחק חסר ואז כי נעש
קין היא של קרח הרי הכל וקין משה וקרח וטעם מפני מה נזון קרח בבליעת
האריך ולא באחת מאדכע מותו בר כי שלם לו השם מזה כנגד מזה הוא גרם לו
לדמו של הכל שכלע באריך ומשה גרם לקרח שהפנתה האריך את פיה ותבלענו
ויקח קרח בן יצחק רמוו קין ועור קחת כן לו קין עור שמעתי בסוד זה ענין
צדיק ודע לו צדיק והיה רשע ומתמדיק מן החומר הראשון רשע וטוב לו צדיק
כדאשיתו ולא באחריתו ועליו נאמר ומשולם לשמיון א פשו וגו' של כן טוב לו והצדיק
בגוף שנתמדיק בו יקום ואיפשר גם לא הספיק להתמדיק בגלגל פעם ראשונה

כיצד עין אבותי ונתגלגל פנים שנה אורח הצוק הירושון עם השני העץ רבן יהודה
 ביר הירצה והוא הצוק השלישי עץ והירושון שאותו על הנכב שיהחלוק כמו העץ
 ויעתרו כל הצופים עיקר וכזן שמתנו בעיקר סוד הגלגל עתה יסבב העד גם סוד
 היבום ובכללו עין עוד סוד על עדיין וישע עין עדיין ורע לו רשע וטוב לו קדו ורע
 ועטו כסוד עין היבום וכבר ידעת כי סוד היבום הוא בלכת האדם לבית עולמו ואין
 לו זרע להזכיר שמו הפרט תבירה הנפס ההיא וגיל מכאובה עונה בה טרחה מעלה
 ובגיל העדיין לא יבא ובעוד יומם שמשו יבא ואין לו חלק במעלות ובפני נאיה תה
 תהלות וישב בחוק ועברת דמותו לאין טכנות מהתמוטת הפוללות כל התמוטת פלס
 עין הסוד המיוסר על דרך הנכון הזה בהיות נפטר לבית עולמו ואחיו חי ונשאר כר
 לקיים שמו וילך ל הכל אשר העז בסוד המעשה כי הוא סוד הכסא למח בו שבעה
 הרשע אשר נברת תמוטט ולהושיבו ל מעוטת לאען לא תכרת בהכרת עולמית בלה
 הימים ולא יאבד לעולמים והנה כי בהתחבר אחיו הדואג והשומם על אחיהו ופא אול
 מעותו היא גם היא תדאג ותשומם בדאונתה אח כעלה בא ליה האהלה והוא גם הוא
 בהתחברו עמה זכור לאחיהו וידאג עליו ויכון רוחו אליו ושניהם כאחד אליו יתחדדו
 והחברה אשר תביא כי טעמו זה סוד כעטן סוד אמרו אם ישים ליו רוחו ועשתם
 אליו יאסוף וסמך בסוד אמרו עליה פרא למור מרבר באות עשה שאסוף רוח והכל
 הוא בסוד ידוע בהתבונם במחשבתם כי התועלת הגדולה למיטא את האסוף אשר נא
 נאברה ואמנם ידך לרשת כי כל העצבים נישכים לשלם מין כמיט והתבונן כי האדם
 המשכת הרוח הוא כמיט בסוד רוח להמשיך רוח פרוח ועל כן היא התועלת בהיותו נא
 ית אב רחמן ומנהיג הכל במדת חסד וצוה לעשות חסד עם המת העוסק ואין איש מ
 מאסוף אותו הביתה והבן ופא אחיהו ואשתו ושנים עמו חסד ואוספים אותו ולא זנב
 לחוק והנה הסוד באמרו ולא יכרת שם המת מעם אחיו לא היה העטן להוליד בן ולקראו
 בשם המת כי אם יהיה כן מטב לקרובו של מת או אהובו להחזיר עם אשתו או עם
 אחרת נבריה ולהוליד בן ולקראו בשם המת אבל העטן איט על זה והוא ית לא יטה על
 העטן הוה אבל הסוד הוא בהיותו הוא ית רב חסד וזה לעשות חסד עם החיים ועם המ
 היתים בכמה פנים והחסד גיוול כמו שכתו לא תהיה אשת המת החוצה לאיש זר יצא
 יבא עליה הבן זה הפסוק כי זה החסד הגיוול שעושה אחיו של מת ואשתו שהנח והסוד
 כפי אשר אמרו אומם התבונן בעטן בוע שפא להקים שם המת ונתחבר עם אשתו
 של מחלון והוליד בן ולא קראו בשמו של מחלון כי אין העטן הוה אב לקרא אותו על שם
 הסוד עובר ולא מחלון והוה העטן הנכון בסוד ימרו ותקח נעמי את הילד ותשיטתו
 בחיקה וקראוהו השכנות יולד בן לנשי ולא אמרו יולד בן לבועז ולרית והנה הסוד כ
 בעטן נעמי ותקח את הילד ותשיטתו בחיקה כמי שמיטא את הנכדה אשר נתא אבד
 והוה סוד והיה לך למשיב נפש ועל כן ותקראנה שמו עובד וכן בעטן אדם שקראו לשון מת
 תחת הכל ועל כל פנים הוא ית צוה כן כר לעשות חסד והחסד שלא יפסק נק החיים וכן

המתים ואמנם כבר ירעת על מה שאמרו בענין חונן שאמל יהודה בא ל אשת חזקיה ו
יבס מותה כי המטה היתה בקבלה לאבות הקדמונים והו וירע חונן ירעה ברורה היתה
לו ברבר ויריעה אמיתית ירע בענין זה והו סוד לבית נח וירע לחזקיה כרי שיבנה הבנין
הסתור כמהחלה ועל כן תוכל לרעת כי הוא ית ברבריו וכל ענינו הם בחברה ואין להחרי
אחר מרותו וגם בענין זה הוא סוד צדיק וירע רשע וטוב לו כי מהיותו יתברך רב חסד
עשה חסד חנם בחיים ובמתים ולפי ראה הנה שאין עון שתבא זה הענין לזה העולם כגון
ולא תשאר שם לא זמן מועט ואם לא יזכה שתקבל עונשה הבא ולא תזכה ל המקום הר
הראוי הידוע בעבור הזמן מועט ההוא ולפי כשתבגם הענין בגוף ותהנה בזה העולם
זמן מועט שעות הארס ולא תזכה במעשיה כרי לעשות חסד לא תקבל עונשה שם לא
הנה מחזירה פעם שבה ל המקום הראוי וגם כן יוס לא יזכה בפעם השניה הוא מח
מתירה פעם שלישית והו שאמל הוא הן כל זה יפעל ל פעמים שלש גם כבר עב
ויהב שני דעתו ארברי על ענין ס ד זה ואכתוב בו התעוררות אשר התעוררתי בו מכ
מכלל אשר קבלתי מהמקובלים רע כי יזנק שדים המהים הם עניים מכל חטא ובוראי
נשמתם נשמת הצדיקים שלא נותר עליהם עונש רח המיתה בלבר ובקבלים עשר המית
ההיא וכו להיות במחיצתו של הנה ית וית ונשה את מי יורה דעה וכן כלנא על מי ישיע
הדעה והשמועה על גמול מחלב ועל עתקי מעדים ומלצר סוד זה אם יש בלבבך עינים
הכיר בבסוק זה סוד הבחורים העוסקים בתורה ובצמילות חסדים ומתים בחצי ימיהם
ואעפ שאול בעון אבות בעם קטנם ויתם אעפ שהאמתן מכל מקום לא אמרו בעון א
אדם בעו קטנם מתים מכל אמרו אבות ואמרו בעם סתם מכלל שבנים קטנם ויתם
בעון אנשים אחרים בעלי שמות ואפי אם תמצא לול שבנים קטנם מתים בעון א
יבנותיהם שהולידום אין זה לא ער יג שנה ומיג שנה ועד עשרים על כרחין הם מתים
בסוד העבוד שהרי אין בו של מעלה מענישין לא מעשדים ולמעלה ומתים קודם על
עשרים לפי שהיו צדיקי לקבל עונש מבלעדי המיתה ואולי יאירע עליהם שש ועשר
באותם עשרים יבקר נזככה הנשמה של גוף החוטא עם המיתה ואותם הבדיות אשר
הם חיים מעשדים שנה ולמעלה רע כי שמותן או היא הראשונה שלא חטאה מעולם
או היא מהדשנים שמה עליהם שלמה וככן ראית ירשעים קבורים וביאו ואם תרצ
לראות הסוד הגדול המופלא הזה בעיני כשרך הסתכל באנשים המצליחים בכל ענינם
ורואים ברכה בכל קטנם ומשיגים כל תאוותיהם והם אהובים למעלה ונחמדים למטה
רע בלי ספק כי הנשמה שלהם היא הראשונה ואם היו הולכים בדרכי השם ככל רע
היוט לא היו בט גלגל וזה אי איפשר כי אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא
ולפי אין שום טורט נחלט מהגלגל או פעם או שלש דכות הן כל זה יפעל ל פעמים ש
שלש עס גבר שהרי הבא שלא עלה שום טורט ולא השיג במעלותו נתגלגל כל שכן הבא
אחריו וירע כי הכל הדג לקין בימי משה וקרח ולפי שגרים לרמי הכל לבוע בארמה ש
שלים לו הנה מרה כערי מרה שפעתה הארץ את פיה וכלע גם הוא נמצא שההיוג

שההריון הורג את הורגו ונש"ח שוקר דם האדם בארצו שכן בארץ ישראל
כאשר תראה הורג אדם והוא מת בשלח על מטר דע כי שם אחר חסידים
הנזקם נקמה גוט ובקד נמחל חטא הורגו וחטאו מו יתקיים בו בנקו אחר שוקר דם
האדם באדם דמם שוקר הרי להדיט מסאן שהעשה חסידים ע"י ש"ס אין קיד
להשפיע על העולם כח החסד ובה שכו הריבה מאד כמו ש"ח ש"ח חסידים
הו ערך הבה להשפיע חסדו על כריותיו גם כעבית דין עשין משה מה דתו הדי
מיתנו ככיתו ולא יעריך גלגל על ההריגה ההיא נמצא שכו גורמין לנחת הדין שלא
לרין אותו כמקירה זו על עבירה זאת ומקבלים שטר אבל כשהעשיר וכו' ששים חסד
ממה שאמרנו נמצא שה"ח ע"י להשפיע חסדו על העניים ולכדנם יחונם והשפיע ש
שהוא העשיר שהפקיד לעשיר העשיר שולח ידו וטעם כמה שזהו השם השפיע
ונמצא נעש גם כ"כ כשאדם עושים משפט מעי"כ לומר הדין לתקן שש בגלגל
וגם הם עושים על זה וענן הגלגל ידוע ומשוער הוא כי יש בו רחמים ודין רחמים משה
הש ית שחשב מחשבות לבלתי דח ממנו ערה ודין מעד הנזק החוטא עוד איך חסד
ממעוט שכל שבי כי ענן שאלו שהן מוציא אביו מנהגם והתלמיד לית אב"ל לר' חסד
לכנו ולא הרב לתלמידו ידוע טעמו מסוד הגלגל כי כאשר מתגלגל נפש האדם בגלגל
אחיו והוא חי המשיך נפש אחיו המת בצנו ומאחר שהוליד בן הרי הוא מרסר נשמתו ודין
ומצד יקה בכל כחו כי כל אדם מוצא שיהיה בע חכם וצדיק א"כ הרי הוא מעיל ומעלה
נפש אחיו ממאד שחת ואם יקרה מקרה שלא יולד כיבמות או יולד בת הרי זה אותו
ומצת שטעם הויתגא לא מתגלגל או היא וטה גמורה או ההפך וידע בת גלגל ובשוקר
הזה יקרה לעם האב שבנו ימשיכה בורש וצדיקה בהר"כו בנן בדין טובה ויחיד
כי חזקיהו גידר עצמות אביו במטה של חב"ס סי' להנלו ממאד שחת וזאת ולמה שבנו
כן ימשיך נפשו בורש וידריכנו בדין טוב י"א שכו ענה כדוח הקדש שלא יהיו בכ"ע
צדיקים ולפי לא היה חפץ לישא אישה ע"י שחלה ועל כן גידר עצמות אביו והוא הדין והוא
הטעם בעש הרב אם אין לו גואל יגאט תלמידו כדענו שכן התלמידים מקראו בשם וזו
בת בעבדים הם התלמידים ויש להן לרעת כאשר אמרנו כי הכל בשת מתגלגל ומסת
למשה זהו נטריקו משה המוך הכל שית משה ודע כי יתע שהקריב הכל קרבן הנן וח
מחלבי צאט שהם לבנם נמשה עליו מדת רחמים ונעשה צדיק רחמנו ונשאל קין
הכל לית דין ולית דיין ולית עלמא אחרן והעילו הכל להורג נבמדו רחמיו עליו משה
שעס טוב קרבו עליו ולא הדין וקין שהקריב קרבן לא טוב שהוא שחן ממדיה ודין
סמאל המקבל ממדת הדין נס להמעך כח סמאל עליו ונעשה יסע אכדי על אחיו ונש
והדין ואע"כ נעריך גלגל הכל מיד החסד כלית שהסתכל ומה נ"י דא משה שח חסד
משה את עמו ונ' נהרא ממה שאירע להכל על ידי ההבנה ומעט ענן זה אפריה תפ
לבישת שבענו שפי שוע גווי תג ממדי והפסחים משה הקר ששהם שלא לר' חסד
חכמת רחמי ודין כח מיכל ופח סמל והסמן הגדול היה לבש שיעתו נמשך שח חסד

הטובה במעשה הקדושה היה בידו כח להפך מות הרין ולעשותה רחמים והיה הכל שוא
ליו וכאלו הכל רחמים וכבר ידעת כי הכהן בתחלתו כמכל בעליונים ואעפ שאין עלינו
שח כי אם הבה לברו אם הכהן מכל שדכס מצד שהוא חלמה וכוונתו ועושה כל כחו
להפך עליו הרין לרחמים כמו שעושה הכהן בקדושות ועל כן היה הכהן ובגד כלאים לא
יעלה עליו וזה כלאים מכל הן הן החזיות עכ' ומה שאמר הכהן לרעל ואמר לך לקח
ותגזר ותעמד לגדלך לקח היין בשדו שתגזר נשמה כגן שרן שלא הבא כגן יחור
גב והיתה נמשח וזכר צדורה בערור החיים את אהרן ברכתו אביגיל שלא תזון נשמה
משם ושאלתי את פי מורי מאחר שהאמת כן הוא חייך יעזרו עשרת השבעים ו' הרוב
מלטה כ' גופים ב' נפשות ואם כי עמים יתגשמו מהם ומריליך מר לר' בלי שום חסרון
והיה נה עשרים בשם ה' ששת קבלתי כן הכל מלחך החדסד וקין מלחך המות ויעזר
מהכל וסא לשת וכל נפשות הצדיקים יצאו משם וכל נפשות הרשעים יצאו מקין עוד ק
קבלתי על החליצה והדיקיקה עטן החליצה של נשעל ועטן הקדיאה בית חלוק הנעל מעט נ
שהנש המיטב חליצה מאתם במכתו שלא יצא ליצם והיתה צריכה להיות רוקחת קורס
שפנשום כלום כרי שיבא מכה רמז למה שאמרנו והנה לשון הרב בפי איוב ואם ית
תחשוק להבין הסוד הגדול הזה לבך תצית לדעת וכל ונתך תציתונן ועל חטא תציתונן ות
תצית מכל עטן העטן תציתנה עיטך המלך והכלה ותציתנה לגאולה שש נפשים תציתנה
תציתנה והגורה והכנה כי לרבינו תציתונן רמז לאחך המלך והכלה תציתנה ותציתנה כלתה לגאולה
כועה שהיה נעל תציתנה פרץ נורה והגורה המיטב תציתנה והכנה בטן היצום ו
ומע' חכם וחסיד שהעתי על זה זה לשונן וכו' באחרית הספר וזה יחפוס פה המהבילים
דבריו זה רבואר כפר ויקרא ויתעצב א לבו הלב כבר ידעת כי הוא רומז לע' ובכל מקום
שהמיתב לשון עצבון או כעס וכל הפך שמחה וטובה הוא רמז לס' לוח היחמים מהע'
והעטן כי מרדו ועצבו ויטב שנעדר השטע ממנה כי כאשר כע העולם חוטאים הוא כעס
א הע' ובכד אמרו כזה עטן בבד וכו' כך הוא לשון בכד ויתעצב א לבו וידבר המלך
שבעה פלטיין עליה אדריכל ולא ערבה לו עלמי יש לו להתרעם לא על האדריכל כלל כך נ
טאח ויתעצב א לבו אדריכל הוא כונה פלטיין של מלך על פי הכעסים כי הוא ראש לבנים
והוא רמזיגס ועל פיו עינין כל הבטן סדרסור הוא ממנה על הוצאות המלך שיקונה ה
המלך על ידו הסחורות והחת יד הסרסור עבדים שמתנהגים בעטן הסחורה על פיו ואם
חטאו בבטן הפלטיין או חטן הסחורות עלמי יכעס המלך הוי יחל על האדריכל ועל הס
הסרסור המלך הוא רומז לתב שהוא מלך לע' האדריכל והסרסור רומזים לע' שהנהגת
כל בע העולם על פיה והעולם כולו על פיה מתנהגת וכשכע אדם חוטאים גורמים לס'
לסלוח רחמים ממנה כרי שלא תשפיע עליהם רחמים ואם נשאלת דין גמור ועקמת
נקמתה מהם ועטן זה רומז לעטן המעקה כשהבן סורח ממעקה ערדת רומז לע' עוד
ויתעצב א לבו קבלת ספורטא כי כל העצבון היה טיף כלב היותו הוא הסרסור והאדריכל
ועליו רמז להתרעם עכ' מכל רעת החכם שאם כי העצבון למעלה מן הלב בצידי יעקב

מ...
הנה
לחזית
הנה

ישנן הגדול לא בלב הוא שאל ויתעצב לא אצל יעצב ופי ויחם כי עשה את הארץ
 בארץ ויתעצב ויחם הוא אשר השפע בארצו והוא ק' וס הכל כי עשה את הארץ
 כמו יקן לכם רחמים לפני האיש וענן הנחמה בעבור פכת הארץ הידועה לא בעבור
 האדם לא הנחמה היא באדם בעבור כי בספרו הזעיר לעשות הארץ אשר הארץ גדלה
 כל זאת הרעה והיא היתה הארץ והסוד ולפי ויתעצב האדם בעבור לפי סגורו
 כל זה סי' הנחם מוט ואם תבין בין בשאר הכתוב כי למעלה אצל לשון נחמה ולא חלום
 עתבון עי שהגיע בין הגדולה והנבואה ויהי שני דעתו הכתוב מתוך דברי החכם הזה
 סוד עולה ונשע כי רומז העם של ויחם ליתעצב הארץ לתת שזה האדם כמו יקן לכם
 רחמי לפני האיש וכל הארץ שהוכי זה החכם רומז לעו בארץ לע כל פירש המבול הזה
 שם אף שהוא הע והיא ארץ החיים והיו משחיתים את ורע של הארץ ומתוך כך היה מ
 מתולק הרחמי ממנה כי כבר ידעת שכל לבן רחמים והיו שופכי אמת למעלה ולתת
 ולהפסד והיו הם גרמים לרחמים שהיה ראוי לבא להם שילך למקום אחד מידע עונת
 כדי שלא יחולו עליהם רחמים ונמצא שהיו משחיתים הארץ העליונה ולפי נקמה נקמה
 מהם ושלם להם מרת הדין מרה כנגד מרה ששחתו הם ואינם בכלייה נמורה ביד
 דין נמור אבל אנשי הכלה לא חטאו לא בתבואת שלחן הע לביה לעברה ולהאמין
 בה וקצת במחשבתם ולפי נמרה מהם כל כליה מפני שהוא רחמים וזהו שם ביד חסד
 וידר י שהוא רחמים ענן הנפילים לא קבלתי בו דבר רק מודש שמחזאי ועל שפלה
 מן השמים שהיתה סבת נפילתם מודש מה אטש כי תוסרט ואינ רומז לטובת כי
 הוא ארוך ואין בו שום דמיון סוד ואם לימור כי באחרית ימי הדב הקיף ששת לז לעט
 ושאל ממנו הסוד ואף כי לא היה זו כי אם שהיה פומך בבחירתו על הדין ולא ה
 השגיח לרמוז אותו

פרשת אלה תולדות נח

הוא כמו את השמים ואת הארץ
 כלום הנפלים בפסוק בראשית

שרומים השמים לתב והארץ לע עבדיהקת הארץ חייך החיים המנקה רומז לע
 וכבר ביארנו זה בפסוק בראשית כמו וסרתי מתבם חן אצל כבר יש לך לזכור מה שחזר
 שאמרנו בהקדמה שפירש המקומות חן רומז לע כי הוא רומז לכתר חנה חנן חן
 לע והוא שאנו אצל חן והוא הושיעה נא יחזר מלמטה למעלה כל אצל שהזכיר
 כאן חרב כולם רומזים לע שנקראת זאת וברית וידן וסרפנה מרת הדין הקשה וה
 והרפה הברית מעולם היא הברית הוא הע מעולם רומז לרב הנקרא עולם לפי שהוא
 קיום ששת קצוות נמצא שהוא עיקר עולם והברית ממנו כי מאיש לקחה זאת נ
 נגזרת מן בראשית ברא אלהים לשון בריאה ובראה זו אינו לא אינלות ולפיכך הברית
 חבד ברא של בראשית כי אותו ברא ערה הוא אינלות כמו שפירשנו למעלה
 בראיות נבונות אמנם קבלתי כי כונת הדב להביא ראיה שפירש לשון בריאה
 כמו שאל בדין בדין בחירק תחת הבית ובפתח תחת היד כמו פסוק בריאת

מלך ברית של עולם שאלו היה מוכרת היה משמע ברית שהוא שלם כי הוא סמוכה לע
לפנימים שהיו לפניו כלום היא סמוכה וליזחדה להב וליסור כי התג הוא השלם
והיסוד חי העולמים והוא שמי הרב יחד כן והיה עם הצדיק רותם לעדיק יסוד עולם
וכן ואת וכו' כל זה לרמז על הע כמו שזכרנו ויאמר יי' למה התב שהוא רחמים ויב
שם רצונו שול כין שהרצון רומז להב והאמירה לע למה אמר ויראה לי כי העשם
שהיה העת ההיא עת של דין ונקמה והוציא הרחמים כלשון דין לרמז שהצדיק ש
מהפכין מדה הדין למדה רחמים ואם עין הרב טעם לרבר כיספיק גם זה טוב ועל כן
הזכיר בו שם הדיוחד כי כל ענין הקרבות לא יזכיר להם זהו שאמר למעלה ש
שעקר כונת הקרבות לשם המיוחד כמו שזכר ריקן כל העבודות בו וזשה בלתי יי'
לברו וימח בעולם הזה כי הול דודשין הוא עדה שיומו לרזו פרטפין שהוא העולם הבא
כי הוא רומז להב והאריך לע מרחק החיים הע ובענין נקמות העולם הבא סוד ענין
לרבות זהו שמי למעלה כי לב רומז לע וקבלתי כי הוא מעשה הסרסור והאורחיל
כי יא את קשתי עתה ולא אמרתי יא חרב בעל כרחיט עמין לרבר היונים אל אע
שאפור ללמוד חכמה יונת שכל דבריהם טבע מעבב בזה עמין לרבריהם כי יא את
קשתי עתה ולא יא חרב ואל יא חרב בשם החיים ול כי חכמה יונת מינה חכמת
הטבע כי יורר היו יורעים בה רבותי מה יונם ולא באה ליונים ולשאר האומות אלא
מישראל אצל החכמה היא שהיה יורר בה רזל היא חכמה שברו היונים מלכס שהטעם
אחר הגדמות לו לפרוק מעליו עול רמיה והחכמה היא הם סימנים ורמזים שיעשה
אדם לחבריו ויבין בהם כונת הורבר וראה כי רזל היו בן אים ועופקים בחכמה ה
הטבע אחר שהיה כרמס נילא לחם ובשר את קשתי שכל זמן שאמאנה מוצרי כי
ביט ובינכם בטל מקום לשון זכירה רחמים טעם שלם שהוא הצדיק ל הכרית ש
שהוא הע קשות דבר שהוא מוקש לי שחור רומה לי איכשרי כן והסת' ול מי ירמ
תרמיונ ואשורה ול מי תרמיון ל ומה רמות תעריכו לו לא קשין רפרא כל זה רומז
כי התב אמר כן על הע שהוא כח הקשת הנראה בעין ומעט שהע כלולה מהכל והיא
תכלית כל גוון ובקשת נראה טיה גוונם אחול שאפור להסתכל בקשת מעט טבחי
קוט ולפי תבן שידארו בדרך הברכה ולא יסתכל במחשבת לבו לא קשין רפרא
כלום לא נפרש קשת לשון היקש ורמזין לא לשון היקף וכלל ורומה לומ כמו שקש
התבונה כלל החטה וקליפת הפרי כלל ומיקף הפרי כך הקשת שהוא הע כוללת ה
הכל כי הכל בה והיא בכלל כי היא טלה כלולה ויראה לומ כי ראית הקשת בתעוקה ג
גבורות גמלים שונפים שהוא מות לבט מדי שלא יתחדו מהמכול וכדשר יראה
אחר עקירה חזקה בתחלת הנשם הוא מות לטל שהשם ית עמלא רחמים על ה
האריך להשפיע בה ברכתו עליו כל סלת רותח הוא טעם הדין שברו רומז לע
הנקדמות ונקש ליתג וכי הניחל הוא רומז כן שאפי' בט העולם חוטאים ונצח
בעינותיהם להוריד מלת רותח עליהם ראית הקשת בעין גרים לרחם עליהם

עליהם ומה שהיה ראוי לתת עליהם הטולת הכוא נחמד ל המדברות מקום
ול מקומות שלא ידק לבט אדם ואם הם יושבים וכשנן זה וזה כפף בענן חסד
שהן קצבין ברה וכו' יורדים בשדות ובכרמים ובמקומות שיתעצבו בנ אדם דין
וכו נשפכים בימים ובנהרים ובמדברות במקום שלא יהיו בהם החתומים וזהו
למדת הצדקה הוא צריך פור שולם שחמט ביום הרחמים ל הצדקה כי הענין נקרא
אות צדקה שלא יור השם פנו פני רחמים מרחק אפס קרוב המאירה והוא סוד פסוק
יאר .. פנו לך ויחנך ובסוד ברכת כהנים יבאר אם צרכנו צור ויחנך וזהו כל ר
רבי הדין כחן מבורים העב למשכיל מתוך רבינו לו מדת הדין של משלה סוד
יחנך מדת הדין של משה שהיא רפה כלולה ברחמים מנהגת העולם מלכות בית יור
בשם הארץ בפסוק בראשית אכל היורה פי שם וכו' כבר ידעת כי שם יחנך לע ביום
המקומות בכל המקום אשר אזכיר את שמי וכו' ומהללים את שם תבואתך וידעו סוד
השיעור וכו' קבלתי מפי ה' מנחם אשכנזי ול זה לשון דע כי הע נקראות שם הדין
כסא הכבוד כי יש כסא לכסא כסא כבודו וכסא מלכות וידך הפלגה לקחו להם הע כלם
והינינו בנטיעות וחשבו לבנות מגדל ער כסא השכינה ועל כלם שיהיה המגדל היו
מיומנו לע ולא יעמדו לזולתה ופסקה מחשבתם מהתב ועל כן נקראו ונבררו כי שולם
להם הבה מזה כנגד מרה ושיעור המגדל מהע ששמה שם היורה כמה זמן לעשות
כי צרי הדי הע שמה שדי ואם הסוד השמים כסא והארץ הדין רגלי שמים לסמנים נב
וכסא לכסא וארץ לארץ כלום הדין של רגלי הוא שיעור הארץ וזהו חן סוף שדי ב
כמלוי שן דלת יור תקח הדין רגלי שדי שהם ין לת וד בצ' תן ומהלך העולם וכן חדי
למדת שימונו לעשות מהלך תן שנה ער שיגיעו לכסא שור דע כי החיות תחת כסא הע
והכסא הוא מכסה על ראשי החיות ער שאין להם כח להניח מעל הכסא והם מסתבלין
לפניהם ולעדיהן ובכל עי שהם פנים ומסתכלים ויש רואים לא אור נהור מבהיק ו
ומזהיר ער אין חקר ואין תבליט ואין מעצבים בראיית האור ההוא כלל ממה שחושבים
ואין יורעים מקומו ושואלים זה לזה איה מקום כבודו והענין ולפי שאין יורעים יחנך
ברוך כבודי ממקומו בכל מקום שהוא ולא במקומו לפי שאין לו מקום כי הוא מקומו
של כל העולמים ובמקומות רבים נקראות הע שם אזכיר את שמי הודו לי הדין בשם
ברוך הוא וברוך שמו הי שם .. מבורך דע כי כל רבי ודבר נקרא שם למה טלמולה
מחנך ומפני כן נקראת הע שם חנך שהיא כלולה מכולם עטל ואעפ שדברים הללו
טובים ונבונים למבין לא לכך נתבון העדה הדין כי לא ידק לבאר סודות העדה וזהו
חכמת הג' גם אין כונת הרב בשיעור זה של תן שנה וקבלתי שר בענן זה חכמת
אמת שהיא צדקה דעת הדין ול מנחם הם חשבו לשמות עיר ומגדל עיר וזהו חן
ומגדל יחנך לתת היתה להם הלכנה לחנך בסוד שיעור וקחתי יודע זה למשכיל
ולא הורשתי וזהו כי חן שהיו נחנך שיעור מנחם כנגד שיעור רב וזהו שיעור
העיר והמגדל בעזרתם יחנך לעשות להם שם היא הע והחיות קורנים בנטיעות

שלא יתנו כבוד מלכותו לאלהים אחרים
כאשר יזכיר בספרים שירד וכו' לו ממנה למדה וכו' וכן שפירו וחסכו להחזיק
בו היא נמנה להם להפיר ולפזר ולכלול שפירם ודומה לחטא אביהם שהיו גם כן חשב
שהיו שתי יסודות כאחד ולפי שלא חטאו הם כדור המבול לא הבא עליהם השם הנבב
מבול לא השם המיוחד דן אותם בה ואין הרחמים עושה כלה עב' ויהי שני דעונו חסד
כי מה שלא רצה החכם הזה לדמונו יפי' דמי' וא' בשלמה אבוא אע' לבאר על פי אשר ק'
קבלתי ולא ענין מינה חורבא דהא בפירוקי היפלות ובסיפרא רב חמאי איתמרש ט'
טובא ולהא רחמינו וחננא יאשרי ננא באורחא טובא חסד' כבד' ויעת מה שאמר רב'
שמעל בפירוקי היפלות כל היורה שיעורו של יוצר בראשית מוצא לו שהוא בן העולם
הבא והוא מפורש בשיעור קומה ודמיו בפפוק גרול אריוטט ור' כ' שיעורו וי' ב'
כ' דל' לפי רבבות פרסאות מפרסאות של מעלה וקבלתי כי שיעור זה דומה לע'
ולפי' שזה כל כל' וביאור שיעור זה כן הוא ידוע כי שיעור פרסה ד' מילין ומיל' לפי'
היה ימיה וטפחים וששה טפחים הם ד' זרתות וזרת של מעלה שיעורה מהלך תן ש'
שנה כאשר מן המרחק לשמים שש ושמים בודת תבן והשיעור דל' לפי רבבות פ'
פרסאות מפרסאות של מעלה מה שאין הנה יכולה לאמר לומר ולא האון יכולה לשמור
ומי' רב' פ' קומה היבנה כי השיעור הזה הוא על הז' דברים עד התשובה אבל מה
יהרצח ולמעלה אין שיעור כי השלש העליונות שצורה והשבעה כגון ונשה ויתבונן
אין מספר דמו באמרו לתבונתו לתש' גם השכל מסכים לזה והמשכיל לכל המשכילים
ישכלנו באמרו וראיה דמז'ים בפ' קצת מהמקובלים שדומים על הע' וזה לשונם
כיום הוקם המשכן כשהוקם המשכן של מעלה הוקם משכן של מעלה שהוא העד הוקם
בג' מט' א' להים עם התורה וזה סוד שיעור קומה הוקם קומה וטעם א' פקודי ה'
המשכן משכן דמו למשכן תחתון ומשכן עליון יושלם של מעלה מקובלת כנגד יושלם
של מעלה נשוב לענין ביאור כונת אנשי הפלגה דע' כי אנשי הפלגה היו חכמים גם
רשעים והיו יורשים סוד שיעור קומה וחשבו לעשות המגדל שיעור מועט כנגד ש'
שיעור רב ויצו לעשותו שיהיה גבהו דל' לפי רבבות פרסאות בשיעור מעבע קטן
של יד שנקרא זרת וחשבו במחשבתם הרעה שיאחר שיעורו בשיעור המועט הזה
בנין העליון בתחתונים והיו שוים בשיעור מועט כנגד רב שלא יצטרכו לבנין העליון
רק לע' ולזה הואל והנהגת העולם על פיה וזאת מיוחדים היו בבנין המגדל שאם היו ב'
בונים העיר כלפי שדמותו לע' היה קצוץ אצל עכשיו שבט עיר כנגד הע' ומגדל נגד הת'
היה זה ייחוד שלם י' כי מעשיהם טוב היה כי המעשה דומה לייחוד אצל כונתם רעה'
היתה באמרים אחרי בטת העיר והמגדל ונעשה לנו שם כלומר עבנה לנו בתחתונים ב'
בנין דוגמת בנין העליון ואחר כך לא נקח במחשבתנו ובהנהגתנו רק הע' שנקראות
שם וראיה לדברינו זה לשון הרב שאמר יבין כונתם ממה שאמרו ונעשה לנו שם ולא'
לפי' בין כונתם כימה שבט עיר והמגדל ומעשיהם במחשבתם היה במחשבת אדם הראשון

הנשמות וסימני קומי אורי כי בא מדרך כי הוא עתיד להאיר את כל ישראל
המחנה הדביעית היא רעאל רומא החמית על כן נקרא יסוד המדך כי הוא מחמנה עלה
הנפרי המצוק מתחת כסא הכבוד והוא הנקרא חומי כחות שמואל רב המיי ועלה בנ
במחשבה בריאת החומר הקדמון שמואל נאמרים כל העברים עכ הרי למדנו מכל
דברים לו כי חשמו ומיטאל מצד החסד שהוא מים ערכל ונבראל מצד הגבורה
שהוא אש כסא הענה ואוריאל מצד התב שהוא מים והוא איספקלריו הנאמרה
מוקן הגרולה ורעאל מצד הע שהיא מדרך החיים ואלה הכות כי את רומאך וכבר
ידעת כי את רומא לע והוא רומאט בשמשמו חוקין ומשפצין

פרשת לך לך

ויבן שידמו הנראה לו על סוד הקרבן כי סוד הק
הקרבן לרו פרעמין ל"ה התב הנראה הע כי הע הוא
שנראה לו כי העברים בה הם מתעבדים רח שמואל הש"ע שר התב ועל כן ובח ובח
הורה לרו פרעמין להמשיך עליו שמו הע כי בה יעבא וכבר ידעת כי סוד ההוראה
והתורה לשם העבד בייחוד הכל וכלכל ערך וכו' היא ערך היא שלם היא יחשולם
היא הע והיא בית אלהים וסוד התורה והמעשה והוא כהן לל עליון רומא לתבא מי
ע"י דמו כח לע שהי הוא אלהים וארון הארזים עליון על כל העברים ית
וית ואף ה' אברהם כי אלהים דמו למלאכים והארזים רמו לטובים והאלהים הם
עצמות הארזים במחנה רומא לע שנקראת חוחית סעל ידה חורים העתדות דבר
"שפנ הדיחיים בה הקולת חסר ואו שעה הוא הע שנקראת קול כי בת קול מאנה
ומכתבת ר יצחק טררוס החסיד נ"ו סעבה כי שלשה חלקי כבוד הם עבודה וכו'
בה העברים רוח הקדש למטה מהעבודה וכו' בה דוד ושלמה ודעל וכיוצא בהן
שרביו ברוח הקדש בת קול למטה מכולן וכו' בה חכמי התלמוד ואחר שפסקה עבודה
ורוח הקדש ולא היה נשדע ונרגש כי אם א החכמים הקסידים והיו משתמשים בה
יצופים בה העתדות עכ וסודם ליורעים חן הע נקראת בכל דברי הרב חן סדמ
והתב חן הגרול והעטן הוא העטן וכו' כלום העטן הזה הוא העטן והערמל אשר
ראו אבותינו על הר סיני בשעת מות תורה דכתי ומשה נגש א הערמל והעטן והערמל
הזה הם למטה מהע ולעיר אש בתוכו וכו' הלעיד הוא רומא לע שכן עיקר קבלתה
מחלפי הקשה והע הוא כבוד התב ולפי הכא הרב זל פסוק ומראה כבודי כ"אש
אוכלת כרי והבא האיה לדבריו שנקראת אש ולעורר לבות המשיכילים והנה אחרי
אשר ראו פירש באמרו והנה השכינה עברה וכו' והוא הכרית וכו' כלום הלעיד הזה
שרמונו לשכינה הוא הכרית אשר היתה אנו מעולם דבר זה מטואר בנח שאל הרב שם
הכרית מעולם היא כי הכרית רומא לע והעולם לתב כרת "מת אברים כרית במקום
זה רומא הרב באמרו עימנו לת שהוא שם העצם קיום כל שש קצוות וייתה רומא כה
בת כרת עם אברים הע וייתה עצם כרת העביר כלום התב העביר הע שהיה הע
הכרית בין הבתרים וייתה לשון העבירה לשון כרית שכן העביר תוך דברים הוא

אשר כותה אותם ועל דרך משל העובד הנה כותה אותם ואם ידעו באחד כי עשה
זכה אברהם אבי עדה לרעה מעות חוקי הלאים ותורתו כמו שזכר יסוד של מלך פניו בזה
מתן תורה על דרך שאם הסת' וישמור משמרת מעות חוקי ותורה ואם לא קבל משה
מהשכינה ממי קבל ואם לא עכשיו ימות והקבלה הזאת היא התלבשות רוח הקודש להיות
סליחות טבעות כמעין ואולי מיעל גם חזיר לכה כי הוא מסית העבודה קרא לעצמו
העבודה מיני שהיא מדה מעבודה כי על שמה נקראת מדת הדין וזהו שיהיה רפה מעב
שהיא כולה גם מהחסד והם שיעשו בעם המיוחד אשר הקד' לו ירא כי השם המיוחד
עושה העמים והמופתים ומשנה העובד עליה הע שהיה השם העבדי ומעב עשה זהו
איסור החמין כאשר אבאר במקומו בזה אשר הקד' לו למשה ואמר הרב קן מעב
שהשיג משה ער התע רק בצירוף השם של אלה דלות שלא זכר השם המיוחד בלשון
כלא השם העבדי או אל שליון או אלה השמים או יראה הס' רוח לע שהיה המיוחד
ואת זכיר השם המיוחד בענין הכוונה השם העבדי אמרנו בן הע' ובינו ובין סוד
כל הנביאים חוץ מיריעה ומרעה לא זכיר כן לעולם מעט שאמרנו ממה שזכרנו
במסכת יבמות הכי איתא התם בפירוש הרמב"ם זל חדושי שטענה במסכת יבמות כל
הנביאים כלין נסתלו באספקלריא שאינה מאירה ומשה נסתל באספקלריא המאירה
כרחי זל כל הנביאים נסתלו בשאירה מאירה וטירה להם שראו מראה וזה שכן אדם
וקן שראו כחוש וראוה הנמוך כאלו הוא נבון והאחר שטעם וזהו שכתב ובידי הנביא
אזימה מראה שראוין דמיון ולא עיקר ומשה נסתל כעבור ובהור השכינה בלשון
המאירה מאחורי השכינה ובקש יותר ולא טק לו וכן מפורש באגדה דו קרא ואלו
שם מפורש שהי' יחוקל שפירש במרכבה לא הזכיר לא רוח גרולה וענן גרול ואש
יתלקחת ומאורה כעין החשמל אבל לרבי הקד' והעבור הגרול מכבוד השכינה לא
גנה רשות לכל בריה לו דברי ר' זל ובענין הזה פת' רש' באספקלריא המאירה וב
באספקלריא שאינה מאירה והפ' שהוא אמת כל הנביאים נסתלו בעין וראו כ
בענין ומראה כבוד כחש אוכלת וק' ונשה ובידי הנביאים מראה ולפי עניות דעה
שבי הוא שאם הסת' אשר עין בעין ראה אלה ש' שלשון עין בהרבה פסוקים כמו מראה
אשר משמש בלשון ראה ופ' הכתו הזה אמ משה להב' הלא שמך הגרול בקרב השם
הזה כי המראה שבמראה שהיה ראה הוא שמך הגרול ית' והרי אלה רבין לנבית
ושרא ואי יתעשר לכולם כעש כי שמי בקרבנו אבל משה נסתל באספקלריא המ
המאירה השלולות הדעת שהיא תפארת ישראל ומעצמנו מראה פנים של כי לא
יראו האדם והי' ואם ידעת גואלי חי עכ' זל ומצות עור על זה ביד חסם משכיל
וכן באחרית הספר וזה ביאור רבי הרב זל אשר עין בעין ראה אלה ש' עין
דמת לתב בעין רומז לע שכן שפע ה' כע' ומשה רעה מדבר עם ה' ואמ' כי העין
כלל המראה והאורה אשר חזים וראים כע' שנקראה מראה אלה ש' מאחק ופסוק
הוא אלה רבין לנבית שראו הע' ואי יתעשר לכולם שראו כיס' זה המעשה

אין לא בעצמיה ישראל שמהם משפיע שמך הגדול בשם הנבחר למען הגדה פליט
שכנתך והיו שמו יחוסע והכריתו את שמו מן היסוד ומה תעשה לשמך הגדול
חס ושלום אין ישראל על מי הגדה שכנתך על העצים או על האבנים ועוד כי
אין מלך בלא צבא וישראל הוא צבא שולך שורעים לקרש את שחק כי המלאכים וה
הבריות שבראו לפי אדם אין מה רוח בהם מפע שזה אין לו יצר הרע וזה אין לו
יצר טוב אבל האדם מורכב משניהם ולכבוד בוראו מגביר יצר טוב על יצר הרע ולע
לעשות רצונו הרי בזה מה רוח שעה ונעשה רצונו והלכנה שאין לה חור מעצמה
לא מכה החמה משל על אשר סבבו וכן חוה מורכב פי ממש לוחמה זאת ומע
ממש מריחה כעם בפי הגדול יבחיח חס שם השם פנו לא וישם לי שלום ולפי אשר
ישעיהו ואמרתי אתי על העיני אתי חס יראה מלה בעיני פסוק הוא בשמו ודוד אמרו
על ענין שמו כי אשר היה מקורו והפסוק הוא מלה יראה בעיני בחורן תחת הכון
והוא כרו בעונ וקרי בעיני נעם הנה ברית אהב וכו ברית ואנכי רומים ולע
רצון כיון ברית שישמור יצריהם ורעו הנביית כולו לעבור על רצון השכינה וימנו
אנכי בעקב שהשכינה תשמרנו בכל אשר ילך ואם תמצא לוח שברית ואנכי ימנו
לצריך שהוא סוד המלה הרשות בדרך כי הכל בכל וכל השל ועתה לו הנה ליצריהם
כח היא יחידונה של שם שהיא הנביית בהוסיפו אותה בשמו ועל כן נעבדי על מוח
כי א שדי משורר כח המלות וקבלות מפי מורי הרב ר' יוס טוב מל משכיל נר' כי
בכל מקום שהמנו שדי סתם הוא הצריך א שדי א לצריך שדי ולע ואמר כי זה
עמך כי זה באותה שעה השכינה היתה מורכבת עם משה ועוד כי לשון אמירה
לע רומז יהי אהיט עמנו לתפ אהיט לע כי הברית היה עמו הע ונהיה המלה
לחות ברית לחות הצריך שהוא למעלה מהברית שהוא הע והיא שבת ר' קרס
האות שהמלה נגדו נגדס לע שהוא הנביית והשבת ואנכי שהצריך יוס שביע
ושבת כח שברית יומי הכתו שבת שבתון הצריך שבתון והע שבת מכל הע לא ען
נקריאת חות רין הצריך ענין שהאות קדמה לשבת ועל כן מילה דוחה שבת והוא
שהיה סומה וענן התפילין שאין רוחין שבת לפי שאין כוח המלה כי הנביית ב
כחות של מילה ורוחה שבת והתפילין איין קבועין כל כך ועל כן איין רוחין שבת עני
אנ יקב שני דעתו מוח מפע מה מילה רוחה שבת העם הוא כנעם מצות עשה
שרידון מצות לא תעשה כי מצות עשה נאמרים ממדת הג ומצות לא תעשה מוסר
הפ וכיון שמצות עשה קדמו למצות לא תעשה שהרי אש יצא ממנו על כן רוחין
למצות לא תעשה וכן מילה רוחה שבת שמהל מצות עשה ומלת את בשד ונן ושבת
לא תעשה ואנכי שם כן ושמו כן ישראל את השבת שמהל מצות עשה איט לא
מצות לא תעשה שכל במקום שם השמו כן ואיט לא לא תעשה ואף והלא מילה
בשם מצות עשה היתה ולמה הוציאה מן הכלל לוח מילה רוחה שבת תפוק לי מה
ואמר מצות עשה דוחין מצות לא תעשה לא הצריכו חכמינו להוציאה מן הכלל

חסד	גבורה	הבארת	מלכות	מזרח	מערב	זרוע	עשן
מיט	נביא	מדיאל	המל	השמל	ערמל	סמדהנה	אזק הגדולה
יצירה	יצחק	יעקב	רוד	בית אהרן	בית הלוי	בית ישראל	יהוא
מדיה	שור	אדם	נשי	מים	אש	רוח	עפר
סער	טאק	תבד	שבג	אור	חושך	יום כח חמה	לילה כח לבנה
תקן טב	תקן תול	תקן נס	תקופת	קדולח	חס ויבש	חס ולח	קד ויבש
קדי	חמ	קיץ	חורף	לבה	אדומה	רם	שחורה
מזח	כפר	לב	ביצ' הוא	כריה	שש הוא	בר	תולעת סת
כטר שס אלץ	כטר כהונה	כטר תורה	כטר מלטה	כסף	זהב	כדור	טחנה
כישון	נחון	המקל	סית	מלך מזרח	מלך מערב	מלך זרוע	מלך
דגל יהודה	דגל אפרים	דגל ראובן	דגל דן	דגל איה	דגל שור	דגל אדם	דגל
עזר וצרים	נבחים	מקבלה	יהיה	בסוד	האבות	וכו	באחרית הספר

וזה עם משמות הקדש לכבודו וכו' כבר כתבתי לה
בין שרי-לע שרי-בן-לך וזה חזון הרבנית מסתובב

והוא ילך ויפסוק והמוטף יביט לתב אע הוא הקורא וס' לע כי וקרא ל משה יחזק
ע יקרא אצל היועץ המלכות וכו' ביאר ענן זה כאשר קבלת משה מר' אל יעס
טוית האים ומוטף ואת חבבה מאד לכל הב' ומרוב ההבנה יהיה תוית הנח
בן ובע ממש כאשר היו מתחלה ואחרי תוית הנח ויעשה השם ית' כל השם
שזות כען וס' הדין הגדול ויקרא כל אחד לפי מעשיו גשות הסייכים יעבדו סוף
הו' ותגארה נפשותיהן באותה היתרה קיימת לעולמים גם בעת שהסייכים נע
גדלים כשרוטה הב' לעשות שליחות על ידי נפשותיהן לבני אדם מלכיים ופוע
כטורה הקדוה והלכות הלא אחרי ואחרי שיעשו שליחותן מעשיות תגארות
סבתולה שיהם הולכים בשליחותם אינם נראים רק יוכי הנפשות שסלס
הור ונקי מכל כהם חטא ועון שאינ חונק ומונע מליאות אותו המלכות
קים גמוריים וחסידיים אשר חפץ בהם השם שאין נפשותיהן נשאיות שויות
היות כמנושה מערכת לחם חפץ שלא היה שולחן עמים מלחם אלה
היו שם כהנים זה כהן זה זה מוציא הישן וכו'

לא הספיק זה להוציא הישן ער שהיה החדש צריך לא מספיק הנפש לראות מעוף הסוד
ער שהיא מלובשת בצנן האוירי וזהו שאמר הרב על עפש יעקב אעה וזו תחופה עליו טל
היום וכו' ורע כי במלבוש הזה שכן צירל והעלה צדוה לשלם שכל זמן שהעצמות ב
בצנן האוירי ההוא הנקרא מלבוש וזכות ומזכות לבכ העולם וירד בוטתן שפע חסד
ורחמים על העולם הזה כיוולו היה בצנן החמרי כאשר בתחלה וענן ההסתלקות
תבין אותו כדבר מטה אם תזכה לו זהו ענן מטה המקובל בידיו ואם תבין ענן
מנוח ודבר המלאך אז תדע סוד הקירבן אם תעצרת לא יזכר בלחמך כיוולו אם לי
לברי תעשה עולה ולחמך כמו לחם יוסה ואיכס ריוח לקבל תוספת רוח הקודש מע
מעצמי עלכן את אם תעצרת לא יזכר בלחמך כלום איכס ריוח לקבל קירבן מעצמי כ
כדכתיב וזכר לאלהים יחידים בלתי ללי לבדו לשם בן דמותות בלתי ואם תעלה עולה
לשם תעלה אם זה כדבר אם יזכר איכס תעשה יגדלו מיעה הנציר לו המלאך
שם ירצה ליהנות לו ולזכות לו ולהוסיף לו רוח הקודש ולמנוח גם כן יעשה עולה ל
ואז יטיב לו בעצמו כי יתעלה המלאך במור העליון ויתחדש שני ויקרבה כחו עלכן
יעשה כמות מיעוה והיטב רכתי ויקח מנוח צדי הערים ואת המנוחה וישלל העיר ללי
וכתיב ויהי בעלות הלבב כיעל המנוחה השמימה ויעל מלאך בלתי הרוח כולו נט
תעלה לעלות ולהתחדש במור העליון כשלהבת הקטורה בצחלה וכבר ידעת מי הוא
המנוח כי כסאן לא מיעט במנוח שעשה מנוח רח הכונה כאשר רמות א השמימה
תב וחס ופח תחלה למנוח ומחר כן לכל הצנן שי לעלה למנוח ומנוח ואשרו
רואים משמים רצונם לרצון העליון והיטב תוספת רוח הקודש בהם וידאו את כבוד
השם והעצמו על כן פחדו ומה מנוח א אשרו מות עמות כי אלהים ראו כענן בן
זומא שהציק ונפגע ונחמהו אשרו ותאמר לו לו חפץ השם להמיתנו לא לקח מ
מיידינו עולה ומנוחה כלום לא צוט להקריב עולק ומנוחה צדו שאמר ואם תעשה
עולה שהיו מצות המלאך ליו לעשות עולה ולא הראנו את כל אה כלום ליהיה
מורידי כבודו לקרבנו לולא אשר חפץ להחיותנו וכעת לא השתגענו כזאת
אם ימיתנו מיד יחיה הילד המושיע את ישראל ועל כן אמרו חכמים מנוח עם הא
האריך היה ושל אשרו נחמ חכמות נשים בעתה כעשה שהשיבתו כהונן עכ וענן
זה ההסתלקות הואיל והכירם מצרהם אעה שהם מלאכי עליון בקראו להם בגשם
הקודש ובהשתחוות להם איהם לא היתה טעם להאכילם כי יורע שאין מלאכים
אוכלים ולא היתה כוונת רח לשם המיוחד שית ויריד שפע ברכה עליהם וזה
ההסתלקות כדלו מקריב קרבן על גבי המנוח שמסתלק ראשון ראשון באשר
השמימה ומנוח כך היתה צוה על המלאכים הלא תוספת רוח הקודש כמו
על המלאך על ידי קרבן מנוח שעלה בלבב השמימה ואם הדב זל כאשר י
אלהים ואליס טלו מעט שקראם בשם מוה דילת לא קראם לא על שם רב
על השמימה שהיו מיעט שנקראו המלאכים אלהים על שם השמימה שהיו

על

להם ונחראו לים על שם השכנה שערמאות ל יזכ כאשר תהיה הכונה סליף השכנה
יהיה הדש ונאשר תהיה הכונה כלפי המלאכים הוא חול ונראה שדעת הדב בראשון
ראשון המלאכים הראשונים לו שהם אחורבם לעצמית כמות מלאכים ועקריהם
אישים רעב שהם הרובים למלא לאנשים ומחמת כח החרבן עם הכונה ההגונה שו
מחריב מסתלקים כל מה מתעלים המלאכים המעלות והמחלות מתעלה למסכה
הראשונה ומקבלים שפע רצון זו וזהו היום וברכה זו עמי ראשון ראשון על ה
המלאכים שהיה מביא רעב המלאכים שהיה הראשון מסתלקתו הוא באש על
גבי המזבח מליכים מאכלים הן האותיות כמו פמליא פלאים מלשון הוא פליא
יהן עת שלחנה נח בלעז פמליא והנה סדר עשרת כמות המלאכים
אישים כריכים בט לים אלהים מלאכים שרפים חטמולים ארזים חזקם
חיות הקדש ואם טן יש בו סוד נעים כלומר זה שרגם לו מוקדום היתבסס ימך
לו דרך האמת ומעט בעיקר סוד זה הוא כסוי והעולה יום הדב יש בו סוד נעים
לא ימי יש בו סוד נשגב יום סוד גדול והוא רמז לו העלם זה באחדים רמז שהם
מתפלל שם שמחתם בבית תפלת תפלתם לא עמי מלא תפלת וזהו שאני הטיף
ביום שמים חוץ מיראת שמים וכפי ידעת מה הוא שמים ואם היה בידו לשפוט
האדם יום שמים לא היה מומי מי יתן והיה לבבם זה להם ולפי שידעו יסוד הסוד
לא אחיו אהיה לו מלת מי שניספדו רומז לו שער ביעה כלומר יראת שמים תלו
בשולש העליונות שהם יראת וחכמה ובינה והשם רומז למסכה ואעפ שרמזו היראה
לב בדרך האמת שם ראשית חכמה יראת פי הפסוק יהיה כן יראת היא חכמה
יראת שמים תלו בך ולסוד מידע תלו בך ולפי שהתבארת פועל של פעילותו בכח
המחשבה יום שרמז בך שרמז כן עלה במחשבה וזהו שאמר בך חיי ומזכ לא בך
בזכותא תלוי יראת לא במחשבה וכוונת התפ שיהא רחמים ואמי הרי יתבר כי יתן
זכותא רומז לו שכן ערקה רומז לו ותרע צדקה וכוונת מלא המחשבה כוונת
עוליים כל הכחות וכל הברכות וכל הפעולות לכל הרצונים בריחמים ונשה וטולים
כי רבנו רומז לב לפי שהוא רחמים פניו כל שם תעיובת זה עמי מוטריאל
וכן לוי שרמז בך ברבנן ואמי יהי רצון מלפניך לא אמי יהי רצון מלפניך וכן כשהיה
מתפלל אמי יהי רצון מלפני מוח שיש לפני יהי שפע רצון ופריסת רחמים ויראה כי כל
הממין לו שהביא הדב כמן חמרים על הסוד הזה ימי כי ממך הכל ומי הוא שממנו
כל אביע הוי מומי שולש העליונות סלוי תב ומידך רומז לע ומוא מדבר עם הדב מא
מאשר שמה לחמו וכי מאשר היה יומא הלחם והעוב לו מהשם ית וזהו שכו
משלים הסוד הוא ית מעדע מלך והוא רומז לשם העולם שהוא הסת ית כל לשם
הא כל מלא שיהיה לשם בעטן כזה רומז למעלה כן מלפני מלפניך וכו כל כיוצא
באלו ולא כה דרך במחוס זה יום לא לסת כ הסוד שאלו לא היה יום זה כעוב בדב

ברצונו כמו היה פסוק גילה ואגרת ישיעל שאמרו לו הנה בע ברעכ יתנוכ כה ב
כיאור כוונת המעשים אם ישמע צווי ברחמי יונא ויחזקמו מחזק החסד כי כ
כאשר החזק מחזק עיניו קבלת הע כר הרב עיקר קבלתו מהחסד ועל כן נקרא החזק
כמה שח יתנו ארץ הע ואולי ויחזקו יחזקו לשם הנעלם שהוא הקום לכל הבכר
מילדי גברים ישיעל כו הנסוח הוא ופילי גברים ישיעל נכתב בסין יחזק בכח
ותי כן הוא ישיעל לשון סיפור כלו ענין ישיעל והכח הוא למחשבות הלכ ילדים
לפי שהלכ מילד המחשבות והעצות על כן נחזקו מחשבות הלכ ועצותיו ילדים והעני
יחזקו שדי להם בייחשבות ובעצות הנכחים ויחזקו דברי השם והנחזקו ויחזקו וכל
נכחים ובספרי גברים כלו שיש ענין בחכמות החיצונות שיתעסקו בהן ולא יתע
יתעסקו בחזק האלים וברורותיו ויחזקו עוד בעלמים שמחזקין בכל יום ויהיה ילדי
מלשון תולדות הזמן ואחרי הכעצוקה הכעצוקה לא מחזקת שלשם החיזוק
כלו מחזקת כי עשיתם עשיתם כח ופי הו יעקב מנחם ברא ואל שמחזק הע שני
שעשיתם והמחזקת כל התחזקתם והנהגתם על פיה ואם לא ארשה ומחזקת היר
הידיעה רומז להשג כלו בקרב שנים תודיע שנים רומז לדיו פרענותי כאלו מחז
שנים בשג וקמץ וחזק תודיע תשעל ברעה כלו וידע אלים כלו וידע אלים
ואחזק מלשון פני החס וכל זה הסוד הדומה לע רמז יחזק הרב באחריו אם חטא
בה שדיונו לע כלו שהוסף בו בבראשית באחריו יחזק החס שחזק והרמז בו היב
היבשה לרמז לץ פיעה העוב לסתום או לרמז כהספת מלות שלא לערך גריו
לפי הגילוי החזק תספה חזק רומז לע שהיא וידת הדין ויבנה עבדות במשפט ויג
ויבנה הרב שהוא חזק בצבא שלו במשפט בהגזבה שנקראת משפט והחזק המשפט
לפי שהוא חזק שמש כיום הרב כערך וכמשפט כל שום עול העור המים פעלו כי כ
דרכיו משפט מי נמי החזק המשפט רומז לתע ול יקשה בעיניך בקדמו לתע ה
החזק המשפט כי כשיתגביר תפירת האויט תרעט וזהו בענין הכפל בחזקתו לחזק
שתי פעמים האחד שמי ממשר שמי מרת הדין תפירת צדיק עם רשע והשני הוא
וכל שכן מרת יחזק שמי יחזק צדיק עם רשע ומה שיודיע לך וכו כלומ מה ש
שחזק מרת שחזק יחזק כלה באנו הכל צדיק עם רשע אחר השם הנכבד שרומז לו
לע והרמזה שהנה לא חשב לבא עליהם לא ברחמים שהשם החיזוק שהוא הח
רחמים היה מרבה עם מרתה ותה נצב מלח מכשע והסוד של מרת הוא שפיתח
נצב מלח לפי שהזרה פנה ורמזה השכנה שנקראת פניית מלח שהיתה טוהרת נר
נקודתה מאנשי סדרים בנפירות ואנשי מלח וזהו שמי חטא לי טרואל בדיקת תורה שלא
יחדם לראות שגב פני יהרסו לראות ונפלא מרע רב וכו עכ ויהב שגב רשעו יחזק
שנים שחזקת מלח והחזק רומז לזה כי החזק רומז למחזק שדיונו לע כי באשר
האחרון טוב יחזק מרת וחרק כך החזק שמי כל דבר הנבילה ומהן שנים עוב לכל תכל
ל כו טובות רב ה גם יעה יסב שמי יודע מרת שזה לעולם לא תעציה שעשית

ויעשוהו יוהי מועד שמונה כדרך זה הע כלולה מדין ודחמים זה גבריל הסא מסתתק
הנבירה זה הכה התל בשכ השולח שהשליח הוא גבריל והשולח הוא השם ית וזהו לוי
לומר וגבריל המעיד לא שהיה כעם שולח הוא ובית דין הוא וזוהי לתל ובית דין
היווילע וזוהי בא בית התל ואם הכיטת וכו בא לומר זה שביארט לומר הכיטת
התל כי הע מועד בער התל שלא יא ושמור כי יבא העסוק הזה וי יחד הע גם
ועדו יאמר לשמוח דרך התל וכעט הוא וית דין של מטה היא בית דוד הע
שהיא וית דין רעה והע הוא המועד על התל ויראה לי שכ הוא כמיט בעסוק ו
עשה את שלח עכ כדרך וטשה מיה עליה שאלו את עלה עכ וי י
השחת אתים כולם יוצאים לע בארבע ערה יאמר הע שהיא וית מי החמש ה
הנבירה גם הנקרא היר הגדולה הואיל היא כלולה מחמישה המזבח הירוע הוא ה
הע העם י אה ישראל את הרב יאן לומר דע על מלאך האומ כי עשכשת כי יאמר
התל אה ישראל וזוהי לך וזהו שאמר אהרן שיהיה הוי החנפה והיא הע שהיא ו
מדת הדין ועל כן הוא מיעה בעקידה ויחלף הוא המועד והמבנה כלומר שאמר
שהמיעה בעקידה והמונע והמכניח הכל אחרי כי הכל מונע לע שהוא אהרן וזהו
מלאך כלומר מלאך שלתל והוא המלאך העל והוא מלאך אהרן ויכע על
המלאך שהוא אהרן ועקרא מלאך שהתהגת העולם הזה על כיה

פרשת ויהי חיי שרה

ולחול בזה עכו מין
ממאטה במדרש

יכול שמינה לא עני וממ קשיא לי עכא דהא אחרים בכל מ
אמר דבר העשו שהיה ר מאמר אמר שלא היתה לו בת ואחרים
תכל שמה ועוד קשה על השון הרב שאמר וכאמת שאין הסנה לא
להם נס ד יחידה וכו והיכו ראית זה המחלוקת שביניהם מין שם מחלוקת לא שיה
יהיה לא הוכיח שט הכת ואחרים הוכיחו שמה ואין זה נקרא מחלוקת לא סיוע
זה מעת ביאור ויראה לי לוי באולי כי כאשר היה מאמר נקרא ר מאמר ואלא קשה
שקרא אחרים אמר שלא היתה לו בת באולי היה אמר בכונה על דרך העשט שלא
היה אברהם המיוחס בת ולא דבר הסתו לא על המושטל ואמר שנקרא אחרים
דבר של דרך האמת על המושטל ואמר אמת הוא שבת היתה לו אבל בכל הוא שמה
יהי שקרא הרב לרבותי אחרים מחלוקת אל כי אחרים היה טעם ניקן עם דבר
ה יחידה כמי מחלוקת לא רצונו כמי לעורר התלמידים שיביט ילא היה בדרך שים
ספר בזה שבעל מקום שתראה יאן נוסאים יותעם זה עם זה בדבר סור זה אומ
כ היה זה מאמר איט לא כן ויע כי יא מחלוקת זה מנעם שיש להם כפה בענין חלילה
לא לומר דיה כל מאמר לפי שכלו וטרי להתעורר ולעורר היה שאמר כן מה שאמר
הרב בזה מאמר וזוהי ענין שיוצא בזה מאמר בדכוח ויהי מאמר שהיוו תלמודו ל
לחמו שהוא אברהם הוה והוא לע שהיא בכל היא בת מחלוקת ממו ויחידים

אני נני יחיון כזה הזיו לע והיא המורה השמינית וכו' אעפ"י שהיה קודם
לעריה ככל ולע כח הכל אחר שלמע שזה כלול מזה וזה היה בייחוד אמת גם היא
תקרא כל כמותו באמרו שכל היא היורה השמינית מ"ג מדות לעריה הנקרא
אמת מזה כעט שחידט בהקדמה ששמות התב והע שנים במדה שהיא בתוך מר
הטל הוא העריה שהוא בתוך הערך ועל כן נקראת גם היא כל בשמו כי שמי במדה
ועל זה האמיל ושהי כחכ שנקרא העריה שרי סתם היקראו גם היא לעריה
ש' יחיון לעריה ושדי לע כשמים החסד ובאור הע' יו שמי בשמים העריה
יחיון כשמים להב ובאור לע והע מבורר בשמים ובאור כי הוא היחיד המושלם
ש' ר' שמי כן יחיון וכו' ויהי שני דעתו באתי לערש לשון בה ואחות יאס כע ש
שנראת כן יחיון מה שחבלה כנסת ישראל נקראת בת האשון שמדע באישון כן
כי הוא שומי ישראל ושה יצרנהו באישון עיט ונקראת כלה שהי כלילה מן ככל מיו
הכיה בחיפה שהיא כלילה מכל התכשיטין ונקראת יחיון מלשון תרגום הנדה
מפני שעל זה מחוים ויגידים הביאים עתידות כי היא הנקראת חוה אם כלחי ונקראת
יחיון מפני שהיא רועה וצמחיה מן העליונים לה וידעה לכל התחתונים כי הוא היחיד
העליון רועה צאן ונקראת אם מפני שהכל בנה וכשעושין רצון של הצדקה היא
לכל עוב ולכן הביא מן הרחמים אליה ואם הם שואם עובדים על רצון
היא יחיון עד שדלם שיתת רבנים שהוא יחיון ואם שלא רצו בקנה
יו והחבי יבין ונקראת יונה ואם תשכל ביונה תדע כי צמוד ולא
זם ההוא מלא ואו יותר מכל שומר המקונות שבמחיד ותשתכל
אע"י שהכל יחיון על הע' וידע מדרך זה סוד ע' וזכרם וישה על כיון
היחיון והשיא על צבית ונקראת ציד דכה בקרבן קדוש ולא יבא
בעיר בקרבן קדוש כלומר מתעלה ומתגבר במדה קדושה ביום הגלות ולא יבא בעיר
יחיון כי יחיון של משה עד שאבא בירושלם של משה דכה בכל צדיתם ל וצד
יחיון שגיה שכינה בישראל והן רשתך להבין למה קראת עיר ואין עיר מלא קטנה
וקר דר' זו כפר ויבאו העיריה והוא מעט בגזירת עירין ואין עיר וקדוש מולן והיא
היסוד כל העולם התב שהכל תלוי בו כי הוא נקרא תלפיה תל שהכל פוש לו ולי ש
שהיא כלול מהכל והיא הנקראת והיא הצדקה והיא כחן ויחוס כוחות כהן
חי העליונים ומנוט יוצא מן לוח רוח הקודש לע ויחנה שמה לגופים כח שמה התב
בדרך אמת ואמר ולא יגד עליו חלוק ואלי חיות הקודש כי חותט מעלות כל
היחיון מן יחיון וצמחיה מרצ' מרצ' החיים שמה שבעת ושמינית מיון
זה כי הכלכל וכל צל והאמיל ה' ה' ה' והיא החיים הנשמות ושמחות ביחוד הש
העריה העליונה הוא שבע בר' ורחמים מעלות רוח הקודש מלך בה ומלך על
ישר רחם תב' הע' תבור וצד ידע' ע' כל צדקה למעלה רחמים קראת רחם כי היא
מילכות בית דוד ודוד מלך כסוף זה ורחם מלשון כח רחם מלשון שמים ורחם
כי שמים להב ויהי הע' ואחר דוד יישה כע כי היא הצמח הנטעה נקראת והיא נהנה

חסד לו שם יי שתי חכמה לשלמה וזכר אביה אברהם הוא החסד והטוב ואת כל
 שני החסד ואולי אולי יי עשה הוא התעלה כי הוא הממלא כל הצדק ובקרב שנים תודיע
 כבוד הוא לעולם וכוונתו וכל שנים שנים מלשון שני המאורות והטוב מלשון רדע אדם
 מהיכן היתה לו ברת לאברהם הע ברת החסד ה כלומר זה שמו שנים מהיכן מהן היתה
 לו ומלתהן סוד גדול וראיה בשם הדי בריון ועצמי זה שדמו הסודי וכל סוד ו קן לוי להך
 השמים ושמי השמים האדון וכל אשר בה ידע לך כי כלל כל המציאות הוא קן לא פחות
 ולא יותר עכל ואז ראיתו לבאר תרמו לפי עניות דעת שבי ואז כי קן רומז לכל האת
 האצילות וכיון שרומזו למציאות הדי כל המציאות בכלל ופבר ידעת כי שלש העליונות מ
 מיוחדות יחד נצור ומהו ואם כל העשרה אחד שלש העליונות בעיני המקובלים ו
 מיוחדות יחד נצור מוחלט וכיון שכן הוא הדי כלל נקוט בדרך שכלל מקום סתירה
 ביו רמו עליה כל הרמו על שלשון חסד וזו אומר כי הדי של קן רומז לב שהדי הוא
 ראשונה של שם והטון המשוטה רמו להמשכה כל המציאות הקנילות מהב ועד הע
 רמו שאלו כטפה טו פשוטה ט כטפה קודם המשוטה האצילות טו פשוטה יחד ה
 המשיכה והתפשטות האצילות הדי נד הא של קן רומז לע שהדי הוא אחרונה של שם
 הטון רמו להמשכה שפע הבא מהעל כל ביע לקימם ולפרנסם אכ רמוז לכל סוד
 אביע וזהו שמו מיד פסוק כל הנקרא בשמי ונ שבו רומז כל סוד אביע כיצד לבדור
 זהו האצילות בראיתו הדיאה ידעתי הדיאה עשיתי סוד כל הנעשים ואמרו אק עם
 עשיתי הדי הזכירו אק עם הנעשים מפע שמה רומז לע שנקראות כרוב המקומות מה
 השם ועי' הדי שמה אק חכמת עמדה לי כלור הע שהדי אק והדי חכמת עמדה לי
 כלור היתה תגיד שמה וענורע ופבר ידעת כי הדי מרת אבי וממט ידעה וחכמת ש
 שלמה עדימה ולפי הזכירה הדי עם הנעשים שהוא אחרון של ביע רמוז שממנה
 הדי מאלה ולבבוי עדי עשיתי שהוא הדיאה והיציאה והעשיה הכל המציאה ומעמדת
 בריצון שפע ברטה הדי מן העליונים משה למלך התב לאחי הגדול ~~הסוד~~ שנקרא
 נ יי יחדיו אחד שהוא הימין ואין לך אח גדול לישד כל פעולותיו מה יחדיו חסד
 לימין כי הימין הזוהר להשלים הדיצון העבר הוא אברהם התחזקן ולמד מדותיו שהוא
 איש חסד שני וחסד לאברהם זהו האח השפיע עליו חסדו כי כל מהבה רומז ל ה
 חסד הוא האוהב שהוא האח הגדול כיון שהחזיק בו וטברע מה אק לו פלי טמה הע
 והיסוד כי הכל יחד פאשר אמרנו פעמי רבות יהי מלכות וזהו שמו סעולת הדי
 המלכים מתגלה לו זהו רמו למד שאמרת שרומז ליסוד ולע ליסוד פאמרו כל נמה
 עשית בו לשון זכר ורמוז לע פאמרו מתגלה ולא יזכר במחומי פאשר
 ביארת למעלה שאמרו שכל ימיו של אברהם לא הוצרך מדת החסד להשפיע חסדו
 על ברייתו כמו שאמ הכתוב ויע אשל מכלה שניה לינה אכילה שכיפה לויה והיה
 כיון שרמו מיד רוחותיו לכל עבר ושכ והיה ריח אחרים ומכריחם להטות משלו ומקדח
 הדי כפי השכינה הדי זה חסיד גמור שגבריה עליו מרת החסד מאד ועל ט יחד

הסטה ליו שני חסד לאברהם ועל יצחק נבירה מידת הדין הקטנה בבקרים רבים שאירעו
 עליו משעת העקידה ועד יום מותו ורוח ותעבת ועל כן עתידה לו שני ופחד יצחק אצל
 יעקב יחי' עה היה ממוצע בזה ובה כמו שהאמת ממוצעת בין רחמים לדין וכמו שהענין
 ממוצע בין חסד להעבר ועל כן אמר הכתוב הנה אמת לי עקב ואם תסתכל ברחמי תבין מהם
 תלמות רחמים רעים לאמת השמים חסד לה' לרצון על כונת הנשים האדומיות וזהו
 היצנים בנשיעות שהיו מחטרות לע' לבריה שאחזהו לברית במחשבתם הרעה וכבר יד
 יב ידע שהיא שבת מלכתה המלכה שמה על רא' בע' אלה כן שהלעני' על דברי רחל
 שאמרו בת היתה לו לאברהם נבטל שמה ואם נבטל שמה אם כן הבית שורש והיה לו
 לוח בנבטל והוא לא ידע ואשם שאלו ידע דרך האמת בזה היה לדין כי כונת רחל לאה
 היתה לא לרצון לכו דרך האמת שפי' הרב' וזה שם יצחק בערו ובעד כל ישראלי כי
 מפת מורע אחרי הפשט אחר על דברי רחל בבקורות רבים שכל דבריהם דברי אלה
 חיים ישרים ונבחים למבין והטות חפיותו לחכמים ורצונו ליורע בנה יראנו נת
 טלמות מהותיות כי לא ידע את משפט אלה הארץ הנב' אלה הע' שהיא ארץ החיים הנה
 עם יחוד העל אלה הארץ ממש הנבראת ואלה עמי הארץ הם הע' שדים הממונים על
 ע' אומות שנקרא אלהים ומדונים ואעפ' שהם ממונים על כל שאר האומות והם עליהם
 אלהים אין להם טח לא מהשם אלהי' ית' וית' כי הוא המציאם והוא קיומם ועל השכינה
 שהוא חלקיט ונחלתו אמר הכתוב כלפי אלה העדים הוא אלהי האלהים ומדונים האדונים
 כי לא יעשו קטנה מן גרולה יחי' בארצותיהם ולגיהם לא בהסגת הקו האמצעי שהוא
 הע' עליהם וביאור דברי' או בסדר אחרי אכתוב באר היטב בעזרת הטוב והמטיב
 ועל דעת ר' איעזר וכו' על הדעת ה

פרשת ויצא יעקב

הראשונה שהזכיר הרב זל המלומדים
 הטורים אינם הממונים על מלכי האומות לא שלוחים שהבה שולח בשליחותו ית' ועל
 דעת ר' איעזר הם השדים הממונים על האומות כי אם בית אלהים רוצו לע' שהוא בית
 והוא אלהים והוא שער של רב והו' שני פתחו' שער' צריך אמת בם מורה ית' אב' כיון ש
 שהע' שער התפלה רוצו לב' ולא וההוראה מן הוא להמשך הרצון מיס' א' הע' עלינו
 שהוא סוג קרבן תורה לשמים הרב כזה שאר הרב והקרבנות לשמים רוצו מה שאול
 ריקן כל העבודות כולן לשם המיוחד מעבודת אלה השם המיוחד לה' בארץ העברות
 מיס' ית' ארץ החיים האמן הווא משם חנה חבן ישרא' על אמן אחת שבעה
 עינים היא בת שבע טולה מטולם ושם מוציא את המעשר כי המעשר רוצו לע'
 יועץ שאול' מין דעת הרב לרצון בעליונים במה שדמותו מעצב הכל אמת ויש בע'
 בעטן סוד הרב רוצו מה שכתבה והטנה לרצון על הע' שהיתה כונת יעקב אשה בזה
 באמרו האמן הווא והררים באי' ררים וחמים כעל שדי' שהוא כחט ואלהיט מולדי
 יחשלים והררים בחינה וארץ נשבים תחת ממטלת אלהי' עמי הארץ שהם השדי'
 יחשלים כח מלהיט ית' אב' האל ביתא הע' אומ' כן וקריאה הרב מלאך כי היא מלאך

מלאך האלהים מלאך שהוא אלהים וכן הנה הוא א והוא בית א והוא הנשבע שיהיה
 בע והוא המלאך הנזכר בכל בית שבעתי כי משב שהוא בית כעשות ש
 הצרכות העליונות נקראות בית גם נקראות שכינה שהיא מקום משכן אלהים
 העליון כי היא כולה מלא ונקשו את השם הנזכר אלהים הע שהיא סגית הדין של
 והוא דור מלא ישרא חוקים ואת דור מלא דור ממש ופחדו מידת הדין של משה
 א התב וז טובו הע שהיא אחרית הימים אותם ששם היום נעצב בהם

פרשת וישלח

ויקרא לו א אלהי ישראל אלהי ישראל קראו לעקב
 א כמו שאמר מלאכי שהיה קראו לעקב א וקרא
 במקום הזה הוא הע כי השכינה קראו לעקב א אמר לו אתה אלה בשלישית שם
 שצויתו חקוקה בתב שהוא מנהיג העולם השטל ורוע כי הע הוא מנהיג העולם ה
 השטל עב מכשט ויהב שני רעיו אומ כי לפי דבריו הוא קראו טאן התב סמא סמא
 ואמת הוא שהיה סמא להצויה ואת אומ שסמא הכבוד קראו הנה לע שיהיה
 כסא לתב והואיל אלהים אמת שהוא אלהי ארץ החיים הוא אלהי עקב צויתו של יס
 חקוקה בע כי התב הוא צויתו וכחו וחלקו של עקב והוא חקוק בע כי היא בית מ
 משכנו ובעין זה שמשנה מפי ה'ס בל שולמה ון שמעון וזל למה נקרא משה אים הלה
 מפני שהשיג ער התב ובו היה מתבא כי התב היה מדבר עמן כאשר היה מדבר אים
 א רשעו והואיל והתב הוא אים הלהים אים הע כי מאיש חקוקה זאת אים עעלי גם
 משה נקרא אים ער שנקש מלפני התב שיראה בע בעין ההדגשי שהוא מן הערע
 ובכי תשא יתבאר אם ישא השם פנו א ושים לי שלום גם הנה הואיל והתב הוא סמ
 של עקב וחלקו ונחלתו באמת צויתו חקוקה בע ואת והדי נביאים אחרים מכלש
 משה נקראו אים האלהים יל שנקראו כן מצר השגתם א הלהים לוח עתידות אבל
 לא על דרך שאמרו במשה עב ומצאת כח ביד חכם משכיל מן שנקראו וכל א
 לעקב א שג ויקרא לו א שהוא מידת הדין אלהי ישראל שהוא יסוד והוא מידת עקב
 והוא ירמוז מאמרים שאי קונן של עקב חקוקה בכסא הכבוד כסא הכבוד ה'סוד
 שהוא כסא רעל חי הדין אים וזהו מאמרים שסמא הכבוד מכוון כנגד כסא הנה קר
 קוראים לכסא הכבוד היסוד וקוראים לכסא הנה השמים שג השמים כסא והכונה
 שהשכינה שורה באי רל כי היסוד שורה בארץ החיים עב והמשיכיל שים שלום
 בין הקבלות האלה כמו שראוי למשיכיל להכנס שלום בין דברי חכמים ולישכ כל
 דבר ודבר אחר ררך האמת ולא לרחות דבר חכמה שלזה מפני דברו של זה בשת
 ידים ואם נקן קי העם שכל לעשות כן תרע שהכל אמת כמו שדדש חזל במדדים
 מגילה וכו באחרית הספר והכונה שהשכינה שורה וכו רל והכונה שאח שכינה
 לעקב אה אזה בתחתונים לרמוז לו שהשכינה שורה באי כי על אי אה תחתונים
 וכל שדי האריות מקבלים כח מהע וכל האריות מארץ ישראל וכבר ידעת כי
 שם הדין שיהיה הנה והוא אמת לעקב והוא מקומו של עולם חכמות במדע

בני מקום יסן עקב שם אבותיהו בני מקום כי הוא אלה בעליונים והמבין בין ויעל
מעליו אלה הע הוא נקרא אלהים אל השפע שידד ממקומו של הע שהוא הנבירה
והתע כרי ארבע עמו נשתלק ממקומו מה שהזכיר הרב הנה ברוך כבוד יי ממקומו
לדמו עלמה שאמרתי כי כי כסיוק זה כן הוא איש מפי איש עיר יצחק בן הרב עז
לדמו העביא ברוך הע שהוא כבוד התב ממקומו ממקום עיקר קבלת שהוא המהיר
ועריך לכולם עם המהיר גם החסר עד אין סוף האבות הן הן המרכבה כרי בארית זה
למשלה

פרשת וישב

כי במצות התורה עמו וכן ואם היה כותב הכתו באמרו
יקום על שם אחיו המה שנקרא שמו בשם המלך הין
כל ישראל טהגן כן בכח מצות עשה כי ידעה ברורה היתה לו כזה שהוא יודע סוד
העצור כי מאחר שהוא בא על ימחו וידע באמת שתי אסון בקרב ורעו נשמת אחי
אותו ודע עשיוהי היה נראה בעיניו כאלו אינו בט ולא יוצא חלצו וטעם זה אינו מ
לספיק ושלח אותו לחטמים רבים ולא היו משיבים לו עונה שישאלתי על זה את
פי הרי אכזר ואני טעם נכון שאין שליו תשובה אלא כי אונן היה יודע בזה ששפט
בט בכמו מתמר ימחו תהיה נפש מגולגלת שהיא נפש ער אחיו ונפש מגולגלת לא
הימלט מן היסורים כרי למרחק עונות ראשונים אשר עשה ער אדונה בהיותה בו אצל
היה יודע שיהיה בט בכדו גם שאר כעו משה אחרת כרי שתי ינה עשותיהן מן
היצאה הראשונה וזה מורה על גורל אכזריות אונן כי הבה ית עשה מזהו שהיה
מדת הגלגול מער רחמי על נפש הרשע שלא תאכזר ברחק מועט שהיתה בגוף ויתמר
ויתמרקו עונותיה בגוף זה אשר נתגלה בו ויתכסה לגע ואונן לא היה חושש בעצמו
אחיו אם תאכזר או תלך ותגלגל באיש זר ואת ומנן ידע אונן שאם יוליד כעס מא
מאשה אחרת שתי ינה עשותיהן מן היצאה הראשונה ולא מגלגל יא כי אונן לא
היה יודע בזה שיהיה כן אצל זה בספק היה אצל כמו אצל שאר בני העולם ושל
שאר בני העולם כשנשאין נשים על רעת והחלה מהסס ית שתכנה נפשות בזה
מן היצאה הראשונה נשאין אותן אצל אונן אם תתעבר תצא ממנו יודע היה בזה
שנפש הבן ההוא תהיה מגלגל אחיו ולא מן היצאה הראשונה וזשה ידע אונן יר
ידעה ברורה היתה לו כזה אצל העטן סוד גיור וכו' מבורר הוא מזה הגלגול בע
בעטן הכל והנה לרעה היה שם הלכנה לפיך וכו' ומציאתי ביאור ארבעי הדמיון
ול בכסוק זה ואל במדומה לי שלא האציל כי אם נפש אחת מהם והיו נפש זרח אל
שנשמות תמר וזרחת במקום יצילות שלא תגלגל ותלך הנה והנה אצל נפש האחת
נכנת לעתים ונפוצה לעתים כמו הלכנה שנכנסה ער קנה החוש ונפוצה בחצי
החוש ואחר כן נשמתה מתגלגל לעתים והולכת בחלל העקודה כעש שאר החללים
וכשמו לא קשיא דהא כתי ויתן יד כלום אעפ שנת היד לא היה כטור כי אם בכח ע
עליון כי לרעת דול שם הלכנה לפיך מעט מלכות בית יוד שנמשלה לידה של ביד

...שם שבת כחידר כח
...שמן דמיה לדבר וכו' לדבר ח' וכו'
...כחידר סי' רצה חומר בטריים לבשבויעות
...לחל שמי' נטול תבילין שאי' לטח בנריים וכו'
...שבויעות מותר לה' שאין שבעין לעבו' של המצות
...קצבה ולמעלה מן הכל ולשון יוכיח עליו הרי עלי סל
...שבויעות המצות הם מצות ולשון שבויעה תוכיח כי היא
...ח' המלך שלש מצות הראשונות שהן הכת והחממה
...שמי' המצות מלך עצמו שאר המצות שהם שבעה כח
...א' צע' עם שש קצותיו הרי שבע' הם כגוף ועל י' לו הש
...המצות מן השבע' הכא להם מן השלש עליונות כחידר
...ולשון שבויעה מלשון שבע' יהיא לשבע מצות הללו שהן
...חלה לבטל המצות לכו' שאין שבויעה חלה על שבויעה הקו
...שבע' אם כן היא עצמה שבויעה על כן לא תבא שבויעה ל
...ראשונה שהם ח' המלך שטר' היא לשון דמיה כחידר
...י' דוע' שדמיה' של שלום הה' השלש עליונות שהם דמיה
...שטר' קודם למצוה שהיא שבויעה על כן מול שטר' חל לכו'
...ד' חכם משכיל כי מה ששבע' צדקיהו לי' דמיה' ח' א' שטר' עכ' כחידר
...כחידר עשה את משה ואהרן ומדעתי כי ח' דמיה' לכו' ד' חכם הו' את דמיה' לכו'
...משה ואהרן כ' זה אי' עי' ת' י' ע' ועשה מלשון וימיה' לעשות מזה ודע' שהכל מבו
...מבואר למקור' וביאור זה מספיק מוטב לשון הדמיה' שהזכיר במס' שבויעות וזל ופי'
...מה בין טריים לשבויעה י' לו סוד שהטרי' לבטן יסוד והשבויעה בואו והיא המצוה
...בשם ידועה וברורה בהיותה משה גרועה עצמי שהטריים על צ' תורה עולים לכו'
...ל' ח' את הל' חלים ואין כן השבויעות י' ע' כי פריה' מאותן נבי' עית וזו' חזק בואו
...ש' העם בטרי' הבאי' ולדברים שאין בהם ממש וידעוין שאין טרי' חל ע' י' חקור
...ידעוין כי מאשר ביע' נעלמה דר' וכל ידע' מה וארון הכל אשר בידו הכל יודיעו' בם
...בפתוס חטיה עכ' ול' והנה פ' דבר' הדב' זל' לפ' ניה' שקבלתי שהטרי' פ' התש' לבט'
...סוד' פ' השבעה שהם בטן וסבה לטל המציאות והבינה יסוד' להן כנשמה ל' וכו' והשכ'
...השבויעה בואו פ' שבויעה מלשון שבע' ונעס' כ' ואו' לפ' שהיא דמיה' לשש קצוות שהם
...חפ' דין ת' ש' הוד' צדיק יעור' נטוס' כ' הא' לפ' שהיא ידעו' גם כן לע' שהיא טרי' וכו'
...א' המצוה של שם הנדול' משה גרועה פ' גרועה במעלה שכל שאר המצות למע'
...ל' וכל העב' י' ח' ה' ולא למעלה הי' מנה חוק ממדעה שהשיג ע' הדב' הוא ש'
...זל' ע' משה ככ' חמה כע' הושע ככ' לבטן שהשיג ע' הת' שהוא כח טב' מיות' ה'
...מה כע' הושע כע' לבט' שהשיג הע' שהוא כח טב' מיות' ה' לבט' והזכירו הושע

חנא מ-חות ענין וטו כי מליה מנב-דונא לע והאמריה והירידה שוים כלולא החדה ענאו
 הוא סידר והאז והיורד הוא הע כי שם כתו והנה י-נצב עליו שהיה ה וכן שהת ר
 רומזו ליעקב שהע תהיה עמו הונדך והרעם אונקלוס מלימי-ההא במערך כלולא שכינה
 תהא ענין חבל טען המורב הוא השכינה וכן שהע עננה מריכר הרעם אונקלוס חנב-
 חנא והזכיר הסט ער ואונן וטו כעת הירב לו שהזכיר ער ואונן בכלל המקוריים בתורה
 יחס ורע יהודה לוי עם פריץ וזרח כאן וברכדי-הימים כרי לרמוז סוד הגלגול לרמוז
 לו שגשגות פריץ וזרח הן הן נפשות ער ואונן שאם לא כן היה לו לער ואונן להזכיר
 שטלו ורעו ומזכיר עמיהם פריץ וזרח על שם תולדותיהן ועל שם מה זכיר ער ואונן
 ומלי-נפיקא לך מינה לא מורא-לא הזכירו הכתו כי אם לרמוז סוד זה

פרשת ויחי יעקב

א.ה.ה.
 רחוב
 ומה יורה
 מחצ
 לא יתעשר

מנעט לאה-אבותיו אשר לו הנצולה
 והנבורה ענין זה חמור מאד ועליו ע
 עננו על כן אתה עריך לתת לב ואז מבאר ומפרש בפנה ית דבריו ותחלה אמר כ
 כניה קשה לשון הכתו שחזר פעמים לומר האלים ועור הרועה על כן כיאז הרב זה
 להזכיר כי האלים אשר התהלכו אבותיו לפנו והוא הנקרא לאה-אבותיו רומזו לת
 התעלה אשר לו החסד והפחד והאלים הרועה רומזו לתב והמלאך הנגול הוא שכינה
 שלמה והבן בקבלה ולא בסברא כי שמי בקרבו לפי שהעריך כלולא בארץ החיים
 וזהו בקרב הארץ ולא יקשה עליו מעור-וער היום הזה לפי הערה כי מעולם ה
 היתה לו מרת האמת וכפסוק וזבח זבחים אמרו שערין לא שגשגות עתידה
 לו אותה מרה ער ענה וזהו שאם הרב בריקדוק חלשון ואיננו דרך האמת ימות
 ממע הנצולה והנבורה השת ורועות ועל כן מיר-חביר יעקב הוא מכריע ראשון
 משם רועה אבן ישראל ועבר פי בו הרב רי-זו משלים הכל כי השם ספירות שהם ש
 ששת ימי המעשה נקראים בטן וזה המשלים כאשר רמזה בהקדמה מתעלה ביי
 בימיט הבן זה כי עמוק הוא מאד ולא תבא לוי בסברא כי לא תוכל כאשר ערב לוי
 הרב ורע כי הימין הוא קורא תב וזה יציא מבואר בפנה מקומות והנה תקט
 בתעלה יה עו צידך ונבורה בימין כי העו הוא מלכות וכשתעלה בימין מתעלה
 בנבורה הקשה שכחה משם נציא שבעו הכח לתעלה הנחבא למקום אצילותו הוא
 אצילות ומשם בפחד שהכל ביחד וכה אשר נענה ימין כי לע קורא כנה מאד
 אצריך האלים הרועה אותי כלולא מאד אצריך רמז לו באמת שהוא האלים הרועה אות
 כאשר רמזה ואת שדי רמז למרת הדין שלמה יעק רשן הוא השפע הבא מכה
 לסח וכמה לו כיון בבריכת אביו מהורועות דרך אמת ואמונה בשמים הוא אש מים
 הנקרא אמת ובארץ ארץ חפץ כי הבטן שלם בו שהוא גוף הבטן ועיקר העולם נב
 וברכת אבותיו לא היה שלם הבטן לא בברכתו ועבר ידעת כי הוא האזר הראשון
 ודו פריקושין היו וצאן פי לו שהיה בריכתו בארץ כשהיא הנקראת ברכה כאשר
 תמצא לפנו בכמה מקומות ויגוע ואסוף וכו' וענין המדרש הזה כי נפשות הצדק

הענין כי כלומר על שם הדין נעשוהו כדורות ביחוד החיים וכן מלכות
מלכות של אויר אשר מעלכות בו היחוד הקדושות והחוקק עליו כל הדם כמלכות
המלאכים ובה נמש יעקב יכולה להולדש ולהיות בו כענן צהוב וקר מלכותש השם
ידועים כענן הנהו קטולא וזמם שבת ומעשה דר' בפתכות וזה שמהל יעקב אבינו
לא מה שפעשה בשדו ונפול לפי דמ' ונפשו החוקק עליו כל היום ובהביך הקדית יעצת
תבין מהדרם כדרי חננו חננו כי כך עשה להם עב' ויהי שני רשעו ודאי לפי
פדרי זה ביאור רחב מפי פוערים ומפי ספרים האלהים אשר ון רע כי האלהים האמור
כאן יחזו לרצו שהוא להי הדרושות שהם חסד ופחד וזהו שמהל רחב אשר לו הקדושה
והקדושה אשר חננו כי הוא המצאם ועשה עמדם עם אברהם ויעקב הדרושותם את
העניויות וזה הנדמות אברהם ויעקב השלישם ויקרא להי אמת הוא חסד ויני
הי כי הי להי יעקב ומדתו כי הוא הדרושה וכו' כי הוא החזיק במדה ההיא והיה להי
אמת כמו לאלהים אמת כלומר לאלהים שהוא אמת והמלאך הנאמר הוא הע' מדי אבי
יעקב וזה היה וכו' הכרעה האמת וזממה וכו' כלומר כמו שבביתם העברים הוכח
המלאך הנגל וזהו ולא אמר את אברהם ואת יעקב כי הנה קציר יעקב ולא אמר אבי
אברהם ואבי יעקב רק אבי יעקב שהוא התל' והנה מדי אבי יעקב הקדושה והקדושה
כי הם זיי התל' חסד ורוע ימין פחד ורוע שמאל משם מדי אבי יעקב וכו' היא היכן
הייחודה היא הע' ולשון חסד שמדעה הע' כלומר שפע מדינה משם מדי אבי
יעקב כי זה החסד זה רין והיא סלולה מעברהם כדאי כלומר חזק שכל המכריעים ו
ועגווי שולם וזה שספר כעש' כי הייך קורא לתל' כאן ימין רע כי אין כונת הדבר
שלא קרא ימין לא לחסד וקרא לתל' ופרה ראה גם ראה כי שכן תפלת דה שחשב
שהוא ראה לרבריו אודיה הוא הייך והוא סיוע גמור לרבר' והט' חזק וסמך ביאור
דברי הרב על ענן ענן רעה וכו' בימינו של הנה בחסד שהוא ימינו של תל' ספרת
וקדמם מידו לו וקדמם מלשון כי קדן שר' פע משה וכו' אמר וז' ואמר וזהו אחר
החלפת לו וזהו שמה מידו מדי ימין והרריה שמה ושם חבין עז' ופי' הייך כלול ושם
בימינו ענכא במקום אצילות הוא החסד וזהו שכל ובה אשר נעשה ימין קורא הע'
כנה מלשון הכור וזהו כנו מעט שהוא כנה ומשכן לכל הכבוד השליון ימין החסד
ואלו הייתה כונת הרב להמנו הייך לת' לא היה אומר אמת ברמה כי אין בה סוד ש'
שיצטרך להעלים היה אולי ושם חבין עז' כלומר ושם ביאור יעקב שכבר ידענו מזה
דבריו כי אבי יעקב הוא הת' ולמה יאמר מנעלה בימינו של הנה ולא אמר מנעלה ב'
ביאור יעקב ועז' למה זכיר בבביר אם ימינו הוא הת' לא על כל פעם כיון שהשלים
הוא עז' חסד שהוא ימינו של תל' הויסך לומר יחזקה וזהו ק' למעלה בידן
וענן תפלת דה שהזכיר כעש' קי כידועה עז' בידן סח מדיה הייך של עין שהוא נקרא
עז' היא בידן שמה כדאי מלכ ד השמל הוא שסע יין ד' יורה הייך שהוא מלכ
הקדושה ונבירה כי ימין וזה הנבירה שהיא כעש' מלכ הייך הנקרא חסד כמו שהזכיר

אש ימי חיים ולקח לא נחמיניך לא בימיך ואחרי הסתכל בענן את רואה כי כן
כונת הרב אל שחביר יעקב רוכז לז והז מורית יעקב וכבר ידעת כי ברית המלה בא
באים דונמח לז גם ידעת כי הע הוא עשירי והעשירי יהיה קורש ויקחון לי הרומה
ויקחון ליור תרומה וטעם במלת אביר תדע סוד המשלים והמחביר ואת כיון שצד
מילה דונמח לז למה לא עזב השם יז למול בים העשיע כיון שהז העשיע והרי עתה
התורה לחול בשמיני והשמיני הוא ה' י' שום עסקת בדי הימים בסוד זה תהיה
הגים והל יחלט סט העולמים וזמן מאל חבין האלים הרעה אותי יקרא כיון התג
למים כי הוא אלים חיים ואת שדי הצריק מה שאמרתי ואת שדי הצריק והו על ל
דרך קטלה שחבלות ממורי הר יום טוב נרו עמו שפעת למעלה חול חן טעם הרב
כיון ק לז העראה שאר ט דומה לא לע שהיא הצרטה והו חמרו ועם שדי תהיה כר
ברסט והנה הוא מצורף בשמים התג ופארץ הע י' ע' והוא מצורף בשמים ופארץ
דומה על מורית יעקב שהוא ה' מאחרי שהז מקבל מהת שהוא השמים ומספיע לע
שהוא הארץ ה' הוא מצורף בשמים ועל יעקב עיניו שחמור שיתברך בשכינה ה' ה'
הוא מצורף בארץ והו שדמו הרב באחרי וידעת הצרטה כי מירי אביר יעקב וכו' ועתה
הוא מפריש י' אביר יעקב שהם ה' שרועה חן ישרא שהוא הע כי המרעה הטוב וה'
והחיים הקיימים מן הג' באים ל הע ומה אביו הוא פחד יצחק עק רצון ויבא עוזו
כלום ימשיך כח עזר לע שיעקר קבלתה מטס ומתוך כך עיר מעריו תהיה לו ליעקב
ה' ע' כיון הוא מצורף בשמים ועם שדי תהיה ברסטו וה' הוא מצורף בארץ
ויגוע ויאסוף וריתתה לא נאמרה כן ואזל יעקב אבי לא מת הכי איהא כמים תשעת ב
כפך אר יוחן יעקב אבי לא מת אל בכי ספרו ספריא וחנטון חנטיא וקברו קבורי
המקשה הזה חשב שטות ר יוחן שגופו שאל יעקב אבי עלה השמימה ונהפך ללפיר
אש כחטך ואליו אל אין זה סברת לא מקרא את דודש דבת ואתה ל תייר יעקב
ול תהא ישרא כי הנכ מושיעך מרחוק ואת דודש מרחיק שבים מקי ש הוא ודרש מה
דרשו חיים אן הוא חיים עכ אלו יעקב אבי לא מת ולא חל אברהם ויצחק גפע ש
שהוא הכריע והוא כלל וכהא וצריקת תעיל נחמה ואחז מבקש מכך יעקב בלה ומה
שחז בכטט שיעקב אביט טעשה בשדו ונפס לפיר אש ונפשו תחומק כן עתה שכן הוא
ידעת הרב אל באמרו וזו תחומק עליו כל היום כלום ונפשו זו תחומק עלהוף כל היום
דמשמע אחר שיהפך ללפיר אש ועוד שחז הרב לא מת הוא ומה שדחה ר יוחן ו'
למקשה באמרו אליו מקרא את דודש אולי לא רצה לעלות אין הסוד אמנם קבלתי ש
שזה המלבוש האוירי הוא לנפש ובר סעבת בסודי וירא מה שקבלתי בענן זה ומתוך
מה שאמל הרב לזכשת ולבושה השט וכו' בלי ספק כי דומה לנפש כי בעזרה בנוף ישיה
היא לבושה לבוש ראשון ובהכנסה בנוף האוירי היא לבושה השני שאל יעשיטע ע
ערומה וכו' בסוד וירא מבואר היטב מוכן הענן במסכת שבת וסעבות הכי איתא
במסכת שבת פירק שחזל אדם העה קמולא והו קנלי בארעא דירב עומן כר יצחק

יצחק נהי כהור אחי בן יאשיה אול רב עומן מן הוא מר אל אטא אחי בן יאשיה אול
ולא אח רב יאשיה עתה צדיק דלחן עמיה אול ימנו מאד ואלו ידענו ליה אל והאין
קרא כתי וישב אל הארץ כשהיה אל ואקריין קהלת אל ואקריין משול דכתי וירקב עמיה
קמיה כל שיש לו קמיה בלבו עמיותו מירקבין וכל שאין לו קמיה בלבו אין עמיותו מ
מירקבין גשעיה חזייה דמיה ביה ממשא אמי ליה נקום מי למה דכתי אמי ליה גליה
אדערך דאמי עמיא לא אקריין דכתי וידעתם כי אמי בפתח בית קבוצתים וטתי
לכם ונן אמי ליה והא כתי כי עמך אמה ול עבר תשוב אמי ליה והוא שעה קודם תחית
היותם עד כאן ובכרתו פירק הטשא את האמה יתר בשעה פנייתו של אמי לבע
אמי צדיק נבטו אצלו אמיהם הזהירו בבבוי איהם עי יאז ודלחן במקומה שולח יאז
ערוך במקומו מיטה והא מוצעת במקומה יוסף חטב ושמשון אפיה הם שמשון בתי
והם שמשון במותי הזהירו בבבוי איהם דאורייתא הוא דכתי כבד את אביך ואת
אמך אמה יאז אחי אמה אבי דאורייתא הוא דתנא כבד את אביך ואת אמך ואת
אביך ואת אמך ואת אביך ואת אמך ואת אביך ואת אמך ואת אביך ואת אמך
אחיו הגדול הע מילי יהיים אצל אחיו מיתה לא וכי קא מזהיר להו לאחור מיתה קא
מזהיר להו עי יאז דלחן במקומה שולח יאז ערוך במקומו כל כי שימשו הזה אמי ל
לבייתא ונמא חר אמי שיכבתה קא קריא יאז אמה ליה אמהיה דא שתיק דא
יהב שמעה דא לא אמיטא שלא להוציא לעז על הצדיק הראשונים עב גם איהם כע
כשמה ר בעלה נהרה מן הכהנים כלאו שהיה נם לא היו נהדים ממי אחרי מזה כ
כמו בחיו וכן אלו העביץ שהיא טהן והיה נשא את ר עקיצה אחרי מזה וכן יוס
הגליל שהיה בא לביתו בכל עש וחשדו את אשתו שז תלמידים ששברו ושמשו קדו ש
שהיה טוסק בתורה ואמר שהיה עבירה עבירה והורישו לכה והביאה ויטו להלחם
ואירה שהורא יוסף הגלילי בעלה ולא האמינה לטבת אחרי עש בא כמנהגו ומצאה כ
בוכה ומצערות על שחשדוה שחיות גלה עמיה לעבד בבית הכנסת והעניש מהם דבס
ושוכ לא בא לביתו כל אה סודות ודמיהם למלכוש השע אשר הוציא הדין קבלתי מפי
רשע עור מפני מה אמר הדין על עבש יעקב אמה לכה וזו תחזק עלן כל היום דא
דמשמע לכה הפי על זה הוא שכל העבשות שחיות ערומות ואיטן לובשות הא
הלכוש השע כל שעה שהן רועות ואפי' עבשות הצדיקים לא בשעה שהם חכין לשון
הצדיק שלמות מן מלכות בית דין הוציא כגון עבות הוציא וכיוצא בן ואחר שפסול
שליחות מתעשרות ונשאות ערומות אכל של יעקב אמה אמה ערומה אפי'
שעה אחת לא הלכוש מחוסר על עמיה תמיד דא שמשו צדוה בערור הדין והא
והלכוש אמה תמיד מומן ושמשו מחוסר וכל שעה שמשו יעקב אמה רועה ומלכוש
במותו לכוש לאתר היא מתלבשת ועלן אול יעקב אבי לא מת ולמה זה ביעקב אשר
מאמיהם ויצחק מנע שהיה מנע של יעקב אמה כי לאמיהם היה שמשו
אליהם עשו ושוכי ליעקב לבדו היה עמי גרול בכס מה שלא היה כן לאבותיו וכיון ש

הענין
מ

הכא

שהיה סביל צעדים בחייו כלום בעולם הזה בעשרו בו גם לאחר צאתו ממנו הוא סובל
 עשר שנותיהם כי כשירא בצער הגלות בענותיהם מיד נשמת יעקב יצאה
 לובשת המלכות ומבקשת יוחאים של השכינה ומשפת יוחאים על ישראל
 בכח תפלתם ואחר שנשפת מיד טפה ל ציור החיים בלי הלכות כי ה
 הלכות הנה היא צורה נבדלת בעדות רמות הגוף ואי אפשר
 לשמה להתפלל ולהמשיך שפע לא עם לבושה זה ועל כן
 אמר הדב זל על נשמתו של יעקב אבי ע"ה וזו ית
 תחופת עליו כל היום וזהו שאמר החכם מה שז"ל
 בחיים אף הוא בחיים רצה לרמוז מה שז"ל
 שאמר שופע שהיה לו צער גדול
 בעם בחייו גם אחריו כן הוא מ'
 מגן עליהם עד כאן
 הם ונשלים
 טכח לבוא עולם :

ספר ואלה שמות

וירא אלהים את בני ישראל וידע כי הווייה
 להצילו וכו' והידיעה וידע אלהים את המ
 המשכת שפע ברבה טוב ואורה מהת' ל הע' מלשון וידע מרס את חזה בחפץ וידען
 הרצון כמו שאמר הכתוב על התש' בקרב שנים תוריע הע' נקראת שנה ל תיקור יעם
 מלשון שנה לא שנים מלשון שנה המאורות הגדולים הם רז פרעפין שהידיעה מהתש'
 רדך אמת ואמונה והשכינה וישמע אלהים על הע' עכ' מכש' למאור פט זה הע'
 ונשמע כי הוא רוצה למאור פטן לרז פרעפין שהן פנים המאורות אי נמי ידעו למאור
 פטו לז' ל הרעה וז' ל הרעה ה' רל שקרב יוחם ל הת' ברוג' רחם תכור רחם ר'
 רוצה לע' ולניפלה כל זה מבואר יפה מה שאמר בפס' שהשמייה לע' בורא כי כן הוא
 כמו שאמר הכתוב י' שמייה לע' סלחה לז' הקשיבה לתש' ולשון שמייה מל
 מלשון וישמע שאול ונ' מלואך שהוא פטו הוא הע' כי זכיר שמו וזכרו ית' וית' אלו
 אלו הכתוב אלהי אברהם ויעקב ואלה היה אומר אלהי עם כל אקר ואחר היה העשן ל
 רומז ל הע' והאבות למדרגים אבל עכשיו שהזכיר אלהי עם כל אחר מהם העשן ר'
 רומז לאלה אבותינו העליונים כלום לאושכל ולא למורג' שהב' אלהי הג' והפ' והה' ומה
 שאמר הדב כי זכיר שמו רומז לז' ולפ' ואומרו זכרו רומז לקו האמצעי ואמרנו ועור
 אבאור זה במרשה הוא בפסוק זה שמי לעולם ונ' על ההר הזה רומז לע' וכן הכתוב
 ל כסא כבודי הע' הוא כסא לז' אות הברית רומז לע' ולא ליסמי עולם אעפ' שהוא
 נקרא אות וכן מצות בקבלת סבירטא וזה לשון ואמר כי אהיה עמך וזה לך האזה
 ועד' יאמר השם הגדול אהיה עמך והבא ואמנה לך מענה האות היא אות הב'

הבדיל שמהיה עמך ימחז למדת הדין הנקראת בדין והוא נקרא בדין
הנה הוא כפול השם הקדוש שאמ' כי אהיה חלף כ'ין הדב שחלף כדך את הנשפך
חוקר לוח שהיה מרת ברית וטק' לו השם השחלף אותו המדה הנאת כ'יט' אתה של
המדה והוא ובאמרו כי אהיה עמך כבטיחו כי אז יעלה גם שח הקדוש כדך השם של המדת
אשר הכין הוא בית המוקדש של מטה ואמרו לו מה שמו מה אמר להם משה בן
לירע מהותו של שם לפי שדא וירע שמה פרעה כושר כחלואת טכן את אחי כולא
ירע את השם ופי' לא ידעת רל ידעת טאין השפט כי אם על דרך אפן כולא אפן וא
ואתם שפין לו חקר ולכך אמ משה את עריך לירע מהותו של שם פי' להסב לפי
וליסדל השוכה ברורה לכל שאלותיהם שאם לא אירע מהותו של שם אין כי סח להם
להסבם והסבין החקום אהיה אשר אהיה רמז לו שהכל מעיקר אחד סימן לדבר
שהאין את אחת ומכח תעשה מביאה ה' והייר כביאה בכח תעשה את זה וזה
יש בסתר תעשה ואין ומסתר תעשה ואין אות ה' שהי' אתה וה' ומסתר תעשה ואין
אות אף ה' אהיו ה' החלוק ופדין לארבעה חלקים החלוק הראשון ואמר משה השם
ויאמר סה תאמר השליש ויאמר עוד א משה כה תאמר א כה ישרל הדביע וך וך
ואספת את וקנ ישרל ואמרת להם החלוק הראשון גלה את הסוד כול למשה לפי
שהיה ראוי יותר מכולם ולפי' גלה לו שרש הדבר החלוק השני שהוא והיה וכל
להם שם אחד כלבר החלוק השליש גלה להם שם המפורש בפירוש אפ' שאלה
זה זכר לא הזכיר זכר כי אם כלבר שמי ולכך חזר ופירש לחקם בחלוק דביע פיר
זכר אפ' שהשם רמזו בו ועתה יש לפירש באי זה דרך הוירע למשה מהותו של שם
והיה היה יתר משה כ'ייעוט יותר מן האחרים ומהו המהות דע שהמהות עיקר שזה
בחדדות גמורה טאין בו יערון לער על יד ואותו עיקר מתייחס ומתעלה מהשפעת חקר
חוקר ולכך נקרא רוס מעלה טאין רחמים ועלוי שהוא למעלה מכל והייתה קודמת
כתר עליון סימן רוס את אף סימן רוס מעלה אות ה' ושתיהם ספירה אחת ספירה
שניה היא כח השכל שאין כח למשתכל והשתכל יותר ממנה ולכך נקרא השכל שהוא
התחלה השתכלות שהוא כח חכמה וסימן החכמה אות יג' וסימן החכמה אות ה' וש
ושתיהן ספירה אחת הדי שתי ספירות נבילות בשם אחד והוא אהיה אהיה תדון
ההשכל הנקרא חכמה יצא אור השכל הנקרא בינה שהוא הספירה השלישית שהוא
נבילות בשם אהיה ומפ' שהבינה אין כחה לא מכל שתי הספירות הנבילות בשם אחד
נקראות בשמים הם שגלה למשה שחל ספירות ראשונות שהם שגמיות הראשון כח
אורי השם כח מלאכות השליש כח עבודה והשם השם כח טוב ה' הראשון וזהו פ'
איהיה המיושר מן אהיה הראשון והכל אחד אך עיקר הבינה הוא י' וזכר לרמז
שהוא מקבל כח מידום מעלה נקרא בל' ה' ולפי' שחל היו שחל ראויים לפי' שחל
הלכות וכח מלאכות וכח עבודה שהיה נביל בשם שמות אלו לא גלה להם שמות לו כי אם
הוא הסח הנחל מהם שהוא פנמיות החזמים וקראו אהיה וכל אהיה ופי' יסודות

הנבחרים הראויים להגיד עם סתר דברי ואחר כך הודיע לאחרים המחותים מהם גלי דבר
הדבר המתקשר במוות ואם שהוא נקרא שם המפורש ולוקחם המיוחדים הראויים ו
להכנס בסוד העצוד כסר להם סוד השכינה שנקראת הה ואם פקוד פקדתי עשתי יש
לט לפרש היקף גבולות שלשה שמות של אהיה בשם המיוחד השם בפסוק גבול באות
ראשון שהוא יוד והראשון בפסוק גבול באות שש שהוא הה והשלישי בפסוק גבול ב
באות שלישי שהוא ואז גולת היא והיא גבולות באות הה ובפיתרש חות ואז יתקשר
סתר דבר שהוא נקרא אהיה ויהי כי שם מדות שהם הקרו והקבו והתב והנע וההור
ויסוד עולם עכ ויהיה לי שהוא לשון גדול הדור הישעצא ע"ז והסודי שסודי למעלה
בפסוקי הארבעה חלקים קשה להבין חות כי מקי יהיה החלק הראשון דברי משה
ער שיזמר החלק הראשון ויאמר משה והלא כל הארבעה חלקים לו דברי השם ית
ואיך יתן החלק הראשון לדברי משה אבל הסוד העבון זהו החלק הראשון ויאמר כי
מהיה עמך החלק השני ויאמר כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחתי אליכם החלק השלישי
ויאמר עור אליהם א משה כה תאמר לבני ישראל יי אלי אבותכם וכן החוק הידיעתי
ואספת חת וקני ישראל ואמרת אליהם וכן ומתוך דבריו שאמר על הה הוא אמרו כי הם
הכח הנאצל מהם שהוא פעמיות הרחמים וקראו אהיה למיט שבמקום זה נקרא
השם המיוחד בשם הנעלם סלי התב נקראת כאן אהיה ואחר כל זה כלל הכל ר"ל הנ
הנעלם והנבחר בשם המיוחד יולו ובשם אמ אהיה למשה כה תאמר לבני ישראל
אהיה שלחתי אליכם זה לא נמצא שמשה יזכיר לישראל אהיה שהוא השם הנבחר והנעלם
יהי השם המיוחד הענין היה שהכה לא הייתהו למשה ולגלות כי מה שהוא אף הוא נח
נחתם ועימו בכתב עליון שעלה שם במחליו מנחך ל הרדוש שהיה ראשונה
ואין לרמוז עליה ולחשוב בה כלל לפי השלימו משה חפ' מן הזקנים ושם יה הוא החת
והרמוז בהויה נעתי היא החכמה וכוה הורשה משה לגלות א הזקנים בלתי ושם שלישי
זה חתם ורמוז בהויה שלישיה שהיא התשובה הדי שמות הללו שם אחד אה יהוה משה
מששה אותיות ולא הורשה משה לגלות לישראל כי אם שם כן ר אותיות רס ונשא וולפי
חין יזכר רשאין להרהר מפניכחתימת הצרכות א השם הנעלם כש להזכיר חק א השם
הגדול זה שם שלו אותיות עולה לב עתבות חכמה שם אה יוצא ממנומר הבו ליי כע
א"ס יה יוצא ממנומר רנט עריקים זה יוצא ממנומר הושיענו אהיט והתורה תחלתה
בית וסופה למי כנני לב עתבות חכמה ומה שלא התחיל התורה בלמוד ולא פ"ס בבית
שהוא לב לפי שחנה לרמוז בהתהפכם כל שישנו הדברים להויתן א היזבל הגדול חשן
שחזא שש ב"ה עליון עכ והנה ביאור דברי הרב על הסוד אמ הרב כי אצל
השם הנבחר וכו והלא בשם הנעלם אע"פ עומדים וכל הדברים האלו על השם הנ
הנעלם הם נאמרים ואלה יקראו הרב השם הנבחר שדמותו לפי לא הרב קרא לשם
הנעלם באשר קרא לנעם לשם הנעלם בשם הגדול באמרו והנה פ"ו כי אהיה אשר
צוה לאמר להם הוא השם הגדול הזה לרמוז ששם הגדול כלול מהשם הנעלם כמ

במדת הדין אשר במדת הרחמים הרב רומז למה שאנו רכזו יחולת אלה שאלו
שהיא העצום שהיא דין כי היא מרת הדין העולה ואחד מן הדין - שאלו לעצמו
היא שהוא רחמי והעל כה היא זרוע תפארת רומז לו שהזכיר בלשון רחמים ובעל
פיה כי אתה לו למשה את שיהיה עמו ואת ואך נקרא לו את הדין כי אתה רחמים וזה
שנים בלשונם כלומר שיהיה מורה הדין וקיום ועוד כמו שמהיה השם המיוחד
ובאותיות ג' שנים כי שני האותיות שבאותיות השם העולם הם בראשית השם הדין
המיוחד דין שבו מורים ענין אחד ובהו אחד כיצד בראשון שהוא העולם וזה של
הע' שהיא חכמה שלמה ובהו המיוחד וזהו על החכמה הקדומה וקדומה הרב חכמה
להים כי אלהים רומז להעל ואות האל בעולם תורה על הקדמות והיחוד שהוא השם
שהיא קודם כל ראשית כמו שהאל קודם כל האותיות והיחוד במיוחד על שם ספדו
בלימה הנאמרות מהבחר כמו שיעצו מן האל חשבון העשרה שאין עוד מספר כי מה
מהיחוד ואילך הכל הם עשירות והאל אינה מסול המספרים כי ראשית המספר מה
מהיחוד מן הבית כי אין המציאות בכל המציאות וכן תמצא מבראשית עד רס"ח וזה
להים כי בראשית נמי מאמר הוא הלב רומז ללב עתבות פלאות חכמה והאחד הכל
הנאמר הוא מציאות ית' שמו וית' זכרון לעולם ועד ולעצם נחמים ובענין האלן במשך
כן הסדר במעירות וכן תר' תראה במספר יצירה שלא התחיל לא מהחכמה ואעפ"כ
אני נשאר ולא תשע כי הכל אחד יחיד ומיוחד ומדת הדין באמצע שכן בין האלן
של שם העולם והיחוד של שם המיוחד דין הוא לשון דין רומז כי נסיה הדין שהיא הע'
כלולה מסולם ומיוחדת בהם עור דג' של השם העבד רומז על היצירות האישיות
להעשות מהשם העולם שהם י' ומהשם המיוחד כמו כן י' צאו י' תבואת בעידוש
הא' פשרי ולא יותר כיצד יש וי' לרשת כי כל תבואת בת י' אותיות גלגל ירדשה י' תבואת
והוא שלא יהיו שם אותיות דומות אבל אם שם שיהי דומות דומות כגון בשם העולם
ובמיוחד י' איפשר לציאת מילה בכל צירוף שלה בלתי י' תבואת ובאשר תגלה ויחזק
י' אותיות השם העולם וזה השם המיוחד בכל הצירוף האפשרי שהוא יחידות יחוד
וסלשות וזה ושהיה לנדי ובענין שיהיה כל אות ממש בידע עם כל ויאמצע שם כ
שם המיוחד שם כולן י' תבואת ממש בידע כי שמו בקדוה וזה
לשם אצילות בע' בייחוד שלם מכל צידדן והקדמות בשם הזה על דעת הרב רומז
לשון ארטה על הכל בכללו וזה אמור להזכיר שם זה כלפי מעלה בחי' דין תחת הדין
כאלו הוא עשה אותו אדון על עצמו של מוכר בלתי וסלפי בשם וזה אמור להזכיר
מקצת ואפי' לרבים כי אם בעצם ודוקא לרבים וזהו שם רשע קבלתי כי הקדמין
ביום המקדמות לע' הכלה הכלולה בדין ורחמים וכן הקדמין הוא פתח וחי' דין השם
רחמים וזה פותח את ו' החי' דין דין שג' וחי' דין שן אפי' להי' יצירות ו' לשון
קס' וטעם הזכירו להי' שם כל אחד ואחד ולא אמר להי' יצירות יצחק וישע' כי יצחק
שמו וזכירו כי שמו הוא להי' אברהם וזה יצחק כמו שאמרש למה צפצפן שמי וזה

הסוד הוא וזה יעקב ואילו לא אלה בכל אחד ואחד והנ"ל ואו בלא יעקב כיהוא
סודו וזה וסודו וזה יעקב ערה אלהים במקום הזה הוא השם הנצחי וזה שמי לעולם הזה
כיעד ההמשכה יחיד אלהי אברהם אלהי יצחק לרמוז כי משם ההמשכה באה לו ויחיד
זה שמי לעולם לרמוז אלהי אברהם אלהי יצחק לא שיהיה שיקרא הוא כן לא שמי ב
בטחן ולא שמיים כל שהם הזיועות שהם אש ומים שהם הנרועה והנבירה שמיים
השפע לעולם שהוא השם הנצחי וזה זכרי ואלהי יעקב ולכך הוסף בו ואו להורות ש
שהוא נבר בין כולם ואות הוא ברבבה שלו ולהורות כי השפע בא מהחמישה ליו וממנו
לאחריות וסוד לעשות אות בין הנדדה ההיא לאחריות סוד ואלהי יעקב וזה טעם לרר רר
יחיד כי ההמשכה שהוא אלהי יעקב לרר רר והיא האחרונה והנה רמז בטחן שהשפע
בא כן הנצח והנצח א העולם שהוא השם הנצחי והנצח לרר רר ונקראות רר רר בעבר
כי כל הדורות באים ממנו עכ"ל ומהלל רב"ל ריבט בפי החינוך זה שמי וזה זכרי ב
במסך זה רמזים שבעה היות אברהם נרועה יצחק נבירה יעקב תע שמי הע זכרי
נר"ה רר רר נצח והנר עכ"ל ואעפ"י שרבים לא ידעו ונחשים למבין אין זה דעת ה
הרב בפסוק זה ויהי שר דעל אומ כי בנבואה זאת רמר הנה למרעה סוד עשר
ספירות בלימה וסודן זה סודן על דעת הרב ול חצי השם הנעים לסוד וחציו שהוא
החצי השם היחיד לחכמה ולתעו זה שמי ורועות שם עולם שמי ורועות של
עולם ולמה נקראו שם מצע שהם תחת השלש עליונות והוא כולל מקום בדרך שכל
דבר נקרא שם לעליון והוא תשומת ברכה לתחתון ולפי נקראות הע כרוב שמי ה
הנקראות שם לעולם לר כי הן מקבל מהנשמה בכחיים שנקראו ורועות עולם ושם
כי הוא קיום שם קצוות שהעולם כולל בהם ובשם הראובל ול כי הן הוא העולם הנ
והע העולם הזה וזה כן העולם ועד העולם מן הב ועד הע"א ורועות עולם
לכ"כ ורועות ג"כ עולם לר כלומר ש ורועות של עולם ונקראים על שמו כי הוא הא
האמצע עם כל הכנן וזה זכרי הצדיק לרר רר הע כי הע יחבר ויהציק בכחיים
שנקראו עמיוני עולם והם כוללים בכלל שמי ונקראו התע עולם מצע שהוא עיקר
העולם וקיומו הכלול בשם קצוות ונקראות הע רר רר מצע שכל הדורות באים
ממנו וי צדי מצע שהיא היתה סבה לקבלת ארץ תחתונה בסוד הדין שבה גשם
וקוץ וזכרי הנצחית לר ונכתב לעלם חסד ואו לרמוז לנער שהוא העלם בסגולת
תחת העין הוא המלכות וזכר הקטן להודיע לנו כי כאשר התע כלול מהחסד והחסד
כן הע כלול מהם רח שהיה עיקר קבלת מהחסד ועל כן נקראו רמזים והע עיקר
קבלת מהחסד ולכך נקראו דין ודע כי כל עשר ספירות כלולות בשם היחיד כי
היור הטובה שהלכה על זה תג וזה קוץ של יור שהזכיר ר"ל בתפילין הקוץ ההוא
שמי אדם ואין אנו יודעין מהו ומה שמו רומז לכתוב שהיא רוחנית ואין תכלית היור
עצמה לחכמה ההוא לשם היותו לתפ ארון שם הקצוות מקבל בראש הוא משכנה
עילאה היא התשובה ומשפיע ברגל האו לשכנה תחתיה היא הע וכלל השם קצוות

קצוות הקדמוניות והעמודים יחסיים שני ההא אחריה לע וטעמים דומים
 מעט שהיא תחלה יישוב עשר ספרות בכה חזקה של יוד והתשן נקרא הא לחספ סיים
 תיכון לקבל דהשתיים דהחנות ולהשפיע להשתיים נכונות סלע ויורה חזק חזק ויחזק
 ונקראת התב ואו והתעם שאמרנו ועוד שהוא כיוון תיכון כי כל שם קצוות וכן תב
 נקרא ואו שהוא כיוון תיכון מכריח כי חנה התב ל חנה הע ער טעל יוד הכל שיהיה
 יחור גזיר ושלם ונקראת הע הא גם היא כמו שנקרא התשן מעט שהיא היד הקצויה
 בעלת חמש איצבעות כלומר כלולה מהחמש גזירות כיוון חזק חזק ויחזק ויחזק
 שהתשן שכינה עילאה כי הע שכינה תראה וכו' שהתשן אחרית השלש עליונות שנים
 עשרה לטל שורה ונקראת שומק אחרית ונקראת אהים שהאציל כל העליונים כי תב
 אחרית ולא עילות היחור ומשם ואילך שפלים גבולים ונקראת שומק ויחזק ויחזק
 אט ונקראת אהים שהחתיא כל הנחתונים בכה יחור הכל בך והוא חזק ויחזק ויחזק
 ומכל מקום כאשר תראה תמצא כי הע נקראת בשם כל ששבת הספרות יחזק ויחזק
 יחזק מעט שהיא כלולה מכיל והיא שמה רבא קדי שמה חזק ויחזק ויחזק
 מילתא רחש דהוא מכיל למעבר טבון וקשט ידע כי שם המורה הוא הנקראת
 המפורש כי השם הנרול של עב היוצא מן מסוקים של רסע ויחזק ויחזק ויחזק
 המפורש לא על שמי שיהיה שמה יתא ונאעל והוא בעצמו מעיד שכן מספרו עב
 כי יוד יוד יוד הכל שורה אותיות וניספרם עב והעשרה רמז לפי שם ספרות
 הקשורות בו כיוון חזק חזק כשלהבת הקשורה בגלות שורר אותיות ויחזק ויחזק
 להן יד עמים כי הן עמים טו וב פעמים יב ה פעם אחת חמשה הדי האותיות עט
 עשרה כמין ... ההווה וחשבון כולם עב שור מעצמי עיקר יהוה הוא השם שלם
 שבעים ושתים שמיט יוצא ויתבטט לכמה חלקים וזה עיקר יצאנו מיהו יוד הא וזה
 הדי יוד וקשר תחשוב ראותיה מהשם עצמו שהם כו יעל לשבעים כדי שיטתו
 שתי חשבונית באחד ושני אותיות ראשונות של שם הנעלים שהם יוד עב אותיות
 לו העב להתחלקים לטל שם ושם שבעים גם השם הוא מחזק של עולם ויחזק ויחזק
 מיומנו שכן מספרו בחשבון הן רובע כן מקום ולזה בחר הכה באותיות לו לעשרה שם
 העצם כהם יודי כפסאד אותיות האלה בית מעט שהכה יחזק שפלים ועמים מדום
 וקדוש אשטן ואחריה וטל רח ויחזק ויחזק ויחזק ויחזק ויחזק ויחזק
 האלה בית והיור טרעטה את שבעה לקחה הכה והכחה בראש שמי הנרול ושמה על
 כל שאר האותיות שכן היא בראש האותיות לו שמהיה שצון כמספר כי יוד
 פעמי הדי מאה הדי לך באחריתם ה פעמים כה הדי ה באחרית ו פעמים ו
 הדי בסוף ובשם המיוחד זה בראש עולם זה עולם הבא העולם הזה עברו ביה זהו
 יום השישי רת יה והעולם הבא בזה והו ויכולו השמים רת זה גם אחול כי ביה יוד
 עולמים בשתי אותיות לו נבראו שני עולמים העולם הבא ביה והעולם הזה ביה
 רת לזה העולם הזה והעולם הבא נבראו בשם יחזק ויחזק ויחזק ויחזק ויחזק ויחזק

השם יוד הוא **שם** ואין נאמר כי בחצי השם בלבד נבראו שמים וארץ והשם
ביום ששית יי אלהים וארץ וסמים רע כי היה השם יוכיח זה פעמים יהיה שיהיה בו
בג שמים הרי נבראו שמים במדת רחמים יי פעמים אלה שיהיה לו בג ארץ הרי
נבראו ארץ במדת הרין וכבר ידעת כי **שם** הן וארץ הע וכל מווי שם הרב
אל כי כל יוד הוא שם של השמות כל ספר וכן היה הרב למורי והלילה כל מקום
שם בו השם הוא הנל באין סוף לב שם זה הוא מור הורה שבכרב וורה שבעל
מה שהכל הריץ מיעות וזהו שיהיה הכר לישא פס שם זה השם והוכר שאמר עמו
זה שמי וזה וטרי יי שמי שם רמז לשם מיעות לא תעשה זה וכל רמז ודמיון
מיעות עשה יורה שמי יסוד הכל אי בג יסוד היסודות וענין החכמות
ונקרא אחת וזהו מהיה כי מהיה פעמים מהיה השם הולך הרי לו יסוד העולם
שם היסוד ויחד ששה עם הנכבד ארץ האלה והיו יהיה וכל אחד הלא
העולם והמיוחד מתגלה דן גלגלים יהיה רב שמי שם כח שכרבת ולעלה אי
בג רמז שהנכבד מיוחד בעולם ובמיוחד וזהו דן לזון דן הוא יסוד היסוד
רע כי מהסוד שר השורה סוד היסוד כל שם פירוד וקצוץ כי הוא מורה הדין ה
היתה וארון הכל יוד הכל יראו כללות מותרת וכלל דברי ריבש בפי המוח
כל הורה יי תגימה וכן פקוד יי שמים כי שמה לב יהיה שיהיה יג כל יסוד
מהשלשה פסוקים לו עשר תבות וכתבה התמישית אתמלתא הרי בכל פסוק חמש
פקוד חמש רמז לעשרת הדברים בשתי לחות בכל אחת חמש ובכל פסוק מג
לו מכ תבנות רמז לשם הגדול והקדוש של מצות וזהו ובעסוק כל אתמלתא ר
מורו לשם יהיה הרי בכל פסוק יהיה אשר יהיה רמז ואחד כל תבה ראשונה
שם בג ד אותיות הרי ששה פעמים השם שפולים כך אותיות רמז וכן פסוקים לב
יהיה כי אותיות השפולים שיהיה שם שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה שיהיה
הורה יי הוימה הרי אחרי ערות יי שמה הרי אחרי וער פקוד יי שמים הרי ש
שמים הרי אחרי בשלש לשי יוד שיהיה שלשה כי פקוד מיעות שמים יב עוד פ
פעם אחת מיעות יי היה ראיה כי שם יהיה יי שמה השפה יי אחת פקוד
יחדו כן יעשה וזהו סוד הקדמות וכל כי הגיפה היא במדת הדין והק
הקדמות כי פיר מן הענינה ההיא שמשולקים כח הדין ומשפיע כחיה מוחות
קירוב הכחית של יי השטה השפה של כח העובר כי לענין ילך רבד או בחינת
הקשה הנה רמז הרב מרת הדין הרבה מרת הדין הקשה במדינה לענין רמז לע
רבר הוא מנשה והיתה המנשה בעצרת על יי הקטרת כי קטרת לשון קטרת ש
שהוא קשר כי עשו הקטרת בכוננו אל טהן היתה והנחה היה מקיים הע להשם
והשם והיחזק השם חור יי יסוד יסוד יסוד יסוד יסוד יסוד יסוד יסוד יסוד יסוד
ועוד וקדוש והדחמים הע והילוק הדין מנשה היתה לאחור המנשה בעצרת י
אשר היתה בעצרת הדין במידת הדין נקמה רמז ואחרי הדין הראשונה הע

הנשיה חרין שחיה לשינה הם על ישר ומוחזק כי הנה זה מוחזק וכן דע כי
כל זה העצרים וזה ישר וזה הם אשר הזכיר הרב כאן מוחזק לע שהוא מזה
העולם השפל הזה שהוא עולם העצב ידע למה הישרה וכן זה אין צריך במוחזק כי כ
משום הוא שלב רומן

פרשת וארא

כבר ידעת כי שדי הוא הע הקדוה ומפוקדו
שמינה למינה והעם המיוחד הוא הע הקדוה
מפוקדו המיוחד כי האבות ידעו העם המיוחד אבל לא נודע בנבואה ולכן
כשרצה וכן את הב שער רעהו ראיתי כדרך הרב כאן נבואה הינה רוחות
מזה כי ראו כאן מור נר ל מיטא שכלי וזהו דין ששמואל הנביא
בעיניו רבוי ירגלו וכן סודות עצמים אשר קלם קלם וזהו העם המעב
מבאר כפי מיעוט שכל שפי כי העם זה העלמות ששמואל וזהו של
ישראל וכן כבר ידעת כי מפוקדו המיוחד הוא ה' ששמואל וזהו של
ומותה השיג ולא השיג ממנה ולמעלה והעם כזה מיעוט ששמואל הנביא
וזו שהיה נפש חרעה בכל נ וירכב שהציון ויצלות ששמואל הנביא
אשר יל יצא ממנה אבל הת שהיה השמים והשמים ששמואל הנביא
כן שראו שמים על שם אש ומים לצי וזה מיעוט ששמואל הנביא
ואע"פ שמוחזק שהיה והפ יצאה כי ה' והע העם צופו ששמואל הנביא
לא שעיניו קבלה הע היה וכל כן נקראה מזה ששמואל הנביא
נקראה רעה וזוהי העם יר למה רעה להשיג את העם ששמואל הנביא
לא וכן להשיג לא הע ולהתעבות בה אף כיון ששט יואין ששמואל הנביא
ברכה יחייב וזהו מצותה מהת כי מייש לקחה זאת בסוד הקטרוץ היי אש וזוהי
שכל העבדים חרעו מקבלי שפע וזהו הקדש ומיטא זנקים ומתעבדים ומיטא
הם שמים ועם על זה הט יאנק ונשה מורה כאשרכסת והעצם כאזע שסוף דברי
למען ידון חרעו פכחיות הסוד הנבבר הזה והרע הערש אשר ביו העת מל
מיטא שמואל שהוא חרעו הדין היו מתעבדים והיו ידמו הרב הוישמו יערו במל
שאר העבדים בעבורה וזוהי היו מתעבדים וזוהי בואתם היתה בלילה וזוהי כיו
שם המלאך שדבר עם ד לא הוא נבר יעבר ידעת כי מתעבדים הוא זנק ושל כן נקד
כשם זה ולפי כלבשו דעל ותכידיו פחו יאמנה ויערה צולה אחיו לחבידיו ער
שהי צרכ להחבא וכאשר תשתכל ברבוי העבדים תמצא שעל דרך זה היתה ה
היתה שורה עליהם מכל מיעה היתה הנבואה שורה שליו מיטא ימין שהיה הת
ולפי היה מתעבא ביום וכלי שם בהלה ופחו וראה כי המלאך שטעלה ליו בסעה הוא
כיכל שחוקים יעקוב ה' וכל נבואתו כחוקים והעם כזה מיעוט ששמואל הנביא
ולפי ההנהגה שארם מנהג ענין מלמטה מתעבדים וזהו מלמעלה וזהו שמואל הנביא
שמואל יתנה וכן ופתן כן נהגת ענין לעשות ד' ששמואל הנביא כזהו זה

[illegible]

שבשכנה הבאה מיר שחמאל ועם משה אטרג וכו' כפר הוא נפלאה למשל
 כאן כי תורה בשמו הגדול נתנה ר"ל בתפ עם ייחור הע כי אטג ייחור הע
 מן השמים הת שמייע את קולו לע ועל הארץ הדין את אשר הגדולה לע
 שהמזכיר והמשייע והמראה הוא השם הגדול את בשמו הגדול ידמו ליו שר
 כשמו לע הגדול לת ובסדר ויטע אכארוה אם ישמע השם ית יטע אכארוה
 שמעתי קם נראית להם כש שדי חורר לעפן ואיך ל אכארוה כל שדי וגם הקימות
 הכרית הוא ל שדי לעפן וגם אם שמעתי ידמו לשם הגדול כי גם בשמו הגדול
 שמע עתה נאקת כש ישרל ואזכור את כרית עב אכ לידט כי אעפ שפירוב המקומות
 את רינתו לע כאן רומז לת וליסור בכל מקום ואזכור את כרית ר"ל שהת השפיע בדיסט
 רחמים לע כי ואזכור רומז לת וליסור לע הע זרוע עזי וכו' השם הגדול הוא שהימות
 מרת הדין הרפה שרתן היא להם הארץ היר הגדולה הע ל השמים הת להיות כה ה
 החיים כלוא שפע רחמים ואין וירם ייט וכו' כי כאן במה שאמר השם הגדול הוא
 שאמר ושם המלאך הוא ששבע בח העולם שהוא הת ועור כי הנשיאות שאמר השם
 הגדול על הע הוא התעלות הע לקבל שפע חיים ורחמים ורעון וההדמה שהיית המלאך
 אך ידיו היתה ליטבע בת שהוא סור השכועה את ית בקרב הארץ הע שפע בייסל
 רחמים מהת לע כענן כי שמי בקרבו

פרשת בא

ולא על ידי השליח השלוח מאות ית לכל המעשים הנפס
 בארץ והוא המלאך הגדול הנקרא בעבור כי מעטיון ית
 העראה מתוך דברי הרב כי כוננו לימות על הע שנקראות מעטיון בפתח תחת השם
 והוא לשון קם וככל אלהי מערים אנשה שמים את יי אכ ולא השליח השלוח מאות ית
 והוא מעטיון כי פי מעטיון הוא שליח וליקשה שלך שהיכל מכות מערים עליהו וה
 והיאק יאמר ולא השליח כי כוננו הוא ולא השליח לכו לא השם הגדול שם השליח שכל
 וטי לרמזו למקובלים סור את שהוא הע את הרב ולי אחר שהביא לשון רש ומוחיד
 חכמים אינו כן לא לפי שבמדרש לא הזכירו בעניני כמו שגשה רש שאמר את בעשר
 שכינת היתה על השם המיוחד והשם הנכבד בייחוד שלם והוא שאמר במדרש את יי
 את הוא ולא אחר את לע יי לת ולא אחר לאפוקי מלמך נביא כמו כרור ובסנהדרין
 את מדינה ועבד יי היה משמע על הת אתל עבשיו שאמר ועבדתי רומז על הע שהת מדין
 באמצעות ייחור הע והוא ההסדש כאן בין ועבד יי לו עבדתי כן הכנת מדרש הרב ולי
 את יקב שטר רעלי ואות מה בין דברי הרב לרש אם הזכיר רש את בעשמי גם חרב
 אורי כן יי כי אילו היה רש יאמר את בעשמי עם ועבדתי שדומה לע לא היה הרב יוס
 על אכל אורי אותע עם את יי הדומה לקל ואיט כן כי אין היחמים טקס אכל הת מדין
 אחר והע הודג בפירי אויביו ואות הרב יאמר שאין כונת הרב לא על מעטיון כן
 הנביא ועלי אורי ולא על ידי השליח ודוק בדברי הרב ותשס דכן הוא ועל תעמול
 שיקראו יי וכות הוא יי לא לפיך ודך קרא למלאך נביא בשם כדמו שהי ק

בגבר'ל דס'ה ווי' המטרי וז' ופול' כי זה גבר'אל כי השליח יקרא על שם שולחו ומה ש
שאלו קבלת ספר'טו ולא השליח וברו טעה כי אין להדיר בלב כש' להוציא בפה ולומר
על האמירות בדבר מהדברים לכדו כי הכל אחד יחזיר אמת כי דוע ליחידים ולטוטפת
בין עיניך וז' ד' כנס של תבלת הרוש רומים לז' מרות העליונות מרשת קדש לז'
לחכמה וידמוז לזה כבוד הנאמר בה ומלת קדש כי הח היא האשית וקדש וכת' ר'
רמזית מונ' וקיה כי כיאך לב שבה יצאות מצרים ומייב מרים להתבונן ביצאות מע
מצרים שמת' לז' רמז לאהבת חסד וכת' בה ואהבת והיה אם שמוע לפ' הנחמית כענן
הפרישה ש' בה וזרה אף י' וגם התפילין רומז לת' כי קבלת המשכנו מהם והיו אחז
יוצאים שהנה מעת תפילין ושין של ד' ראשים רומזים לז' גם כן ויותר ושין של ד'
ראשים רומזים לת' והוצ' והת' שהוא הכה מן הכל מן הארבעה ומשפיע לשלשה והקט'
לאחרונה כעבור שהיו כנגד ה' והיו ורמז' את אחרי' הדאבו קשר של תפילין וה'
והרצועות המוקיטות את הראש כעבור כי המשכנו הבא לאחרונה והיו קשר הכל
והרצועות המוקיטות לטורי כעבור כי המשכנו עד הת' שהיא באמצע ומינה לאחרות
ושהן שחורות רומזות לעומק הענו שאינ' מושגין ותפלה של יד' מרשיות בידיעה
אחת ובבית אחת רומזת לאחרונה כי סלכ' בה שהיו תפלה הכלולה מכלום והקשר ו'
ליסור וכותנה על שמאל שהוא כנגד הלב הנקראת אחרונה כדור' ויאמר י' לז' לבו
וזהו דס'ה יד' כהה ההא רומזת לאחרונה וקשר הראש עזרת ד' וידמוז על הד' הנס'
וקשר היד עזרת יור' לידמוז על העשירית שהוא בית אחד וחותם הכל ומה שאינ' מע
מעצבות זו מה' זו לפי שרצועות הד' יורדות למטה עד החזה כנגד הלב ורומזות על
הכל לפי י' של יד' מעצבת של ראש ושל ראש אינה מעצבת של יד' שבה כלול הכל
כמו שאמרנו וקבלת כי תפלה של ראש רומז לת' ושל יד' לע' ולפי אמרו כל השח בין ה'
תפלה לתפלה עבירה היא בידו וחזר עליה מעור' כי המוחמה מפ' שחוקץ בשעיות
שהיה לו ליחז' דו פרעופין בהנחת תפילין והפריד בש' חתו עיר טעם על רצועות שח
שחורות רצועות שחורות היתה למטה מיס' י' רמז לז' שחוקץ מטולס ש' כן חוקצת
התפיל' שחורות כעור' אי נמי שהתפלה של ראש מונחת למעלה ומקבלת מן הד'
הדבר שאינ' מושג הנחמית חשך כמו שאמרנו וכן רצועה של יד' שחורה רמז למח'
שלמעלה משם והנחת תפילין במשכן המוח ובמקום מקור חיים הוא הלב ולכור יחיד
הענינים הללו וכן למעלה מעין שהנה מנח תפילין הוא התב' שהוא מייכנה להם ו'
ומקבל מטולס וזהו מלך אסור ברה'טים התשוב' הוא המלך וכחו שוכן בראש המוח
שהוא התב' כמו שאמרנו וכבר ידעת כי העשמה החכמה כחה במוח ורשם מתפשט
הכל והאדם כלול מכל הדברים היוצאים על כן אמר מלך אסור ברה'טים מלך הוא
התב' קשור ברה'טים דמה מקום המוח לרה'טים כלעז' פילש' כי על כל פעם מוח הצן
בשך ממיה האב ואמר אסור כדבר הקשור בדבר ומציאתי כתוב עוד בתפיל' ויאמר
עליה מאי עת' בהו הכתר אשר על הראש נקראו ישר'ל וכהא משם רועה אבן ישר'ל

ישראל וארצה ששים רבבות שמה הסתר הוא קורא בכחן תבלין והי ישרל יסדך
אחמור ובמחבר סיני רבה ולסר ונעמה ישרל מחך שגבל שמה ונעמה בראשו ואפי
אדם שאינה כלום יש לו חיים ולו כתי בהם ישראל אשר כך התפאר ואמר עוד פחד
חבוס עליך לו תבלין שבראש וזהו שהשיב לו שבתו בהם כי כעמך ישרל של שם הסדר
שנקרא ישרל וענן זה שאמר הסדר אשר על הראש וכו' עכ' איט נראה על דעת הדין סלי
וכל שכן ענן זה מאד שהוכיר הדוכר ול כפי ברכות וזה לשונו מנן שהיה מנח תבלין
על שר העננים ואמ ששמו כעם רבו או שמו יש אחד למעלה הימנ נאעל מן הסירה ה
העליונה ויש בו טח העליון והוא שראוה לו למטה והוא שראוה ליחזקל במדמות אדם
מלמעלה והוא שראוה לעינים אבל עלת העלות לא נראה לשום אדם בעולם לא בימין
ולא בשמאל לא בפנים ולא מאחור וזה הסוד במעשה בראשית סלי הודע שיעשו של יסר
בראשית מוכנה לו שהוא בן העולם הנא וזהו שאמ נעמה אדם בעלמא עב לשונן ול
ופירשתי דבריו ול כי אמר בן על מטטרון המלאך הנברא שהיא שר העננים וטי' שלא
יקשה עליך לשון הנמרא אמרו עליו הנה אל ששמו כעם רבו שהוא תע' ועל כן קראו לו
הנה ומה שמו או שמו יש אחד למעלה מימנ נאעל וכו' הוא הע' שניעל מעליון ו
ידוע כי מיעה ויחזקל ושאר העינים עתנבאו בע' לא שחידעה השיג עי התב ומה
שמו עלת העלות כוננו ידועה למי שמקבל האמת לא לזולתו כי לא תועיל לפוכר סב
סברתו מי יתן ולא תויקט אחד כלזה קבלתי מפי איש הזאים מקובל גדול מפי אפי
אמת החסיד הר אפי הסוד הזה בשלימות והעיד שיקבל מפי כיבדי אמת שנתבדיר להם
שהרמבם ול אעפ שקיבל העיקר הזה לא שברר לו הענן בשלימות עי ואחר ששפס
כידועים מפירושו ושחשתי כשמו של הדוכר ול כי סוד ד בתים בתבליס שבראש
כנגד ר חושים שבראש חוש הריאות וחוש השמיע וחוש הריח וחוש העצם והנחיל
שליד כנגד חוש המשוש שהוא הדמק עכ' ועליה בעבור זה יראו לשם הגיוול ולשם
הנבדיר כמו זה לי ואנרו שפירשו הרב למטה שהוא יראו לשעתם ולשון עשה מותענע
האריך ומתדגמי וכעשת אחד כי בעבור שמו וכבורי אסמ יחננו ל מוחותיו שמו התב
וכבורי הע' זה הדן וטר ההא שמוי והיה זה לך לאמת על ידוע ערך הוא הע' כעננס כי
תפארת עומד אמה תפארת רוח לשם הגיוול עומד לשם הנשני והנה האמת סמות ה
המילה רמזו ויסוד שהוא אמת ברית וחות מילה ובעבור שהכל בכל רל שהעניין בע
בעדו כי שבתם נקראו כל מפע שזה כלול בה וזה בזה הוא כלום העניין האמת על ה
היד שהוא הע' שיהיה בית אחד כענן שאמ הסני אמות כלה רומז מה שאמר למטה
שמות נעם לר פירשיות של יד בבית אחד מפע שהיד היא תסלה כלולה מחסל מה שזה
שהוכיר הדין כאן לר עתבות בא לימוז על הע' שנקראות לר' ושמאל בממדיו שמאלו וחת
לראשי והראש הוא הת' ונקראות שמאל שניקדי קבלתה מהשמש וזה סוד טעם תבלין
שליד שעל השמאל סמוך ללב ומה שאמ הדין שהוא ראשית המוח ומה לראשית חסנה
שהוא תחלה ודיון היינות שר והחכמה מיון ועלפי מעמד העדות שחמנה נקראו לר'

עתה כותבם ספר כל דבר שסיכנו איתנו אחרי המידן שכל נתיב ונתיב נפרד לרצון
 כאשר בניה האדם גיד שמועט מהנשנים בכל הגוף לב גידים כמו שידוע לחכמי הא
 המדקדק והקשר שהיה עד יחזית המוח רוצו לע שנקראת אחריה והקשר בערות
 ואלה שדומים לע כמו דלת של אחרי המשמר לזכירה רצו למדת שמועט וימוד שולש שה
 שהכל בכל שיהיו באמצע הראש רוצו לת שהוא הראש והוא הקו האמצעי ששם שרש
 העינים רצו לחכמה ובינה שעני האדם כנגדם ומשם יהיה הראות כלו משתנים אלו
 כיו הראות לת וכבר ידעת כי סוד השמיעה לע וסוד הידיעה לת וסוד הראיה לב כיה
 הנשניה מאירה לכל העין ושה על הכ וירא אלהים ורע שאם הירקרק כלשון הרב אית
 בדרגים שאנו ררך פשט הדינה בהם סוד ר פרישיות באוירן שהם משכנות המהם
 רוצו לח וב שחם משכנות לוחשבה ובאוריו ששם מצות הייחוד וזכרון של המצוות וע
 ועונשן ושכרן וכל השורש באמונה בדברים אלו תמצא סוד טעם הד פרישיות כאשר
 פירשט למעלה ואם רכרו אלו נראין פשט כשלאו כי רע באמת שדבריו טעמין פש
 פשוטים שאין נראה בהם סוד הם רצו הסודות בהרבה מקומות ודוק ותבטח וזה שכל
 מלת זה לשמו וכבודו הוא רוצו למה שהוכיר בסוד בראשית ויש לרזל בה מדרש
 בסוד נשם רצו לומר שאולי נתכון לזה שם כן לרצו לט מה שכתבנו שם

פרשת בשלח

שהם שוכן בתוך העין רצו לתע וכלילה בית דיט
 הע בייחוד הע והת כעש אשר עין בעין וגו אע ובית
 דיט הת והע כי הולך לעצבם ההע הנה עמם ביום שהוא הת שהוא כח היום
 ובית דיט עמם כלילה הע שהוא כח הלילה אבל לעתיד לבא תעלה מרת דיט הע
 ברחמים הת ויהיו דו פרצפין בשזה כמו בתחלה מקבלים קדושה וטהרה כיהר וזהו
 שאני הרב ואלה שהוא הע כיום שהוא הת יאיר כחשיכה באורה החשכה בעו
 העוברים היתה יורה בחסדי הש ית כיהע יו תהיה מיוחדת ברחמים שהוא הת
 ייחוד אמת הדברים ודברים כאחר ואו יתקיים והיה יי למאך וגו במהרה בייט
 יהיה הייחוד האמת הזה כאשר יבין רא מוט כי רא לא היה רוצר על דרך הק
 התבולה שהיה הדרך האמת כי לא היה מקובל וכוטו בפשטו כלול שיתן כח בייט
 של משה לעשות על ידיו הנשים והמותנים שר שיהיה מפואר בהם לשם טוב ככל ה
 הארץ אבל ענה רוצו לשם הגרול שהוא הולך לימין משה והש הגרול הוא זרוע התב
 וכתו כן ענה עכד לעשות וך שם תבארת שחיוכ מהבתך עם עמך תעשה השם שהוא
 הע תב מחזית הייחוד האמת יהיה השם תב ועל רעת כלול וענה לבית דיט הוא
 הע ומה שאני מלאך האלהים דיט נמנך לומר מלאך של אלהים לא מוכרת שהוא כ
 ביאור מלאך ומזה המלאך זה האלהים מלאך שהוא אלהים אין אלהים בכל מקום לא
 דיין רצו לו שהוא הת הע מרת הדין עיור העין הוא משק לת עמוד האש משכן לע
 העין הת והחשך הע וזה טעם ויאר את הלילה וכו כי בשאר הלילות היה משמש לטוחם
 הדרך אבל כלילה הזה להאיר להם כלבר שלא יעמדו בחשך ומתארת כי חכם משכיל

אוצ יוסר מה שכתבו בפסוק מידי אכיר יעקב שהיא שוחצת מן הרחמים והיא ה
החסד ולקח נקמות מין מיני נאורי בכה היא מרת הדין שהיא מין השם שהיא
נאורית בכה סוף כח הוא מרת הרחמים כעש ועשה צדל נאכח מיני תרעו א
אוצ מרת הדין לשי וקי אול הדה דיו אחת משחשק ויע וידו אחת מצלקן פ כי הש
הצדל שהוא הכח היה שם בשם הנכבד ויד הכח שהיא הרחמים היתה מצלקת את שיהא
ור הדין היתה משקטת המצרים זה ביאור למה שעתיד הרב לרמוז בפסוק ההוא
עור מנחמת סג ויחיה לי שהוא בכשע מיני נאורי וק מין השם שהוא הרב שהיא
רחמים הנאה מינין שהיא החסד כחלת האהבים והימין הרועות ומכנעת האויבים
היא הע ועקדאות נב מין כי הנבירה שהע באה מכחה ביה מהחסד חש מרים עכ יע
וערה וכו על ידי מלאך האלים הע וכן ביאור מה דף הים כי תגס מלפני ארון חול הדין
מלפני אלה יעקב בכשע ארון חול הדין רומז על הע ול תעשה בזה יעקב הוא שהוא
הת שגם אלה יעקב הוא רומז על הע כי היא היתה הרועה אותי והשחידתו עכ ואע ש
שמעתי כי הע אלה יעקב תיקרא אבא לא אלה יעקב יש מן המקובלים שאומרי כי מה
שדגל הרב לכתוב חיי השם בידי אף כעון הנה שכתב כי עור עולמים שיעבון לחינם
מור באף יכל אע אומי כי הרב לא טעבון לא לסבור השם שלא לסתב אותו בשלימות
שלא לשם קדושה ובהכרח אדבר בו עוד על זה אם ישיב עור אין וט לא דיין
הע זה א ופעלה אורו וכו אומי על הע זה א כלומי מעלה הע שהוא דין א טהו שהוא
הרחמים והיו דו מצדופין שוים ברחמים בשם השלם שיהא הא אחרונה מיוחדת
עם שלש אותיות ראשונות כי כעשה יהיה השם איש מלחמה וכו כונת הרב הוא לרמוז
הייחוד כי מלחמה רומז לע שהוא דין גם כמו לע רומז גם בא לייחד הכל כיון שאומרו
בבהיר שאומרו שם חיי איש מלחמה והשיב כי האלף של איש רומז לכתר שהוא אין
והיוו לחכמה והשיב לרשו כעס עתה אדומים וט כלומי מה שאומי על הע אלה
אוצ שפרמה לאכזהו כע שהוא אל שדי ואדוממנהו כעס מה שאומי הע לעיני שפ
אדומים ועתה אגשיר כלו אתעלה עם הרחמים ויתבן שירמזו וט כלומי שר סוף יח
אמרט שמה שאומי זה א שחלת זה רומז לע בלטר ויתבן עוד לומי שמלת זה הרמזו ל
לשבע ספירות בחכמה כלומי עם החכמה שהוא הע אי עי כונת הרב לחשוב שלש ה
העליונות אחת והששה הדי שבעה שמעתיעים ברטה בחכמה שהוא הע כמו שג זה
שמי זה זכרי שרומז לשבע ספירות כמו שדבואה למעלה ובמפתחתי א טהג שמי בו
במדת רחמים וט א רומז לת במחוס הזה ואעפ שכיג מדות א רומז לע א א למה
עזבת א נא רפא נא לה שכל זה מדרך רחמים א ויאר לט שהוא אספקלריא ה
המאירה ואם כן יאמר לע זה א מעתה קרעלוט ברחמים הוא עמי א בזה כלומי כש
בשבע ספירות ודרך אחת דענה המשכיל וט מכואה הוא למעלה היעב ... ימחק
לעולם ועד כעס מור הברכות שיהפסט המעין עוד ... ימחק לעולם ועד קס היא
התנאי יאמר כי הרשו אמלוק והשמייע טובה על העולם שהוא השם הצדל ומן השם

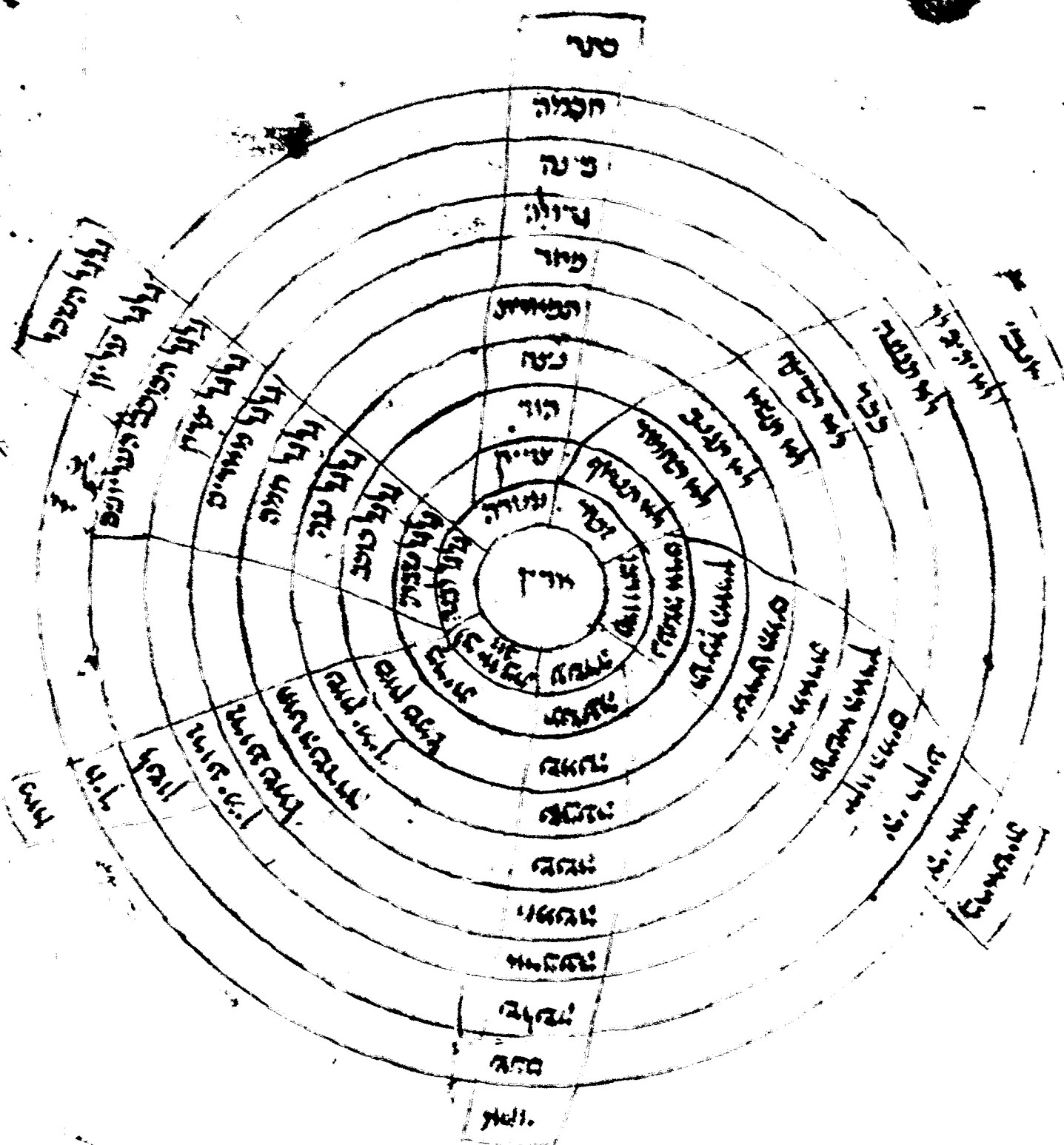
השם בקדוה לשם הנבטי שהוא וער שזהו כפרי סוד הכרית עכ זכור הכרית חזק
להמשך שפע ברה מן העליונים לכל העליון ממשל חייב כל אדם לישט סוד הכרית
והוא לך קבלה על זה איש מעי איש ער יצחק בן הרב סגא נהיר שהוא מלשן ולשון
כי יצו הרמז היה שכל לאלהו כי קבל מלכו זל ויהי שער ישר קבלת כי יישוב הכ
הגד הוא שקבל מלכו והוא לך קבל מה ישוב הררי ור יצחק סגא נהיר קבל מה
מאצו הרמז אכר יצחק הוא רביע לאלהו שם בפשט דע כי כל המצות וההנהגות
והדורות וכל הכרית והמצוות וההנהגות והבכשות אשר מיושב סוף לשון ואזן
שמן רעומה כיום שאין בו מוסק כשימלא אדם סמונה עבודה השלש ראשונות הם
והשלוש אחרונות לשון והאמצעות הרב ואנפ שמונה ואלה יהיו שלא יזו כותש
מחשבו הררי כבנה יהיה לשון ועיקר כותש לשון וכל החתמות יסון ל השם
בכל הכל מאין סוף ואין סוף וכליות כל כותש תהיה לשון בהמשכת הכל ער היסוד
בלבד כי הכל ככל ולא יסון ל הע מפע שכליה עיקר הומונה שכן היא לילה והלילה
מיוחזת לה ואם יסון ליה יראה שמקצן סוף חס ושלוש מתפלה ליה לבדה אמנם
בקש בריות ואחר יסון בה ובסון הוא לכון בה בקש ולייחודה יחור שלם וסן יחול
צריך להוכיח מדין וסן כלילה ומדין לליהביוס ואם לאו לא יעו סגס בה סיי ל
הכל ושלם להפריד הע מהות ועל כן תקט הול כלילה אחת ואמונה שהוא חס והע
ובזם אחת ויציב שיש בו כפרי עו וזין רמז ליה שהוא הע וכר שלם להפריד ופרי
הול שלא לססי בין שיתבח ליוצר ובין קיי ש לבדוק וכל המעשים ביהם הייחוד
עין משיך בעצמות ליי המצוה השנה מחלטה ל השם כי המצוה ל השם ועל
כן אול ל העש העליון קצב לא תחטט ידעו שיעיקר כנה התפלה תהיה ל השם ויש
שהתפלה הוא חס ושלו מן המקובל החסד יצט כיון שאין לוט יחנה כלילה נמש
שכונת ל הע חסן המיוחזר ל הע הוא מלילה אכ אר נפלים על פסל כלילה
אשכחות והשיב כי קרוב לבקר הואמונה מפרית עככעלה וחסוב כיום מתפ
טבח מיר כיתה בע פריד שמדכס ומאדכס כחטוטט ער שיחידהיס וזה נפיל
על מנהס ומנה כשר הוא ואמר החסד כי טסן הוא למי שהתפלה שחידית ומנה
שיתבן שהתפלה שיפול על טסן ואמר ונהר רמז לייחוד רמז ערעפין ויהי שער ד שט
מנחת כנו ביד חכם משכיל של זה אול תפלת ערבית רשות מפע שפעשיית מנחה
השולס והיא מדין לילה וסר שלא יתבונט בה לבדה ויקבעו מחשבותם כלילה כרל
לבדה אחר שתפלת ערבית רשות ובה טעם מרדי אור שפשו פירור אסן בזס אחר
שיש מדין יס אעפ שאנו מבועס להמשך הכריתות מלמפלת למנה וכלא חרף הע
העשיית אין לחוש כנה אחר שהוא בזס ועל חרף מדין יס כנה ליקור ומי סוף לש
עכ ואז אדם שדמו לשמול כעץ שאסור לנ להיחיד כלילה כמדין ללמנה והנהג
והוא לילה מיוחזת לה כן יקחנה אדם לפרה במחשבתו והיה לכן משיח חס
לא יסון לא במדין חס אכ בזס גב היה רמז שיהיה אסור לכון במדין יס כן יקחנה

יחנה אדם במחשבתו לבדה והיה ערן מעיד ולא יכין כיום כי אם למדת הלילה ולא
למדית היום וכלילה לא יכין כי אם למדת היום ולא למדת הלילה ואנן כותב טעם בזה
כי הואיל ורוב החוטאים והחוקרים אינו לא בעצמם שהעצת השלם הנעלה הזה על
פיה והע הוא עולם הנעלה בסוד מלת חנן ומלטה נהר הסוד ולמשלה עולם הנבחר כי
אפי' הנביאים אין משיגים מלטה ולמשלה זולת מלטה וזכרו ומעט שהע עולם הנעלה
והיא נבחרת מאד למשכילים הענועים ער שבחוריי חרדיים וצדיקים שישו ממנה יותר מבני
אדם ודין הוא לפי תקן הול לונה הסתה המיוחדת ליה בדרסו העינים למען לא יש
יבטלו בה ויאה כי הול בכל דברי העצמות שהם מוצריים מוכריים השכנה מ
מעט שהיא מחד נגלית ונבחרת למשך קבל ונתן לו השם ית עינים לראות ויאה ש
שמינו הול ללבוש העיניות שרומן לע כלילה ואהל מישל עם אורי לשה עוד מעט
אחור שהיה הבה משתכל בתורה ובונה עולמו שם ואהיה אצלו חזון המשל על התבונה
שהיה משתכל בחכמה ובונה עולמו היא השתכלות האצילות ועל כן צריך ליחד הכל
ייחוד ציור וזה אשר תקנו זל בכיוון שאם עשירה ברכות כנגד עשירה מאמדות וא
אחור כן כיהי אמה הל המלך הוא התעו הגדול החסד והקדוש הנטוי ול תענה שטע
הקדושה לעבוד יחד מה שאמר כי אותו שהיה יחד חס הוא הקדוש והוא האש
הגדולה וכן הע שהיא אש נקדושת קדש ישרא (שם) קדש ל... אב הדיחמן לת המה
למשל שהיא תהלה לרור ועל תענה על מלכות בית דוד כי כבר רדשו במדרש שאל
נחמא בן הקנה זל שהיא אחרונה ראשונה והיא אחרונה בהתיחדם יחד הכל יחד ה
המשל חתונה בהא ראשונה שבשם המיוחד והע באחרונה הדי' הל האהל אחר וכן
בישתבח מלכא הוא המלך התעו הגדול החסד והקדוש הגבורה בשמים הול ובארץ
הע וזהו סוד קדיש ועתה צריך שיש... אחרת מעקשים שיציל בטעם ברס התבוא
מהגדולה שכן יציל רומן לגדולה ל השם העבד שהיא הע שכן השם הגדול הוא סח
לשם הנכבד ועל כן כתו בלף דלת יציל ויתקדש הול שמייה רבא הע בעלמא דביא
כדעוניה השולם השפל כשיאמר אמר כיון לחכמה העליונה ולחכמת שלמה שהיא
אמונה חזון לעולם לעלמי עלמיא הדי חמישה במיעוט עלמי שנים הם חנים ספירות
שהם חנים עולמות שימשך הברכה בהם מהתשובה וגם כולם נקראו עולמים שכן
בה יציר עולמים ית לע על כן אין להפריד בין יהא שמייה רבא ליתברך ברכו ולמשל
שיבא כמנה טעם ברכה לת המבדך מעצמו הוא מבורך ושתהקל הוא בלשם יס
ישתבח ויתפאד יבטן לתשן וכשעוסן ברוך... המבורך לתשן לשלם הול ועד הע
ברוך לטור שליון מנה לחכמה... ולעצוב להינו הוא אלים מדה הדין לתשובה שם
ודועות עולם ואולי אבותינו שהיא להי אבותינו והם אברהם יצחק ויעקב האל
הוא התעו אשר לו הגדולה והגבורה והנדרה הול והע ל שליון חזון למעלה ל התשוב
גמל חסדים טובים יתו מסקשים יחמים שימשך ברכה ושבע להויות מן החסד וקו
וקונה הכל מעט שאמרינו שהוא משפיע ל הויות מן החסד הוא קונה הכל השפע של

על ההיות מזה התעור הוא וזו חסדי אבות אנו מתפללים לפניך שיהיה עלינו
 כזכר חסדי אבות כחסד לך שאין לנו זכות ומביא התעור גאון עריך יסודי נחלת
 לפניך בזהם הבנים הם שבע היות כמו שיהיה אם הבנים שמהם וכן הבנים הם הם
 השדים הנאמרים מן השכינה למען שמו מאהבה בחסד מלך התשוב שזר בכח התעור
 וכישיע בכח הפחד ומען בכח החסד חתומה ברכה ראשונה ל התעור על מדת אברהם
 חתומה ברכה שניה ל התעור על מדת יצחק חתומה ברכה שלישית ל התעור על מדת יעקב
 וידואה לי שהוא הדין לכל שאר הכריות שיחזק על זו הדרך שאמרו כי יחזור כלל אדם
 יתהוה לך לתעור לחכמה השיבנו לתעור כלל חסד ראה בענינו לפחד רשאינו לתעור
 כרך לתעור תקע להוד השיבה ליסוד למשוררים לע על העריקים למען הע ולירושלם
 לשמאל הע אב לתעור הרחוק לתעור שבע לע שלש אחרונות לתעור עכ גרסין בפרק
 לולב הגזול אמר רבא לא לימא אינש יהא שמיה רבא והדי מברך לא יהא שמיה רבא
 מברך עריך אתה לרעת פי קדיש וקורס שאמרשנו אמרש לך ואומר מענה אלהיך
 קדם קורא הכתרים מענה לה קדים התעור ומתחת זרועות עולם המקבילים משם זהו
 זרועותיו כעולים על שכומו וזה היה פירוש פניו של כהן הדין שהוא רוצהו הנמסר
 והמקבל ממנו ומברך וכן גרול רוצהו למעלה מזה וכל מקום שתמצא מען מענה וכן
 זה ושאר הדברים עריך ומשפט הכל נקרא כסא לו ובהיות ישראל בגלות אין הכסא שלם
 כי הדברים מתעששים בעצמם ואין בהם רבקות רוח הקודש ממלא לך שהוא מסתלק וע
 ועולה לשמים למדום מרומים ובהיות ישראל על אדמתם הדברים כמו כן על משנם זה
 והכסא שלם ומתעלים למעלה לקבל מן הכתרים ומן התשוב והכל מתעלה ברבקות עד כ
 כתר שליון הנקרא קודש וזהו ביום ההוא יהיה יי אחד כלומר שלא יהיה שם פירוד כיום
 חסד והכסא שלם וכלם יקבלו זה מזה וזה מזה על עד למעלה זהו ל תעור למען שוק
 ל הנבול כסא כבודך ר"ל כי ייט ישראל בגלות תהיה הכנן והכסא ואם יהושע והכריות
 את שמני מן הארץ ומה תעשה לשוק הגרול וכל מקום שתמצא למען שוק הכן זה
 ובמדרש תלים אי לוי בעם ר חמא כל זמן שזרעו של עמלק קיים לא השם שלם ולא
 הכסא שלם שכן כי יר על כס יה והיה ע"י לוי כסא יי וכשיאמר זרעו של עמלק מן הע
 העולם השם שלם והכסא שלם שכן האויב תמו חרבות לנעם מה בנה בניה יי לשלם
 יעב כוון למשפט כסאן אמת מארץ תעמה ותעלך אמת אמת כי הוא מתעלה עד אין
 סוף ויש בו ראש יסוף ואמצע ובזמן הגלות אין שם עליו כי אם יידה עני פילוק רוח
 הקודש ולפי העלוי לכן אמר תעמה ממקום יידיה ויהיה רבך ברוח הקודש ולכן טען
 ויתקדש ויתעלה וזהו שכן כימי הגאולה הזכירו כי נשגב שמו הוא הנקרא עולם הדבר
 רל עולם ההנהגה וזהו כי אין האיש בביתו אמרו בהגיה זה הנה ציור הכסף לקח כ
 בידו רל עליו הכתרים שלא היתה להם ידיה ליום הכסא כסא ביתו וזהו חסד ואמת
 נגשן כימי הגאולה ובמדרש פיט רבה אספה לי שבעים הי"ט מוקם ישראל ושה
 הבורה בשמים מעלותיו ומגורתו על ארץ ישראל למה הדבר דומה לפלען שהיתה כ

בטוה על גבי ספינות כל זמן שהספינה נמצאת בלטי שכל גביהן עומדות כך הנוהג
בשמים מעלותיו מעלותיו פני מעלותיו חיי והכל אחת כב יכול כסאו מכוסם למעלה
ואחר שהוכרז מעלותיו אמר הקורא למי הים הכי נשמים הכאים מכח המעלות והו
שיאמרו בתעבות כמין חולא הא דתנא מים העליונים במאמר הם תלויים ועירותהם
הם הנשמים שז משקה הרים מעלותיו מפרי מעשיך תשבע היוזץ כמין כר ליעור
כב יכול כסאו מכוסם למעלה כומן שישראל ששויים תעורה אחת לכך יתי הכונה
בשמים מעלותיו אימתי ותעורה על מדין יסדה וכהא ויהי בישורון מלך בהתחמק
ראשי עם יחד שבעי ישראל ויהי מלך להם על כל גוים מלהים ישב על כסא קדש
נריב עמים נאספו עם לה אברהם ראה המושל הזה העיזין איך נבאל ברבריו מה
שכתבת למעלה עכשיו כאשר ישראל בנלות ואין הכסא שלם את מתחילים שית
שיחקורש יתעלה הכסא לקבל ממנו בבית הקניאל ומונייה יתגדל וכהא לה יצר
גדלת מאד יגדל נא כה וכן ברור הוא מזה ויחמין ויעל שמו עד שולם כל זה דל
ינקה התורה ויתקדש לקבל ממנו הקדש שמו הגדול כי להנא אין כי ידירה פיהם
עליו בעלמא רברא כרעותיה כפי הרעון שהיו בכל והכל בו ואין יצירה נעדרת
מוולת יצוט כרעותיה זהו שאמרו מלך כשר ודם אינו בנה מרעתו כי אם מרשת
האומן וימליך מלכותיה עדיך איה לדעת כי ארבע מעלות הם המלך והמלכות ו
המלכות והמנישלה וזה לויטה מזה לכך יומרים ימליך יעניל בחייון ביזמיון
ובחי דכל בית ישראל כי לא יוכל לשולם להיות הכסא שלם ויחזי תחיית המתים ש
שיהיו כל הרברים עונידיכ בבח לנאת כאסר היה בכריית השולם מין יהא שמה
רבה למעך מדרך צרי לחבר שמה רבה למעך כי כדרך לשון בדיכה וינקה
ולפי שהשם רעמו מדרך מין להפסיק בינו וכן ברטע למעלה מכל הברכות מזה
דמיונים כמין למה שדין את רשאין לרבר כמין ואומ יחבל אתי ממה שהוא ממעל
מאעלות הברכות והנחמיה על שם הנאות וכל זה מבואר עכ לשון המפרש ויראה
כי הוא מורי גרור הדור הרשע שרן עוד דעת אשר מהמקובלים הגדולים בבני
הרבוא וזה לשון חזל לתש תפלתך קבע לא יהא לך כח ידוע למעלה בו ממי מזה
ידוע לאבית יחבל כשתתעלה התעלה בתחומם וברחמים לו שתי המדות יהיו קבוע
לתעלה וזה פירוש לא רחמים והחומם לפע המקום ויש שגרים לא תחנכם כ
כלום בתחומם יהיה לך קבע בתעלה בין ביום בין בלילה בין בשבת בין במועד בין
בחול של מועד בין בראשית בין באמצעות בין באחרונות אבל רחמים אינו
שאיט עדיך להם לא בחול בלבר בשחרית ובמנחה וכיצר הוא ששה שלש ראשונות
והדומה להם לא שבחים הטוב תחומם וחבור הצרכה ברחמים אימצעות והדומה
להם דל עריכים הכונה רחמים ולא יח מן התחומם שלש אחרונות והדומה להם
דועה לוח הראיה הכוללת תחומם ונמצא שאיט עדיך לרחמים לא שחלית ומנה
של חול ולא כשאר ימות השנה ובעשרת מים שפין דה ליום הפעורים בשולם אח

ויחזיקו כמי שנקראו ימי תשובה עכ' ומת' תמיד החסיד ר' עוזק היה בן הדיב כדס
 הדיבנות הכל לתנועם ובקרית שולל הכל וכן בקריש וכן באחד ששלמה לא היה
 שנתנם באמצעות להחמם והם בהשם לכל ואחרונות כמו היוצאות בלילה
 הדיבנות והמעכה השם דבר המעצות אבל באמצע בראשונות ובאחרונות
 כמו בשחרית ימים טובים ובפסחית ימי תשובה הכל לתנועם וכן ביה' והדיב' לעזר
 מגרמיש' כל תפלות של ד' כמו בחול לצי המוסקין שהכל תנועם עכ' ומעצות כעב
 אול' לשלם ינם ימים שיעור שני פתחים ואח' יתבול על רצת הרמקן שאומ' כי כל כונת
 התבולות לתב' יתב' הכי ינם שיעור ב' פתחים רמזו ל' כתיים שהם ה' וה' וד' יבין לבו
 להם ו' ימים כל לבו בתפלות לה עם המושכות כלם ש' אין סוף ולידבר' האומ' כי כונת כל
 התפלות ל' ימים הכי ינם שיעור שני פתחים רמזו לשנים העליונות שהם ה' וה' עכ'
 הכי יתבול ער' אין סוף עכ' וא' יתב' ער' רמזו אומ' כי גם ליב' דמזק וא' שבת
 התפלות ל' ער' ינם שיעור שני פתחים לשני הכתיים שהם ה' וה' וכן מצינו א'
 אחר סוף באוצר הכבוד שחבר הד' טורדוס הלוי ו' וול' שני פתחים הללו רמזו ל' וד' א'
 מיהת ינם שני פתחים שהם ה' וה' א' ה' וס' יתבול שהוא בית' העליון וס' אחר
 העליון אומ' תפלות וס' ע' ג' פ' יעות ואחריו נמצא שש' א' מקומו הראשון שהיה
 שם בתפילה עכ' וא' אומ' כי מה שהזכיר החכם הזה הנה על הב' בית' העליון שס'
 לרמזו שה' הוא מקום ובית תפלה ל' בסודי ושמותים בבית תפלה מלך שהם מל'
 מדעול והמשכיל בין וכ' שיתבין בשכך סוד נעמה שני פתחים הללו להראות ל' ה'
 קודם ולהאיר עיני שכלך למען יהא הדריך אומ' ילכו בה ואת המעשה אשר יעשו
 לכתוב הפתחים בעיני שכלך ואמר' וך' בא פיוך ו' א' תעמוד בחוץ כי ילך פתח
 לך השערים אשר בהם יבא גי' ע' ו' א' יד' וך' עזרת תבנית עשרה גלגלים למען
 יהא עיני שדך וישמחו עיני רבך בהכנס שכלך א' האפריזון מקום החביון נחמה וכל
 עשרי ואביון הוא בית' העליון וכל העשותם על מור המזלות ועשרת הדיברות
 כי בכוה ובענין הכרחי נעשה כ' ואם חבלת אז תודה על האמת והאמר' כי בחי' א'

אין שום יבשמה והיו ראויים כי הלכנה תאמרת בזה כי כפי נתינתו שם
יות הצדקים והנה הלכנה נמנעה גם כן הלכנה נמנעה לומר כמו שיהיה
הנה יהיה שבעים כמו כן שכן ימים לרחוק הטיט ד והוא בסוד העליון שלמה
בסוד ולחכות בית דוד כמו שאלו גם אינו בסוד אמתו אבל בענין הנבואה לזה
כפי שני וזה הענין יחד הרב שיהיה מאמר בקדוש החדש דוד מלך ישראל דין קדים
ז סוף כי כמו שנתגלה שש שכן כן נתגלה עצמות דוד כמו שסוד כי יסוד
א עובר ודוד הנה כן ישי של כן היתה עצמותו כמו הלכנה שהיתה נבנית לשנים
ת לשנים שלא היה קיים לשלם כדור יסן שום שלא היתה עצמותו חוזרת הרי
שון יחד לך בגלגל הנה והנה כד שכן הירח ויהי עתה סוף החמה והמסע
ב ונראה כי הוא לשון רשע ולא נראה כי לא זו הדרך ולא זו הענין והנה ש
יגדל אולי כי היה דודו לתפ שהוא ודוד תמיד ל הע כמו שירצת שהיה אספקל
יה ושניה מאירה נמש מאירה כי הלכנה מסת החמה מקבלת אורה וזה
שירה טען ה"ד הצדקה והרע לחדת הדין החוט השני שנקשר על ידי דפן
גנים ופריצת השנים וזה לאספקלריא שאינה מאירה וזה מה שאמר הרב כי
מחלמות נחמה כי היסוד הוא המעשים ועל כן נלמדו המאמרים ונס לרן פד
בין אם כן כיון שאנו ראויים נאמרים נאמרים הוא נורא תמיד וטען יחדו לפרין
יה כן הבכור דע לך כי ענין זה חמו סוד נקב ועלם כי כיון לרמוז לו ש
שורה נרול במעשה שכן נחל בקדמות ששין קדים לוח כחן כמו שאמר
המקבלים שהע קדמה לתפ והרב עצמו ול רמו זה ויאמר אלים יהי אור שטען
יות להתפשט אורן ולהראות סך באספקלריא שאינה מאירה לומר שאינה
ב היתחל ויהי אור אספקלריא מאירה שקדמות במעלה עכל אף התפארת
ה לע במעלה מנול ואורה אבל הע קדמה לתפ במחשבה כי הע הוא סוף המעשים
אסון לכל הנבואים ועיקר כוונת האצילות והתפשטות הנבון מאין סוף היה הם
ת הע ועיקר כוונת התפשטות מהע מהבון לערך יש יס כן נמצא שיש שהיו
עם במעשה היו ראשונים במחשבה וזה מה שאול מחשבת של יחד קדמה לס
פריך הדיוט לע טוד בכור מעט שכל כל פנים הע בכור רגם בקדמות המחשבה
שמה הרב זל על הע והוא הבכור בכח עליון כלל אעפ שהע ~~בכור~~ מעלה
א הע בכור בהקדמת זמן ובסע עליון שהוא התעצות שנוע כל עליון קונה
לדן ומפע שהע נקדמות אינו הזכיר הרב זל פסוק זה שאין לו עורך כו ל
ולא והנה אעפ מוטט עבין טעם הרב שאנו גם אינו בכור אמתו כלומר
על הע שנקדמות אינו שיהיה בכור וזה שאמר הע דוד מלך ישראל וקדים הם
לכבוד שהוא הע כי קדוש החדש הוא על הירח הדיוט לע והוא דוד מלך ישראל
אין ימין לשפע ברם חיים וזמן טוב מלמטה בסוד מעין הכרית מע רשע
במלך ישיג וס מאירות הספר ואנו לי חכם מקובל כי נמשן סל אספקלריא

עיקר

עבש דוד ונבש משיח וזהו אדם נערי אדם דוד משיח נמצא שדור חי
זשה ודוד עברי נשיא להם לעולם ותצארת: לפש שהרי עבש דוד וזה ביוהרה
עבש צדיק גמור תגלגל בגורית השם ובסחו ית לכפר שום שון או לעבן ידוע
והנה אחר שנעצרת משיח היא נשמה דוד יתחיים פסוק ודוד עברי וגו' ולא
ביסורין קשים לפי הנמצא ברור עזות ישרל גרמים לו וגם הוא כפירה
גם שמעתי שנעשה של עזרה היא של מהרין הכהן ובדברי ר' יוחנן טק אחיו
עבן במשפחה ול כפידעת ראה אלה חול ל בפסוק טוקר עון אבות על בנים
מה שיהי רבנים ולא יתיר כי ידוע שמרה זו היא דרך רחמים ודרך בנ אדם
רחמים שלהם על בניהם עד רבנים ומשם ואילך כשהי בנ אדם ונשה של זכ
שלשים לא אחי בנים לא בנ סמוך לשלשים שהם רבנים שער שם נעלה
זהו כפשוטו אכל יש בו סוד עולם נשגב ועלם וידוע מהנכסים חצי ההין
ההין לאחל ורביעית ההין לכבש וסימן לדבר הם מנעו כל הארץ עכל וכי דבר
שיראה לי כי הוא מוכיח ענן הגלגל שהוא שלש פעמים בלי יציאה ראשונה
ארבעה יתוך העמים כיצד כברי ירעת ושמעת חתוך מה שכתבתי למעלה
הגלגל הזה הוא דין ורחמים כענן הע שיהא כאלה מדין ורחמים דין מים
ורחמים מעד הכה שלא האבר הנשמה בזמן מועט בזה ובפעם הראשון נה
ליציאה ראשונה והוא חצי הכל כי הכל ארבעה פעמים הרי השע החצי והנה
ההין לעד שהער רומן לדין ובפעם השלישית רמז לשלישית ההין לאחל
רביעית ורביעית ההין לכבש ומה שאמ וסימן לדבר הם מנעו כל הארץ
לט שנבין צא זו מזה הוא הגלגל וידוע כי ענן הגלגל הוא כפקידה והפקידה
הע כמו שחיינו בין מדות טוקר שון אבות כאשר הנמצא שם בדברי הרב נ
אבות רומן לע וזהו הם מנעו כל הארץ כי כברי ירעת שהשם העבד הע ומה
הם והיא פנ השם וכל וארץ החיים ואת מה ענן עמים אצל הגלגל יא כי הם
שהקייבנות מכפריים עזות בנ אדם בחייהם כך העמים מועילין להניח העבש
ואפי שמרה זו התחלתה דין מעד החושה על כן היו העמים היוונים לגלגל
שנ ליציאה ראשונה פרי שהוא בא מצר שמיאל שהוא דין ולפי שענן הגלגל
הש ית להעלין העולם מצר הרחמים שהוא מרחם על בריותיו וחשב מחשבות
דין ממנו נדח לפי היו העמים היוונים לגלגל שנ שהוא בא מצר הרחמים
והעמים היוונים לגלגל שלישי שהעבש נעשה זכה בשלימות היו כבש שון
מצר הרחמים הגדולים כי אין דך בכל ההממות מי שהוא נטה ורומן לראות
הכבש ובסדר אחרי אמתו זה כפואר בעה ית והנה בזמן הבית היו עבשים
לא להניח הנפשות מהגלגל ומה שהביא חכם זה לסימן פסוק הם מנעו כל
הכוונה בזה מנע שאל כי ידוע שמרה זו היא דרך רחמים הוצרך להביא
שדומים לע להוריע לט כי פקידת מרת הגלגל על ידי הע שהוא דין

והאיתן לבאור כוונת מסוקי שפתי תפתח ופי יגיד תהלתך שיהיה זה מי שיש סלסול
בביר ידעת כי בכל מקום שם אלה דלת רוחו לע ומתע שדע שיהיה תפלה דל בית שם
שער ליכנס משם לעצם ומלפנים לפני למעם שר בית העליון יתקן דל מסוק זה
ואמר בתחלת התפלה וראוי שבעוד שיאמר תבא להתפלל אדם שיכוין אל הע שפתי ית
תפלה כיוון תפתח לי שער רחמים למען יזכרם לפני לפני שם המקום התפלה העלוה
שהוא הב ופי יגיד תהלתך כלום אמרך כך שבע ברכה מזהלתך שהיא הב ומיד
תבגם דרך ישרי במחשבתך העבונה מקד דרך הקו האמיתי שר תוך בית העליון
ואמר בדרך ואתה טרע וטבין בכל מלה המקובל בה והענן ק הוא אם באות להתפלל
ביום תבין בעפוק זה מה שכתבת וכל מלה הראוי לכן בה לע ולשני המציינים ביה
ביחוד אחת וכלילה לא תבין בע כלל לא שתבין במחשבתך שהיא כלולה ואי
והיחודית בת והיא אם לא בקש שחייב אתה לטבין בה כמו ביום בייחוד קש עמך
שם הרביל עמך בשעת התפלה לטבין בפסוק אדם שפתי תפתח מה שכתבת בו ש
שהוסף ברכה וטובה כאילו אתה מרצה בקריאת דלת רוחו ולא עוד לא מה שגורו
הכמים ליכנס שיעור שני פסוקים תבגם אתה שיעור ששה פסוקים ושסך הירבה
מאר עור כלל יענן הברכות ומתכוין תבין כוונת הרמבן ול ומהגו בתפלה
דע כי הברכות האמצעיות של יא ברכות כגון אתה חונן וכל האמצעיות כוונתן לתע
ביום והברכות הראשונות של יא ברכות והאחרונות ובעשרת ימי תשובה בין ביום
בין כלילה לתשובה אבל כל חתימות שבעולם צריך שיכלול עשר ספירות וכל הברכות
שאיין להם חתימה כגון בריא פרי הגפן והמצא ופיתא בהם כולל לתעו אבל כל
ברכה שסופה ותחלתה בריה תחלתה לתעו וסופה לי ספירות וסמנע כי אמר
הריאן ול כי לשלם כיון אדם לתע חוץ מעשרת ימי תשובה שיכוין לתעו וחתימת
הברכות לעשר ספירות וכשאו בברכות באי אמ חוור לתעו העולם אקבו לתע
ונקרא עולם על שם שש קצוות כי הוא המעמיד הקצוות ברעון סבת הסבת ובה
יבא משכנו השפע עליו עכ ומת אחד מנרולי המקובלים בשם הרמבן ול כי ביום
לתע שהוא מרת היום בין ראשונות בין אחרונות ואמצעיות עם המשפה מלמעלה
וכלילה היה ראוי לע שהוא מרת לילה ואי מעשר לעשרת כן ולכן אמרו תפלה ע
ערבית רשות התחנ לע רוד מולך ישראל כל תפלתו היתה לע עב במס הרמבן ול
עוד כת שאין תחנה ברח מפע שכתבת ישראל מתעלה בו למעלה בשמים על ידי ה
הקרבן וכן בשבת ויראה כטעם זה עצמו ביום טוב ויהי שגר רענו ראיתי לסע
קבלת כוונת נקוד השם המיוחד אשר שאמר עליו ברכי ול כל ההנחה את השם בא
כאותיותיו איין לו חלק לעולם הבא ועל כן כל הקורא אותו בשפתיו בעקורו הדי ה
הוא מחלל את השם ונרול ענו מנשא מפע שאין כל העולם השפלה הזה המוליד
כלכלו כי ית אדם בעונותיהם ובמעשיהם כראי שיער אויר והכל הנקוד הקדוש
מן השם המיוחד ולהתערב עם אויר העולם הנכבד אמנם כל היוצא חסר

בנקודו סאילו הוא נקוד לפנו ודע באמת כי מיה שחילל מעט מה ישרא עשוקן ואיך
לעני כיצד שאין יודעין להתפלל בשם כותם ול לוא שאין יודעין להתפלל בנקוד השם
המיוחד הראוי לאותו עני שהוא ישרא כי השם המיוחד נקוד לאפים ולרובות וכל
נקוד ונקוד יש לו כח ידוע לעשן ידוע וחכמי ישראל קבלו מהם כל מחור לפי מה שזכרו
השם ית והיודע שמו של ה' ה' בנקודו הפועל מה שהוא צריך בקבלה אמיתית לא יעזוב
להוכיח בזה כשת יצא לא לטון בלבו בלבד באותו הנקוד ויקרא ל ה' ב' בשפתו באות
מכניו וייר יענה ויהיה עניו בשרו ע' ש' יחלו ממנה וושה כי ידע שמי יקראו ו
ואענה ונ' ומי שאינו יודע שמו של דרך זה שאמרנו לא יענה השם בתפלתו לא
מחמת תפלתו לא ברחמיו שרחמיו על כל מעשיו לא אם כן יתפלל ברמעות שחמט
שניוס שחב בית המקדש נעשו שעי' תמצה תפלה שעי' רמעות לא נעשו י' ב'
כוראי המתפלל בטוט הלב וברמעות מיד הוא נענה ובלבד שלא יהיה במתפלל הקרא
דבר מהדברים המעבבים את התפלה וכוונת נקוד השם המיוחד בברכות הוא נקוד
דברך כמו שכתו לשלם דברך י' נב בשמים ונ' ובמקדש היה כהן גדול מזכיר
שם של שתי עשרה בנקודו והיו כל ישראל ענין אחיו בשכמלו' וג' תקשה על מה
שאמרת למעלה מכן אייר הפולס השפל הזה כי אעפ שהיה הסק גדול מזכירו
לא היה הכל רבדיו מתערב עם האויר כי היה הבית מלא בבור השכנה והמשכיל יבן
ומאסקופת הערה וחוק אסור לכל בר ישראל להזכירו רק להבליעו בקדושה וב'
ובטהרה כאשר כתבת למעלה לא מזכירים אותו בכו' ועל כן ענין אמן כי אמן
מספרו כמיוחד וכנכבד ית וזהו נקודו הנמצא בשרי' געול פועל יפעול וקט'
וקבלתיו בתיבות ל' הקרה בירוק ידוק וכל אחר ומספרית ראית לחקור
יותר יתבה שמתותיה דומות לאותיות השם המיוחד שיהיו בו שתי אותיות
דומות זו לזו וזו כימצע ומקבלות דגש ומצאנה בתורה וזהו נבוב לאות
ויהיה לנקוד מלה זו בנקוד הנזכר כאן על השם המיוחד גבוב גבוב גבוב
גבוב ויש כוונתן אף אחיה כזה גבוב גבוב גבוב עשר ספירות מיוחדות
ב' והכל מיוחד בזין סוף וטעם הזכיר ספירות ספירות כאן לפי שבדרך האמת
לא תפל ולא תגח סברא לא תפלה בלש' וכל הששה סברא בדברים לו ובורה
דברים מילכו וכותבם אז יזמרים בלשון קבלה גיוול עט משוא כי הוא מעבר עזות
שקר בעצמו ומחולל שם שדים והנה הוא כבשר ודם כיושאל כל המוציא שם דע
על חבירו אין לו מחילה עולמית שאכן העושה ספירות ובורה דברים מלה עליו
עולם סבת כל סבה ית וית שאין לו סברה עולמית וגורם יעה לעצמו ויעה לעולם
לפי כל אשר רוח אלהים בו בחדוד ובפלטול ויבין דבר מתוך דבר אותו דבר שהבין
מועד לו לכתבו אז לאמריו בשם עצמו וחי' הוא בכך וכן מצאנו כי שמשון כן י'
יחא' שאני לא לעור צמ שאמר ליכנו סוד הקרבן מה שקבל בו ואחר שאם סוד
חייבן הבהמות נזהו לוא סוד קרבן העושה הוא לפע שידע והבין סוד העשות

בסוד תבחינות ולפי שלא קטלו מימי מקובל מלא מזה
דעה להורגו מימי שיש שהיה שמואל וכל כה האומר
בשם אומרים הנחבן בשם המזבין חיי הוא מקודש שם שמים יי
קודש שמו תגדל והקדוש על ידיט לעיני גרים רבים אמון ויש לו
שתי השותפות של שני שמות ואשונם שחידנה דגושה ופולטת חלל
של שלשום במעיק אכל הוא ראשונה של שם שלש בלא דגש וקבלת
הי והורה הדין זה אמרנו כי כל הדגל לכון בטקור שלש היות לו הוא
אעלה ונחמד למטה ובלבר שיהא ירא שמים בסתר אבל אם הוא שחן
ל תורה ובעל גמילות חסדים בגלוי ועובר על דין כסתר בזהר הורה
זה מרגש ויודע והוא רגיל לכין בדרסות שלש היות הללו ידע לו באמת
ההיות הקדושה האלה תגלה חרשנו לרבים שלא יתקבלו מעשי העושים
ואיהם גם קבלת היות מהצ למעלה ונחמד למטה ואמרה תכלת
לאלתר יכון בלבו בהזכירו השם העביר לאותיות לו עם טקודם המקובל הם
השם המיוחד שתי פעמים ואחר כל אחד אף וטקודם הוא תחת היור קמץ
הוא שבי ותחת הו קמץ ותחת ההא קמץ שבתים והאלף נבלעת וכן
שם השני דין שהא אחרונה בחדיק וגם האף נבלעת ואחר שיכון בנ
ס זה יכון בלבו שעשר ספירות מיוחדות בו והכל מיוחד בדין סוף ולמטה
ל כמות נטב וטעם הנבלעת האלף מטעם שהיא אף של שם העולם והמזבין
זכר האף של שם העולם עם כל אות בטעם עיניו של שם במיוחד וטקוד אחר
טקודים שהם חמש הכחות הדבור והם קמץ ודין ודין ודין ודין ודין
הם חמש השמות להתגלגל שלא ידמה טקוד זה לטקוד חבדיו ואחר כל
השמות אלף והוא סוד גדול כי כל דבר טעם ל שם שיהיה ידוע ודין
החסידיה לכין בלבו טל הנקודים אחר השמות לטעם בלבו ודין
בבז והואיל הנקודים רבים ולא יוכלו לטעם לטעם בלבו ודין
לעשות בטל בדינה ראשונה מהם סוד המוכות לחסידים יכון
ל יכון בלבו אחר שידגל עיניו ואין על שחייב לכין בטעם בדינה
לחברתו אבל בדינות הממונות ל יכון בשלש בדינות או לדין
ל על כל שם וכאמת אע"פ שיש בדין בנקודים הנוספים בלבו
ה סמוכה לחברתו ולעצמים גם בדינות הממונות לו לו ועוד
על השם המיוחד עם סגת הנקודים הנכונים והוא טעם מדין בדינות
ל יכון של שם המיוחד שהוא קוץ של יור חסיד בדין וכל עיני
וכמה ובהא ל התשובה ובוואו ל התשובה עם שש קצוות אשר הוא קוץ
אחרונה ל הע שר אין סוף ועל וידוע לפעם מי שאמר והיה העולם שלא ידע
ל לו לטביר ולתפודים כי אם לכבוד ולתפודים של מלך מלכות

[illegible]

מחת בייחוד כל העשר ספירות מאין סוף ואין סוף שאלו חסם וחסם
מספר על אורה שיעלה בן אחד אחרת לא שיעלה אחרת אחת
כי התו הוא דלת באין בבר הרי עשרה ועם אחרותיו ין ושניה נב שיה צבי
שאין הקבלה צריכה לזה עוב הוא להמו העם השואלים ודעת נגד כבודו
שגם להם שהצרכות הם לאחד ואין שם לו ית וית ושמינת דלת לפנה וספור כבוד
מן הפס שומר דוד עה כהלה לרוד ידיו ין כל העשיר וכן כבודו וחסדו
והן על זה לנכח להודיע לבני האדם בבורותיו וכן הרי זה נסתר ונאמנותו
בשם הירחי שכל מוריד הלה לרוד בכל פסוק ומו באמצע חזן מנעם וחס
אחרת וכן והשם הרוב וכן רת חן ובאמצע של חסו אלה ופסוקו של קדוש
למר הנה חן ופסוק אחד כסוק חסן טוב לכה ורחמי על כל העשיר הרי זה נסתר
ופסוק לו ידיו כל מעשיו וכן הרי זה נבא חס ענין הצרכות שיה על סדר נבא
ונסתר בן ברוך אלה אשר קדש חן הוא כלו גייתו וינינו ית דת הוא עוד אחד
כי בשם הרי שם טוב ול כי עיקר טעם למאמר הן שהחיות והאלה של שפע
בכל יום שהיו בן העולם הבא מפני שבו מעידים מה סדר הצרכות נבא ונבא
והוא חס שמוע תעלה קם בחי "אהך שהיו השם הגדול ונאמר מיעת" וחזק יה
יהי השם הנבצר רמזי מכן הן קנו הצרכות נבא ונבא שיה חסדים הצרכות
עם השם הגדול ומה הוא חסדן ומה שהוא חסד ברבבה חן והוא חסדו חסד
למחזקה כרי להמשיך עדיה "להיט הוא התשו שהוא חן השלם שהשלים הוא
השם הגדול שהעולם קדשנו במצותיו מדברי נסתר לסלק כבוד לשם הגדול נבא
כבוד המלכות וזהו שם בעליט לשמח שמדברי נבא חסמות לחסדות חסד
שלא הזכירו בה בתחלה מלכות היא נבא עכ קם ויהב שם השם הגדול חסד
דברי הרב לפי שם הטובה וכן מלכות לקול ומלכות חס כי קול חס חסדים לשם
הנבצר אחרי כן הבנת כי טנה הדב זל שקול חסד לשם המיוחד כי קול העה הוא
שפע מרבה הבא ליה מן התב וחס רימן לע זהו שהזכיר הרב זל בסודי המלכות
וכן והסודות כיוצא דומה לתב שהצרכות בזה ליו מהנבצר ועל כן יתד וברך
לשון נסודי והסודות טכח רימן לע שהיה המסיר מהם מקייבני כי הוא חסדו
והנבצר ידעת כי מלאך הע רמז הממונה על חסדות כי הצרכות יש בה מלכות
דברי מלכות זה רימן לשם טמו מלכותו בקש וכל מלאך שברצות רימן חסדות
והמצות נבא לט מן העולם שהוא התבוע העולם שיה הע שהם השלם הבא
והעולם הזה כי רמז פסוק עמה מזה חסד מועת לא תעשה מהע טגד וכו
ושמור כי כל בדיקה שיש בה מלכות היא כו דעת הרב כמה שאמר היא כן קול
רימן לנכח ונבא שחלקו כבודו למלכות קורא המלכות התשיב ומעט פסוק
הנבא שהיה עולם השכל והוא נסתר לתב כמו הנשמה לנח כי היא חסד הנסתר
כי בארץ חס הנח חס רימן לרשוד ומלאך לתב מכל הצרכות מלאך רימן לשם

ועין שהיא נכרית עם העולם שהיא הית' אנו מורכרים לתת דרך נסתר יענה שיהיה
הוא תחלה החמשה גופניות וכל זה נמצא שחלקו כבוד רשון כי היה לנו לוהי אשה
אשרתנו במצותך ועצמות לא שחלקו כבוד לחלוקה ואשה שזה לנו רל כי העולם
הוא התל הוא שבעה עשר כל הטובות הוא אשר קדשנו במצותנו ונתן לנו
אשר אחר אשר עשה עמנו כמה שנים וכמה נפלאות והחיינו להגיע לזה ימי
הנשואים לבקר שבעה לנו שנים ושהחיינו והגיענו לזה הנה יהיה לנו לומר שבעה
ושלש לנפח מנעם שיומרו לא שאת חולקים כבוד לתש שהיא עולם הן
השכל עולם נסתר מעיני כל חי והסמוכה לחברתה וכו' הן לנפח ממי שהן לתת
וזה ראיה חזקה למאן ראוי בשמי של הייב ול שכינת הבריות לתת חוץ מעצמה
ימי תשובה שהטעה לתש' לפי הבא לבין כינה נבונה יכונן כן באמרך יספיק
לכך כינה שהיא מחוץ כל הבריות אותה באמרך אותה תחיל לבין א החסדה
בבונך אותה א החכמה תפרש בלבך לשון אותה מלשון ואהא מירבבות קדש
והנשיך והשכר מן החכמה א התל ובאמרך א התל תפרש במחשבתך אותה
מלשון אותה ממש שהיא רכס והנשיך מחשבתך זו א הע כל זה יספיק לבין
במלת איה ובאמרך י תכין א התש' אהיט לדועות עולם כלום לתשמה
עם הדיוניות מלך לתש' העולם לתת כי התש' הוא מלך העולם הבא שהוא ה
התל והתל מלך למטה העולם הזה שהוא הע' והע מלך לעולם השטל הזה אשר
קדשנו וכו' או אשר עשה לנו וכו' או שהחיינו וכו' לתת והקט בעלינו לשבח
נמתי וכו' ומה שאמר קס לחלוק כבוד לשם הגדול שאנו שבוט גדול כי הנכח
הוא רוחו לתת והנמתי לפי שנקרא כאן מלכות ואנו שאת מורכרים נכח נשי
שגדול לתת באמרנו אותה כיון ששם מלכות נכח בבדיקה זו אנו מסיימן הברכה
בלשון נמתי כי לחלוק כבוד לחלכות שהוא תב' וכיון שהגענו בעליט לשבח
חייבים אט לטוב ביאור כונתנו בו באמרנו אותה כי כל מי שמקבל כונה ה
האמת בבריות חייב הוא לבין על כל מלה ומלה מה שיקבל בו וקבלת כי כל מי
שלא כיון בברכה ראשונה של יח ברכות המקבל בכל מלה ומלה חוזר לראש ו
ומכין כראוי ואומ' את דהוא הדין לטל ברכה ותפלה שחייב לבין ואם לא כיון
חוזר לראש כמי לבין מונעט לו שתפלתו מקובלת וכונה עליט לשבח כן היא
לארון הטל הנמתי וכן ליוצי בראשית לנמתי כ' הוא יוצר בראשית היא החכמה
ומתעללים א לא יושיע שאת הכחות כלום שבעים נשים הממונים על האומות
שאינם חלקים ונחלתנו הנזק כח לשבעים הנשים לפיכל ארצותיהם וגו' הם
לפני מלך העצוב שהוא מלך על מלכי שמים ודיועות עולם עם עמדות החלבים ו
שינופץ שהוא התש' נטה שנים התל ויוסר מדין הע' ומשג יקחו של תשובה
בשמים ממנו על התל ושכינת עוז הע' בגובה מים שחלבלת מהלומים
חשי ופתי ותל וכל השאר לתש' כי יי הוא ה'הים התש' יי הוא אהים וכו' כתב מר

ממעל ועל הע מחרת ומה שאמ' מחרת רוצו לע ולכ השלם חסד וחסד
צ"ה ו"ז כ' החכמה מזה עיקר קבלת החסד וזה נקרא חסד וזה חסד
הוא שכל נהיה נדבדו ומוציא ביד חסד משכיל טעם על קבלת חסד
וזהו רצונו על כן כל יאה הכונה לתשובה ולא יתב' ולע' מעט סביר זה שכתב
עליהן שצרכם שימשיך להם ברכנו כ"י שיעשו ביום סדר פגולתם ויחזקו
לאסד תחתיהם כפי כחם והכח יחזקו כן הכפידים שואגים לטורף וכן קורא חסד
שש הקצוות והע' קבלת עוד על התנה שכתבה לע' מע' ירא שמים וזהו רצונו
השואל מעט מה יתקנו חז"ל תנה ביום ולא בלילה ולא בשבתות ובמים טובים
בימות האבל ולא בימות החתונה וטעמו בליל עשרת ימי תשובה ומה עכ"ל
חפ"ס בתנה מבטלה תשובה רע כ' התפלות כנגד התמידין תקנום והיות עיקר
אמונתנו ליחד השם ית' ר"ל יחד המדות כגדולת הגבורה עם מדות החסד כגדולת
כל מיני דין עם כל מיני רחמים ובהתחבר זאת המדה שראו אמונת עם חסדות
שהוא הקו המקביל מן החסד וממה אשר למעלה הימנו והקו המשיך ד"סודי
המשיך לאמונה והתפלה היא ליסוד הבטן שהיא הבינה שהוא המוח והגבורה
דרך אמונה שהיא שער לרבים והיא גם היא נקראת מוח שר העולם וזהו מה נקרא
המקום הזה מין זה כי אם בית אלהים וזה שער השמים ובהנה קראה בית ושער
הימנה קרא אלהים ושמים אע"פ שהיא גם היא אלהים ושמים וזהו פלגיה וזהו ב
ביום עשיות אלהים ארץ ושמים כי היא נקראת ארץ חפץ ארץ חפץ וזהו מקומו
של עולם ועל מעליו אלהים במקומו אשר רבדו אותו ברוך המון אשר נתן תורה לישראל
ארץ החיים סמוך לחיים והדברים עתיקים עתיקים רב לבון כי ש"א ארץ למשה מאד
ושמים למשה חסמים וזהו הנה השמים ושמי השמים וזהו תפלה השמים באר
בארצות החיים ארץ ארץ שמע רבדו ופעמים נקראו לו פאריצות היט' היט'
היט' המה וזהו שאמרו היט' הפעמי מכלל דא"פא ח"ען והנה ביד הבנים וסוד
המשפיעים מתחבר הכל ויהי משכן אחד עליהם באמונתם אע"פ שהוא אחד כל
בלתי יחודם מכל מקום אין משפיעין לכל רבד לא כפי אמונתם וכל המטיים שום ב'
פירור נקרא ע"פ מפריד אף יתקנו חז"ל ביום שהוא החסד לקרבו תחלה עי' המון
בשדות וטעמות ואחד כך לבקש מאת המון טעמות ואחר כך להתחבר עם מטרות
וכד' לחבבה על המלך ולהראות כי הם אחד אע"פ שפירקו שם מאת המון אינו
מיתרצה והם עי' שיתחננו עם מטרות וכוונת גדול הוא למלך ויתן כבוד ויחזק כי
הוא גורא ועומד והיא עריקה חזוק ומוראה וזהו מרד כבודו והוא כבוד ה'
המון הוא ית' והכל אחד על כן עי' שהיא מיתרצה אין המון מיתרצה וכשעומד אין
לפני המון כבוד המון הוא ועומד לשמו פא"מה פעם בפעם מכל לשון לית' אין דין
ועמוד לפנה פעם בפעם שלא להסתכל בו כי לא ישר בעיני המון לא להתגבר
לפנה וזהו ואיתג' לשפ' את ארבעים היום ואת ארבעים הלילה אשר התגברת

כי נשטת עיניו זכור מהחפץ מראה פעולתו של יד המלך ית טוב בעיני המלך כל
מטעמים ממש להראות כבודו במעלות שיתחננו לפניה גם כן להראות טבחה
גם קדושתו והכל אחד ובה יורם לפניה ראוי להחם כי נשטת להסתר פניהם והן
ויסתר משה פניו וכן כי לפעמים נקראת גם כן אלהים שמהפניו באמא אלהים מלמעלה
וכן חזר המלך שטח לכל לבקש מאל אוכלתו הוא החסד יצא אדם לפעולתו
לשכח עולם שמתנהג בחסד אמרת עולם חסד צנה ואעפ"כ רוצה להראות כבוד
מעלותו בכבודו כי הכל אחד אעפ"כ שהיא נבחרת בתורה והוא בתורה וכל אלהים נבחר
שם כל אלה ומדת לילה ביום וכל אלה שהאמונה מראה פעולתו אינו דין שיתחננו לפ
לפניה כי שם חזון עניו וסם הואמן שמים שאמר למעלה ועו הוא האמונה ר"ל
מתחבאה אצל המלך לקבל חסד ליום מקבלת כל אלה ונותנת ביום הרה ויולדת יחיד ועל
ס אינו דין להכנס לפניה להתחנן ואעפ"כ שמתקדש מאת המלך בממשלה ויא נותנת
השורה לו סאמר יתכן להעשות ולפי שהיא מתחבאה וקטל וזהו שתפלת ערבית רשות
לא שחסד מלכות רב כד המלך אצל לעמוד תמיד ולכנו בכל שעה ורחמינו על כל מעשיו
והם עיניו שמור כל אלה כקדור האמונה הסובבים בעיר ומפקדי הבנים רוחם ביד ה
המלך שם בדרך אפקיד רוח וכן ויד הוא האמונה וירא שראוי את היר הקדושה וכד
ליחד הכל ולתת לה כבוד אפי' באותה שעה אצל ביד אפקיד רוח וכן בשבת וימים טוב
היום והלילה שזים בלויית ההתחברות והשמחה והנחה למדינות עשה ואינו דין לבקש
מאת המלך כל טעם מהאמונה לולי להוכיח קדושתו כל אלה ובימים האבד ותשעה
באב המלך עיניו על אכרן כל לוייתו ועל גשלת הבנים מבר יחאת האם ואוהה שעה אינה
בכבודה ולא עוד לא שרועה להסתירה שלא ידע שממנה לו פנים אבל מכל מקום הן אף
כבד לא מאם כי מה עשה לשמו הקדוש והוא יבא ולכנו יתכן להזכיר חרבן מכון מק
מקדש להחזיר העבודה ויטעה כי הוא גם כן מערבב שמחותו על זה ומשלה האמונה
מלכנו שלא להת יחד עמה שר טוב הבנים אינו דין לשמח את האם וזהו ובמשעכם ש
שוחה אמכם עד מושיב עקרת הבית אין אס הבנים שמחה ר"ל עד שתשכ העקרה נ
שלא ליה בנים ולגיהם ולעו שוחה בפעעכם אבל כשמושיב אותה היור שהיא יסוד
ובזמן היור עם בנה אז תקרא אס הבנים שמחה כי שר חזנה שעה אינה שמחה ועל
כן לא ימצא שמח במעשיו כי אס שמח במעשיו ובימות החתונה גם כן עראין
הדברים אז עם לו כי הרוחות רוחות למאציליהם והן נקטדות עמהן בשוחבת הקטו
בגדולת בעשיותן מנות אס כן לכבוד המלך והאמונה בייחוד ובשמחה על פריהן כי
אין יתרבה הפרי אס לא יתבר האילן שש ממנו שייך עמצא ונשעת שמחה המלך
עם לוייתו אינו גבין לראות פניה כי ד לבקש מאת המלך אשר לו הממשלה ולולי ורח
ורחמינו על כל מעשיו וברוב עם הודית מלך אפי' עבשיו אינו דין לבקש מלכנו על עמך
אולא על כבוד האמונה שומע בקשת פניה וכל אלה עשית ימי קטובה ששפלין על
פניהם לפי טאוות הימים חזר בית המלך מתח לכל לפי שהמלך יושב על כסא

במאין ובריה שהוא יום טר-ליין כל השולס כפול ופדע אליו שבוכוס
השולס להבריות ויערו המולד ללין ולהתפת ימיו מאליו הדך שי-סם תכנס
פרי לזכותם כי הוא מרחם על הכנס ומתהלך תחמדי וביאותן הימים לילך פדע
כחשיה כמורה שידו כמורה לקבל שבים ואינו מתבונן כל כך עם התעוררות
כן היום והלילה שמים להתחלת טוב חן בעלת חסדים שגפדים ולוא שי-פדע
מאת המולך עכל והנה דברים לו אעפ שאינם טקשים ונמשכים אחד דברי הרב
ולא לו הררך ולא זו העיר אתה כמולך העצב כדור בר והמולך תבן מכל את הק
הקשרם והשולך את המצוות עוד מצוות פדע ביר חסם משכיל ביאור על דברי
הרב ול זהו רשום והיה אם שמוע תשמע לקול יי-להך ולי כת הירב ול כי עקב
שמועך בשבת לשנות שם והיה אם שמוע תשמע לקול יי-להך ולי ואחל ומצוותי
וחוקי שמועך בשבת ואחרי כן אחל לא אשים עליך כי אני יי-דונאך עוד כנס
הרב כד כותבי לך שלשים וכו' עד העולם ופי-רש אחד ופדעו להמקובלים ואכל
מא עתה זה רל ביאור ענינו יובן ממלות לקול וממלות את שיקול לשמור מצוות יי-סיהם
מדת הדיחמים והעולם יהיה השם הנכבד שיקרא את שיהיה בשבת שדך ויסאין
ופי בוי אלה השם והמולך הוא העצב ולכך קורא אותו מולך העולם שכל די העולם
עושה פעולותיו שהעולם הוא העצב כי הוא עצמו לב איך הוא העולם שהוא העצב
כי המצוות נעשו לו מן הדת ועוד כת והעצב מאיר עיניך וכו' מרעיל זה רל המצוות
לחבריה אשר לא יזכירו בה מלכות הן לבח כגון אתה צבוי אתה קדוש כי הוא כ
כמחשי לטע השם לבח פעם בפעם כאלו הוא לטע ולכך חלקו כצוי סגולות שמוע
התב כי הדת סור התבלה והע סור התנה אבל בעליט לשבח שדך מולך מלכי הד
המלכים שאין לו רשות לקבין דעתו כאלו מורכב לטעו מעפ שהוא לילך להעלה
לאומן אשר מוצנו ימון כל אומן ולכך התקין שידבר בשמור שהוא העצב ופדעו
ומקלם לאלף מלכי המלכים ירב וזה חנידו לו לפי שאין המצוות קיימות עתה
ומעיל גליט להללו ית אבל המעלה שיעריך לקבין דעתו כאלו הוא מורכב לטעו חסד
פעם בפעם ותוא עיי-לשנות חבט טיפ-ול שאמריו דעו לטע מי אתם עששים ואח
ואמדות לטע הד אכבר והדי אול ע תעש תבלוק חבט ואח הנה אול שי-פדע א
אדם לקבוע מקום לתפלות אם כן מקום ימון שידע המתבלי לכוין בכל דבר וד
ודבר הנאות והמיוחד לענין שהוא עריך והוא מרבר לבח ומפוקש ממו ערבו
אח מודה לו כפלאותיו אשר עשה עמו וכדער הוא מתנהג עם ביינותיו ברחמים לא
יתבן לעלות מחשבתו כי אם למקום שדש העשמה והיו שם אחרי לחכמה אחת את
ול תקבוע מחשבתך שאמר לך לחשוב בה כי אם להלל ולקלס ירב בשמור וממיע
לכנה תקרא אבל בכנה טק לך רשות להתבונן ולקדוה לטעו ירב בתפלות ופדע
ומענה זה הוא ענין אומדים גדולת העוה אמן מן המכיר כי העוה אמן משלה
מחשבתו לפתוח מקור היושר לאומן ואינו קובע מחשבתו יחד מן המכיר שאינו צד

דנא לאלות וחסדו כי מה אשר העבש כחו שהמים מים עולים כי אם למקום
מוצאם והוא לשון גדול כל שכונת השנה ואין הוא למעלה מכונת המצרך כי כונת ה
המצרך נאמרת ממקום כונת השנה ואין והנה כונת מה שפירש החכם ר' שריר
החפיר זה ואם תשאל היין ידעו כל ברכה שאין בה מלכות אעפ שאינם סמוכים
לחבריה היין אחד אריות זה כי אותם שאין בה מלכות מים ברכות הנהגן ולא
ברכה המענות כי ברכת הנהגן וברכת המיסות ככולן יש בהן מלכות ועד כהן מה
מלכות מעט שאט מוכיחין אקכו ומעט שעל ידי העולם שטוויט במענות יש לו
לומר בו מלכות מעט שאט מורים כי מעט שטוויט על ידי העולם העולם מקבל
ס' מן המלך וכן בברכת הנהגן אבל כל אלו שאנו מברכין המלך הע' ברבי' הלא זה
והוראת חסדיו אשר הוא מתנהג עמנו ולמען חסדו ולא במעשה ידיו אין צורך
להזכיר מלכות כי אין הדבור כי אם עם השם ית' שהיא התשובה עכ' ועם שנים ע
עשרה עינות מים ושבבים המרים הענן הזה ערה רמז לסוד מה שאנו הנותן וקח
ויקרא לו ג' אלה יקרא ויחזק מלמד שקראו וכו' כי יעקב אבי הוא דונגו למעלה
כי כאשר תצאנו כי יעקב אבי עה ובאביו ובדקנו ובחמיו לכן ובשתי נשיו לאה ורהו
וכי שבעו שבעי זה וברנה בתי שיליה לאה עם ששה בנים ובשבעים יצאו יר
יכו ועמו שבעים וחדר ובאותיות שמו גם באותיות חמיו ובאותיות לאה ולמה
הינה מסמית ושב' אהלים בשמה שהוא אהל ולמה היתה רחל רועה ויוצאת תמיד
חוץ גם במיתה נקברה לאה במסתרים ורחל בעד שתי דרכים כל זה למד שצב
וגעלה כי יעקב עם כנ' ביהו דונגו בתחתונים כי שרל הורא האמות בעליונים
והמבין יבין מכללן הנה למד שבעים חסדות נק' וכו' אל כי השלו ששלו בלילה
ושלו כהלכה הנה השלים חסדם להראות גדלו וכו' ליו הנק' ד' השם אק ענה להם
במדת לילה והוא שג' וידעתם כי חז' המוצא אותם מאריך מערים לשון ערב
מורה מדת לילה והיו ששלו כהלכה כי אין אדם מרמזים בלא אכילה ובטחו כהלכה
שמים לוקמים כי אם יצר יום ביומו כי יום בשבת והוא בטחון שלם שיבטח בשם
שיתן לו בכל יום פרנסה נק' להם כעם מאירות שהוא מדת היום והוא נקרא ויחדם
את כבודו וואו לשון בך נמורה מדת היום הראו את כבוד מלכותו הוא כבוד הש
השכינה הנקראו מלכות וכבודיה היא שקראו וכו' וזו השכינה ומה שהזכיר הרב
פסוק אשר מ' ל' בשמים וגו' לרמז לו על הע' כי מרעה ליה היה מתחנן מעט שבעים
רנכבר חטא ועל כן השכינה מעט מרמז מליכנס לאריך ובאומרי חטא לא שחטא
לא שגרים כאשר אכתוב במקומו אם יעורר המקום ומכל מקום הכל היה שם כחש
תבין שמה מרמזי הרב ול עוד נראה לומר שכיון שהזכיר הרב בך באומרי אבל
בטל הנדון אשר יעשה להם בבקר ואחרי עם זה נראה את כבוד מלכותו שהכונה את
את שהוא מדת היום והוא כבוד לך שנקראה מלך ומלכות בסוד בשכנולו אשר יעשה
היום רומז לו יראה כבודו בלול ויו וראו את כבודו וכו' כל זה לע' וכן רשת מונקלות

[illegible]

באותה המדה הנקראת ישרא ובעתה תורת אמת ודמועה של ישרא וקום
ממנו ית העשיה וזכר לא יעזוב את ישראל לא יתקומו העשיה בכל יום
ישראל וכו' עוד יחדיו למי נוסחים נשים ליום השמים רכתי יום ירח שמו וכו'
בישראל משכילים וזרעים את סור השם הנבחר ונשאו כמיהם מד הם נשם כר
היטה או תקומו וייעה והוא יענה מיד ונשהו כעם על שונאיהם של ישראל
תני השליך משכילים ארץ תפארת ישראל ונקרא רום בשורין ונשהו מהנהגה או
למעלה עי רום בחולם והו הנקרא מולך חן וענה מפרשין שלש הכרכות הלא
הם מלמטה למעלה וכן סודם היאשנה נטכיר וישמורף ותרץ שמירה ויטוה ועליו
נחמ שמיר יש השם שומריך והוא תורה נבשל מה נענה יחד ממוח התורה ועליו
נחמ לא תכל לראות את פני והוא עלם הכי ומקומי חקוק בחכמה והוא תורה נבשל
ותורת חסד על לשון שלישית ישא השם השם כלום ישא משליך מידת הדין הקשה
ישם יי שלום הם שלש מידות שבתעלה שהם יבניהם יצחק ויעקב ובברכות התפלה
שישא השם מידת הדין הקשה וברם במידת הדין היטה היוצא מעי כי תעלה בכול
ראשונות שהם תשכחות השם ומשפח יונו בחסד ודין ורחמים כרסני ביי אהלי
וגו בשם אהים ובשם רי מוהיות שהם חסד ורחמים והוי דור אם במידת הדין אהם
כא לי אה מקלסך כלום הדין אמת ועליו הדין הזכירו בראשונות שהם הלא ות
השכחות דין שהוא סמו של יצחק כרסני ועוד יצחק ואנו יחל עגנו פחד יצחק
עגנו לערוץ היחידים כרסני תגור עליהם הייתה ועוד וסני באברהם והנה מילה
גדולה נפלת עליו והיטו רמז לנלות אכל בברכה כשימים אה המדה היוצאת ממ
הדין שהיא רעה והיא כעבת ישראל ועליו נחמ המלאך הגל מותי מלאייע ואחרי
חכמים היוצא להתעשר יצחק והוא שבעה אעבי אהר ענין מצרימה ואנבי אעלי
גם עלה על כן ליקח בברכה הנסיה ההיא היוצאת מעז תחת עז ומתפלה לשם שמו
נושא לו כפים להסיר מעליו מידת הדין הקשה ולריו במידת שלום שהוא מידת
רחמים וחסד שיתעלה מידת רחמים למעלה בחסד לבר ויהיה כלו שלם בלי פחד כ
כאומרו נח ממדת דין ושב במידת רחמים בחסד שר והוכן בחסד כסא על כן סני
ישא אהרן יות ידו יי חסדים עב ומצאות עוד עליה ביד חכם משכיל ואל אהר
הרב ובכין נבאד ענין שמימות כפים דברסת סהנם וסודו ומרעני רל כי מאורם
רמוז וכלול מן העליונים ועשר ארבעות של יד האדם רומזים לעשר ספירות והם
חמש כנגד חמש לקך כשהטקן מלמן צמחות מיליק נפשו למעלה ויחד את השם
כלבבו ובניו והוא שמו כפיו ליום השמים נראה כוננו רצויה והוא מיתור ו
ומחבר כי ספירות בנושחו עשר ארבעות ליום השמים שהוא מודה כי בעשר
ספירות נבדלו השמים והאדן והוא כלול מהם ומדך ישר ואומ יצחק השם ו
והנה כי פיק להם הכרכות על ידו והו מאמרים שאסור להשתכל כשהטקן יע יד
שהשכינה שורה בין ידיהם וזה מבורח ומוכן מסוד הקרבן עב ועיה כי היר הוא

ת' הסוד אשר על כסא יה הוא הע כי יד על כס יה קס כי היר שהיא מדי
 למעלה שהיא על כסא .. והוא כסא מלכותו ה' היה בעמלק למחות כל
 שלום מדיד דר וענן עמלק כי ממעלה ממורת הדין הקשה חלק הושר
 אשע יהושע להלחם בהם ומשה לישא עשר ארבעותו לשמים להמשיך הב
 על ישראל מה שלא הושרו בשאר המלחמות עם יהושע היה מתגלגל עד שה
 על הכח של עמלק וזהו שג ויחלש יהושע את עמלק וגו' ולא אמר ויהי יהושע
 אלהים סייע להם והיה ידו היה בהם כי בעור שהסין היה עשה נשיאות כמים
 שעו הנשיך בכל המעירות והם לכל השמים הנבדלים אין שום מקורג יכול
 שיותה שעה ולפי שהעולם לוותרו בראה לא לשבת יצרה ואי איפשר שיותה
 וגם יהיו כעלים מהלכותם היה משה משה ידו והיו שג והיה סאשר יעז ידו
 היה וידו ופי משה היה משה ידו טרי שיתגבר עמלק לא מכאן שיוסוד האדם
 שלש שעות בפנות פרושות וזהו רמזו במהם לא שלא היה השם שלם והכ
 שלם עד שימחה וישו של עמלק רמזו לאומה ולשדה שהוא בא ממורת הדין
 כי יכני ששדים מקורג את ישראל ואינם שברים את השם כראוי ולפי אין כסא
 זו שלם שאין השפע בא לו עד שימחה וישו של עמלק וישו כי אין היה השם
 הכסא שלם עכ עוד נכשט כי יד על כס יה עלה הע מלחמה מרת הדין כסא
 נה והוא כשהיה השם שלם והכסא שלם אז ימחה וטר עמלק כי עמלק נח
 ת הדין הקשה שהיא כחו של עשו ועמלק ובא וילחם בבחה עם ישראל כי מרת
 היא כחן של אומות העולם וכחש עמלק לפי חרב על פי המלחמה הינה
 שג ההיא ועל כן לא נמחה וטריס אבל בימות המשיח שיהיה אור החמה כש
 את הימים ואור הלבנה סאור החמה המשל שיהיה התג מתגלה עם השם והכסא
 יהושע ורצון וחיים מהתשג ל התג והע תהיה סאור התג שנתה גם היא יום
 ויהי מאורה סאשר הינה קורב הקטרוג שנגז האור ונבדל ואז יהיה רז אור
 הר מהשכנה על ישראל ויהיו מושלים על כל העולם ויהיה הממשלה גמורה ל
 כל בריך אמת ואמונה ויהיה השם שהוא ה' שלם ומיוחד והכסא שתוא הע
 יהיה אז יכחדו ישראל ובר עשו ועמלק וימחו מן העולם ולא יזכרו ולא ישו
 אבל שאר מלכ אומות העולם יהיו משועבדים לי' מביאים שי וממחה ו
 צמות שג ושמות מלכים אומתך וגו' וזהו יתקיים מקרא שכתב והיה י' למלך ע
 ארץ כיום ההוא יהיה י' אחר ושמו אחר המו לשפע ברכה וחיים וטובה ואור
 י' נח ומצחית מהתשג ל הצנן בריך אמת ואמונה והיה י' ה' למלך מלכ שו
 הוא התשג המלך המשתט על כל עיריק יסוד עולם הארץ ארץ חפץ הארץ
 יהיה השם התג אחר אחרות גמורה ושמו הע אחרות שלמה והינך הסט לר
 יות על התג ויחור כמו כן על הע שאילו אמר והיה י' למלך על כל הארץ כיום ההוא
 ה' ושמו אחר לא היה י' חור גמור שלא היה משמע הי' חור רק לאחד מהיו כרמ

טר טפין יתל עה שיו שאמ יחור לתב ואחר לע היי זה ייחור אמתה ושלם יחור
 וייחור שש כי יחור שמי יחורין ישר להנה ככל יום מעמים באהבה שמע יחור
 להינו השם יחור שהוא ייחור ראשון של התב מלמעלה למטה ואחר כן יחור ש
 הע מדינה למעלה והוא בשביל מה שאמ בשל שש כי יחור בשביל מדינה וא
 איט כן כי כל עממיו הוא להמשיך לע חכמה מהעליון וכל המעשה מלמעלה לו
 הוא ואז יתבשרי שש מלכים בכתר יחור עכ ומספר האורה על כן אמר השם בן
 ההוא יהיה ייחור ושמו יחור ולא אמר יהיה יי ושמו יחור כהי ייחור העל הנה
 ל התשוב והכי מעמע יהיה יי התב יחור עם התשובה ושמו יהיה יחור עם ה
 וכן אומ שם המלכות שהיה השם הנכבד באחרית ונקשרת עם התשובה ויחור
 והתב באחרית ונקשרת עם התשובה שהם שלש היות מיוחדות יחור גמורה הנביל
 בשם אהיה שהוא השם הנעלם אכ שלש פעודות של שבת פעודת ערבית יחור
 הנכבד במיוחד יחורית יחור המיוחד בנעלם מנה ייחור שפע טובה וקריבה
 מלמעלה על הכל רוצ לומר פעודת ערבית רוצו לע פעודת טוהרית ולתב מעמ
 ירמוז לתשוב ובאיל ופעודה שלישיית רוצו לעטן רוחנ לאין גבולית שהוא מעי
 החדש מצוע של הברכות עטן מצוט לפי אומס יוצא בה יי חוכמו בדבר מועט ולא
 לא שתה ליי טס אחר שיל יין או אכל כזית יצא

פרשת וישמע יתרו

וערה שנתמרו את בריית
 רוצו לע שנקראית קול
 השמיעה לה רוצו בכל מקום ויהב שער דעתו אומ כי השמיעה לע מצט שח
 בעסת הכל בית קבול לקבל כל שפע בריה הייס ואור כהי ורצון מכל מה שלח
 הינה וקבר ידעה כי האון היי בית קבול לקבל כל שפע בריה הייס ואור כהי
 ורצון כל הרברים הנשמעים והאון הוא כל השמיעה ושמיעה לשון קבול מלש
 ושמיע שחול והע נקרא חן סתם און כן חן ומעט זה אומ שנתחלה יחור
 השמיעה ל הע והידי זה נתיחס לה בכל מקום עם וצור שהוא העריך מלש וייחור
 אדם את חוה ושהו ויי להבין והידיה לתשו כי הידיה הוא מיוחד לעצמה
 לך רוחנ ושיועיו כל הרברים לאורה כמו ראית העין והתשו כברי רשת שחול
 נשמה לכל ואורה לכל והיו שש עינים נשמה אדם גם עיני האדם רוצו לע
 להכמה ולהבין ואעפ שהידיעה הסתובה בספין בקרב ששם תודיע רומות ורצו
 יין זה הגה שכל מי שיטעע מדינה יקרא השפע ידיעה וארון הרעה חטא מאון
 ידיעה ביה חכמה והשכל וייחור עבירות מתורותיו והייתם לי סגולה הרב פ
 סגולה זו על שש דרכים הייך הראשון שהוא השם לישראל שהם אצלו סגולה כסג
 כסגולת מלכים כלום כמו שהמלכים מקנים ומיחורים להם במקום אחריותהם וצו
 חמור שיש להם והשנחתם יציר על אותו דבר שיחדלו במקום ידוע ומיוחד והי
 יציתם חלקם וטחלתם בין כל שאר האוטריות כך לקח לו הכה ישראלי לחלקן וייחור

ויהי קדש להם ארון ישראל אשר השגחת השם תמיד בה ובשמים והם חלק בין ישראל
האומות וארצותם והדרך העשה להם כי סגלת דבוק וחבור ל ארון החיים הנקראת
בת אברהם הווי העליון אשר עליה שולח ויך את אברהם ככל ויתרון ארון שכל
היא ואמר וקמט כיל יצא רל הנה כי לך שני דרכים קח רל אי זו שתרצה כי סגלת
אמת או יהיה עוד דעת הרב להם אם אתה משכיל תרע להבחין ולבחור הדרך הנכון וכל
והאמת והוא הדרך השט שהיא דרך האמת כי הדרך הראשון תחזק והשני עליון וכל
השיג הנבונה הוא מרת הדין הקשה אמנם הם הביט בדבר אסל לאו השיג חלק קול והיא
כידה הדין הרעה שנקראת קול ולפי שת קול ממנה היה בא לעצמי דוד רל וכל
החסידים כי המליחות כי שלשה חלוקי כבוד הם עבוא וכו מה עבאיים רוח הקדש
למטה מהנבואה וכו בה דוד ושלמה ורמאל וכיוצא בהם שדבריו ברוח הקדש בת ק
קול למטה מכולן וכו בה חבלי התלמוד אחרי שפסקו עבוא רוח הקדש ולו היה
שמוע ורעש כי אם ל החכמים החסידים והיו משתעשעים בה יעופים בה העוסקים שכל
ומדרכי שמעתי על מה שאמרו חזל משה לא מפי עצמו אמרן לא מפי הנבואה אמרן ש
שאמר במדבר משה לא אמרן מעצמו לא מפי עצמו אמרן מעצמו רומע על חת מפי ע
עצמו אמר שהוא מה לעצמו שהוא הפ שהוא למעלה מהת כי שמו הגדול וכו יראה כי
כונת הרב בפרשת זאת כן היא כי שמו הגדול שמו רומע לע שם נקרא שם סיוכ הוא
המקומות הגדולות שם עיקר קבלתו מהג ולפי נקרא השם הגדול אפי רי שיטפן נת
נתנה התורה על הר סיני המודגש ושם עליו בא ש רמז לנסית הדין שהיא עיקרה
והוא מדבר עם משה והרבור עם משה בכל השיטה בשם המיוחד רמז לת כי הדבור
ושם המיוחד לת וכבר ידעת כי הת השיג אותו מרעה ונת מתבאר מקום הכבוד לת
רומז כי הע מקום לאעלות ששת ימי עולם כי היא כלולה מסולם והיא גם היא כבוד
נקראת והיתה העליה והיעיאה ל הע שהרי עממם מוכיר אלים שדומה לע ל לוח
רומז לת כי מפי אעילי בנ ישראל לא חזו אותו כלום לא השיגו לת ואפי במראה וכו
ובחזיון הלב יין מרעה לבדו והוכיר הרב על אעילי בנ ישראל לשון חזיון לפי שם עליהם
ייתו את האלים ויאכלו וישאו והנה הרב זל באר כאן לניסכאיים עוד אעילי בנ ישראל
אשר חזו את האלים באמרו כי גם אעילי בנ ישראל לא חזו אותו ואעפ שמן הנגלה ע
נראה שלא הוכיר זה כאן בתורת רמות עוד ואם הענין כמי שהיו מדיגש במעגל הטוב
לוא רביים שהיו איתם חושב שלא השגיח בהם הרב ובהם כל סטע תלויה לרמזם
סוגיות עצומים ושלמים ודע כי אם לרביי הרב יהיה טפח תמצא חיצונים משכיות כ
כסף ואם לפתחיותם יכשר לכן וילאב תמצאם תפוח והב וכל ישראל שמעו קול השם
רומז לע שהוא קול והוא השם מתוך האש הע שתיקרה אש אי עי האש רומז לאש
המודגש אשר היה מבייל בין הכבוד ובין יש והוא שם וכו כלום אם תרעה לרעת שכן
הוא שיש מה שמענו היה הע השרבל בפסוק שלא אמר ויכיר את כל אלא וירם
אלים שדומה לע כי הנבואה כי עיקר קבלת הע מתנבואה הוא וכמשה יסדה כו אעפ

שלא יאמר הדין יקשה שיהיו יכו עד שצריך דברי משנה תורה גם ככאן יש לה להבין
שלא הבין דברי משנה תורה לא כפי שלא יקשו עליו שהיה מתרסה זו ערמה שישאל
שמענו קול השם שהוא הע שהיה כהן וידבר להם אבל קול הת לא שמעו ואם תעב מה
כתוב במשנה תורה ואת כל הדברי האלה וצד יי א כל קהלכם דמשמע שגם קול הת שמעו
והדרך הדבר ומה בעבור שפי וכו' כלומר כיון שפירש מיד הסגן ומה מתוך הדין שדורו ל
לע מין להקשות מזה דבר יי שהיה באמצעות היה את קול הע הוא שמעו וזה נעם
וכן כלוק וצור ומה אחרת שבאמצעות הע דבר יי את כל קהלכם דכתיב פנים בפנים פנים
מאירים בפנים שאינם מאירים הת בע וכן וכן וכן יי להיך שדורו לרו פירוש יי
.. לת לו כי הכל אחד ולא היך לע וא יקשה עליו וכו' כיון שאמר שיקול הע הוא שם
ששמעו ישראל את אשך אמרו ישרא לאיפה דברים שריתכם ערמה שמעו קול הת ב
באמרו לוי כי מי כל בעד אשר שמע קול אלהים חיים מדבר וכן שדורו לת כי הת הוא לה
חיים דכתיב יי אלהים אמת הוא אלהים חיים ונקרא אלהים חיים יעקב שמואל באים חיים
לכל שש קטנות ולע ותירך הדבר זה לא יראה עליו שמואל אמר שביע אלהים חיים
כדאמרו שמואל שמואל הת וכל השם דמות קול אשכ דכתיב אלהים חיים אית דומי לא
לע לפי שהע נקרא קול של אלהים חיים אי נמי קול שהוא אלהים חיים כי הע אלהים חיים
הוא גם שהיה הוא חיים לכל כפי אבל אלהים חיים כלל קול דומי לת ולפי שנתקב
הכתיב עמו קול דומי על הע יי אלהים .. לת אלהים לע כי מדבר וכו' כלומר יעקב שמואל
דכור דומי לת במקום זה דומי לע כי מדבר שם א קול כמו שמדבר לוי שם א הקול ש
שפי מדבר לוי מדבר דומי להשפלות השפעת מקול א קול טלח מנייה ולמה עד ב
באו א כן ששפלות אשכ באהל מער ומשם שמואל משה וכו' הכתיב להשמיעו ב
בהזכיר דבור עם קול כי דבור הת עם ישראל היה באמצעות הע ומה תבין וכו' כלומר
כיון שאתה דומה לו פירוש כן עתה התורה לישראל מתוך זה תבין שהתורה נתנה בז
קולות כי בכלל דיו פירוש שבעה קולות הת בשש קטנות והע דר לוי שבעה קולות כי
כולן נקראו זה בשם זה וזה בשם זה והכל לפי הענין עוד מתוך שאומר בפסוק שמייעה
וידבר לקולות תבין כי בשבעה קולות וכו' הוא הכתיב שהם שבעה פירוש גופניות כלפי
שלוש העליונות אשר שם היום נתפש בהם והם שהזכיר דור בהבין לוי בע אלהים כו
ויהי שנה דעתו דמותו למעט כהן קבלת מונדור זה הוא ל ומה לידן כמו שמתחילת
כמאמר הכו לוי דומי לשלוש עליונות שהם לוי על כולם מלשו איילות והשבעה
בשהם קול .. שאלהם ק קול התשו כלו המשתכ שפע בדכה א החסד קול .. פלה
המים בכח זה הגבורה שיש בה כח וגבורה להשפיל את האויבים קול .. בהרר זה
הת קול .. שזכר ארזים זה נח קול .. חוטב להכות אש זה הור קול .. יחיל מדבר
זה צדיק קול .. יחולל איילות זה צדק ובה כלו כולו אחר כבור דומי לע הנקרא היכל
וכל וכבוד וכלה שהיא כלולה מהכל והמורה מיוחד איה והיא הכבוד .. למעלה שם
דמו כי בהיות המבול נמחו כל כחות העצמות שהיו בקליפות ללב האילן ושאר הלב

הלב שהוא הקו האמצעי. ומן העצם הזה אמרו כי לא היה המושל במהין שיהיה כי המושל
כנגד הקו האמצעי. וישב יי מוך עולם לשכר לפי הענין כל הסחות שהם סבבות הקו
האמצעי. וכלם לקרא בשם יי והוא המען וכו' מכן נבעה קולות מלוטן הוא יי והקולות
ובצדקם הדי קול אחד כי קולת כלו הפה וקול שופר חוק פה הדי שנים יי והי קול ה
השופר הדי שלש יעגט מקול הדי מדבע וכל פעם ראויים יית הקולות הפירואה הדי
הדיבוי הדי חמש ואת קל קול השופר הדי שש יעגט וידבר להים את כל הדיבויים נקד
קול הוא הדי שבע הקולות הנבדלים רומנו לך ופ ונ ונ וצ ונבדלים הם שצרי אינם
מטרישים בכת וולא רמזים אבל השנים מטרישים הם בהכרח שם הדי חודי וליס
שרומון לוי פרעוכין וסר ושמוי וזהו שרומ הדיב לפנים בהבדלן פסוק ימות דברי
להים שהם זו שמעתי ויהי סמכו כי מאמרים שזכור ושמוי דברי אחד עימדי
והכונה כי למדעה וכו' כלום הכונה שלא עימדי החמשה במסוק ושדי וחסמעה
הטריה בה קולות ובמדישים אמרו בשבעה הוא לרמזו לו כי בודאי הטריה בו
קולות עתה מכל רוק למדעה כי מעט שישראל ידעו סרי הבין וידעו בהם רל כל
סודות עולמים ועלמים מהרבה נביאים מעט מלעה היתה מעלת גרולה ממשלת
כל ישראל מאד בהם כי מלעה היה בו כח והשיג בהם השגה מוטילה ולחיתוכן בהם
בבינת שסלו הטוב בסוד השתלשלותם והשפעתם והמשכתם זה והבין בלחם זה מ
מזה ובסוד דרך המצאתם המציאות ופירבנות וקיומם אותו בכלים ובפריטים יי
יבנים מהיום הראשון עד היום האחרון מה שלא היה לאחר מישול סח לחיתוכן כי
ברוך זה מכלל מן ישראל נטן להם דעות וסח באותה שעה לשמוע קול השנים ה
המשורשים כלום קול גיול שרומנו לת באמצעות הע שהוא הקול הסול המיוחד
בשבעה הקולות איך מלעה ראיה ושמוע בהדיבנות שכלו הטוב בשבעה וישל בע
והנה נביאורי זה יבט דברי הרב במקום זה ביה פריטית ודין ותפסח אצל ישראל
בקול שמינו הוא הע יתמונה אינבסדואים זה הית וולת קול זה הע כי כל הקולות
ידאו קול אחד וכו' כלום הקולות הלן אינם לא לע כי מעט שהיו כלולה מכלם על
כן נקראו כל הקולות בה בשם קול אחד אחת רבד להים שנים זו שמעתי וסר
ושמוי בדבור אחד שמוי רומנו לייחוד די פרעוכין שנים זו שמעתי יתבי ל ולא היה
לך א עוד אחת רבד להים אמרו על מה שהשיג שהוא הע דבר להים משיגם
לשם העבד קרבות מרעתי כי למד וכו' של לשם כלמד אמדי יי אחי הוא שמיני
בעבדי בעבור השם העבד לערכו וכונת הדיב בזה שהקריבות נגשים כדי לה
להמשך השמע והבדלה וחיים ודיען ואור עח מיעינח ממעין הקדש א השם העבד
למין ההגה כל כך עולמו עלינם ופחתונם כי אין כונת הדיב לת שכוונת הכת
המגישים הקרבות לשם העבד בלבד חס ושלו כי אין לך קנין גיול מזה ובסמנה זו
נעשיו נייב ואביהוא כי הפנה ההנהגה היתה לוי פרעוכין סאורי יתבי
להיך עכ מכשט יתבי להיך יי הית להיך הע והמדיד הוא הית כי המדות הלה ס

אמ הרי אנו כי המדות הנה הנכונים ליעלה בחכמה וידיעה והשגחה וכל כיוצא בהם הנה
הנכונים על השם ית הן במלך כנגד העם י"ל כי בכל העצמות ושנוי העצמים לנחם יז
יהיה של בני אדם יתנו שהם יתנו שליו יז העצם לא יתן העם כלום מעד העצמים
כי השנוי והחיות בנכונים ההים על בני אדם ושנוי העצמים והלוק הזמנים שלו שנויים
לא מתחרשים יבאיים והחסרון והתוספת וכל כיוצא בזה אין כל מדות לו בנכונים ה
לא מעד עצמן לא מעד השם חלילה דעתו אה... לא ששנו לא היה לך להים אחרים
כששנו הע עצמות אחרות ונקראות אש מפני שמדות הדין הדעה מכח האש הנדולה
שהיא הע ונקראות אה וחדה אפי וחדה אה... ונקראות אמת... פי... ונקראות צדי עכ
ומצאתי סוד ביד חכם משכיל כי בדוב החיות כדוריה אשר בנה... להיך השם לך
ולאך לה ואנכי... להיך שבעצמות הדברים מאלה אנכי רומזו המושון והשם בר א
אותיות הח והב ולהיך הת עכ ויחיה לי כי מעיקר הוא דרך כששנו על פי דעת הירב כי
אין ספק שכל משנה תורה להיך רומזו על פי דעת הירב זל ובקם לא היה לך להים
אחרים על שנו ועדה כי גם השם הנדול בכבודו היה בזה והם אמרו אנכי ולא היה
לך וכל שדות הדברים אה... שהם לא ששנו לאי מפני הגבורה נתיחד הגבור לשם
העבד וכן נראה דעת מתקלום שתרנגם לא היה לך לא היה לך אלה אחרין בר מנ
והוא פנ עכ ויהב שני דעות אומ במישו שכל שני כי כל עצמו של הרב הוא ל
לדמו בסוד לא היה לך להים אחרים על פנ שלא לקצן בנטיעות שלא להפריד הע
במחשבה שלא לסין ליה בקרבות ותפלה בלכד לא בחרד הבטן והמחבר הוא פנ
ואומ כן שהע נקראת להים ונקראת אחרית שלא יקחנה במחשבה לפרה על פנ
על הפנים המאירים שהוא הנה ואקנה בטרן כבודי ואחר כבודי דעת כי הת כבוד
לכי לך ואחר רומזו לע כי החוטא בע נוקמת נקמתו מינו ונעשית אחי לחוטא
אז נבי הת מדבר ואומ השניד שלא הגירע בו שלא ישמע שמי מקדבו ונקום נקם
נקמתו מהחוטא עוד נכל לומ שהכח מזה דמותו שלא נמיר הנאצל בנכרא וישנו
להים אחרים על העבד ופנ לע שהיא פנ השם והמכין יבין עוד על לא תעשון וט
כי אומ עדה לאחר הנדול המקובלים וזל נראה ממסקנות דרה בהלכה של דמות
עורות לכנות וכו דמסקי התם כי הא דתנא לא תעשון אתה לא תעשון אחי ואית
דגרים בדימותי ולא בדימות שמי המושון לפנ במדום כגון מופנים שיעים וחיות
הקדש ומלאכי השדות חמה וולבנה כוכבים ומזלות בעטן סוד והב כי האי דאומי
לא תעשון אחי בדימותי הוא דמות אדם כדאומ נעשה אדם בתלמיטו בדימותו
ופי בתלמיט בדימותו כו ידוע לישכילים כי פדיון האדם וקדושתו החזקה נעשה
דומה של מעלה וכל איכרי וכל ענינו נעשה בחכמה מעטן רומזו של מעלה ועל
כן אמרו לא תעשו בדימותי כלום יורה כעורה נקח האדם ונרצח שלו ומה לא נאסר
ערץ אם הוא עושה עירה כעורות כעמים כזן שאינו עורה אדם לסי אכל אחרים
אסרו הכל כי דוד אמרו כגון מופנים ושדעים ומלאכי השדות וחיות הקדש שיש להם

להם שני אדם והנה לפי משמעות הענין נראה שפכרת ידול בשני המלאכים שהם נקראים
בעזרה ובדמות לא כדברי הכלוסופי שסופרים שהם שכלים נצחיים ואעפ"י שאנו יודעים
שהם נקראו מהם שיתקיימו למען באין בטוב שיהיו הטלוסופי לא יבטלו הנקרא לא בבורא
ית מבע שדין הנקרא ראוי המציאות בעצמו ולהתקיים לטעם מציאות נעמים אצל כל
נקרא אחד יכול להתקיים לטעם בקיום הבורא אחר והמציאות שהוא הבורא ית כענין
דברים מועטים מהם מאמיני הקדושות שהם מקיימים הענין אשר בקיום המציאות
וכבר ידוע שאין העצמות בהם במקצת ואין להחזיק וחלילה חלילה לעלות הפלות כ
מילס ודמות לא שהרברי סטס ודאטס והדמו ממוט מה שאמר ובמקום אחר אמרו
כל הטרעטפות מותרין חזק מטרעטק אדם ואם הסת כי לא ראיתם כל תמינה כפי טרעטק
יודם פוקד עון אבות והפסור העשור וכו' והוא שטרט שם דור הולך ודור בא ולא אמר
דור בא ודור הולך למה שטרט הן כל לא ישלג פעמים שלש עם נפר ובכדי כעצמו הרב
רמון סהכל וכרבו באומן שאברהם נתן נפשו ביהבה בכל מקום והנה דומה לזה
החסד והכן זה למען אל משה ואמר שיהיה חסד במה שאמר וכן זה חסד
לפי מה שאמר על עבדות אברהם בסדר ואמר ואמר לפי דעת שטרט חסד למה
שפירש בסוף דף סהמכות הן הן המדכבה ומעט שמדית הייתה חסד על כן היה
מוסר נפשו מאהבה אל שהעבדות שפסדו השם היו כטח חסדו הגדולה אצל על שמו
הנביאים במדת הדין הרפה ואעפ"י שאמר בבורי הטנה על הרבה וכבר ידוע כי עיקרן
קבלתה מהגבו ואת ולמה אולי כפי מידת הדין הרפה יא' הואיל והזכיר באברהם וידוע
כי הזכיר בשאר הנביאים וידוע שחזקו ואלו דוקא נביא אברהם בחסד ממש ובשאר
הנביאים בבורה שהיא מחד יתחין ממש כי אין הנהגת העולם הזה של פיהם מדין כ
חסד הנצח שדין כע העולם יכולים לסתכל ונש"ה הן שדי לא מציאותו שגא סה כ
סלומה הא בדחמיו על כדיותו אינו מתנהג עמהם כסחו הנצח אל בחסד הגדולה ל
להטיב להם או במדת הדין הקשה להעניש להם כי מעולם לא דן את כדיותו בה לא
בדור המבול ולפי כלו לחמדי ושלס כדחמיו של כל מעשיו מטיב להם בחסד הטל
כע ויהענישם ביין הכלול כע ומעט השתלשלות בה מרחוק מלמעלה למעלה יכולים
הנביאות לסבול העושה והעשה ועל כן מטעם זה הנהגת העולם הזה על פיה וענין זה
שסבבית העושה נחמה לנפלים שלא הקנה שכיכות היה מספיק אחר שנהג במה
ולא היה לך ששכר וכו' שמו זכר דומה לך שמו לע זכר למעשה בראשית זכר
לפי מעשה בראשית לע שהוא ית פשה כל ביע ועקבות ראשית זכר לפי יום השבת
אעפ"י שהע מידת אילה יום השבת דומה לה מטעם שהכל בכל כל שחיי במשן
תורה סט שמוי את וס השבת שמוי לע יום השבת לפי אפי דבור וסד דומה המסכת
הע כע ודמי שמוי דומה התעלות הע כע והוא השלם שחלופי אלהים עולים ודור
כו זכר ושמוי בדבור אחד שחמיו רמון לייחודי הע כע שזה מיוחד בזה זה פי
מיוחד בזה שלא נחלמה כי כשהשפיע בא מהי על ידי החסד הידוע להמשיך בא

באמרו בואי כלה בואי טלה ובכוננו הקונה לתת בו נפש יתירה כיוון המושג רוח
קדש זה מצד החדש מיסוד הכינה בדרך ימית ואכונה בנזון חסדי זה שהוא הנשיא
האחרון שכל בראי ששת ימי בראשית מתברר ונתגלגלים כל חללי עלהא וכש
וכשהדשע חלל את השבת הדין זה חלל עצמו שהיה תהלה חללו כלל בנפש יתירה
ענה נתינה חללו ונעשה חלל ועשה כל הכלואים חללים שנתרוקן חללם וחלל את
השבת שהע שהיתה מלאה ומבורכת ברחמים גרים אותו רשע להסתלק ממנה הי
הרחמים ולעשות כל כלא ריקן וגרים קיצוץ ופירוד ולע יהיה עברת מדיה כנגד י
מדה יאס סקוליהו כד נתקן כל המעשה והחידו עזרה ליושנה אצל חס החליה כדל
השט וכל תביעה ואני כל תביעה כו סוד חלוקה זה והוספת זאת שהחליה הסתן וכוסף
ימיה יי שט שטל פני שהוא לרמוז גרמת העיניו שגורים לוואו של שם המיוח
להסלק מהתמונה הכלולה מכל התמונות והימית הכת בשלשים שהוא סוד הגלגל
לרמוז שאותו רשע בעברו עו היתה נשמת ראוייה להכרת כדיתה עולמית לא שהשם
ברחמיו שהוא רומז להם חשב מחשבות לבלתי ידח ממנו שח ומגלגל עצמותו מן
מנוח לנקל ללכנה ולעזרה ולחזירה ל סירה אס תוכה כי רחמיו על כל מעשיו ואעפ
שאי קרב על חסדיו ותוספת יא ו יין בכך כלום וגם הוא טביון כלל בזה מר דברי
בוחים הם למכין ינקשרים בעיני הממונל ויה רצון מלפני מאיר עיני הרואים ש
שתמיד יאיר עיניו להאיר כל טעם הרב רמבן ול בכל דבריו ולהוסיף עליהם וילך ע
עיניו ויראו עולמות מטרותי אמן והטעם הזה לא יסל אותו לא מי שאיר רגל
בתלמוד רל טעם זה על יתרו האוהות וחסדיו מוסר והוספת כאן שאמר שאין
שאי בזה כלום לא יסכול אותו לא מי שאיר רגל מור כלומר אין כח באדם
לסכול זה לא מורג שאיר רגלן הם לפנים הוא שאין להם כח לסכול אבל הרגל ב
בתלמוד הוא לבדו יוכל לסכול שכן מול גרעין ומוספין ודורשין כמו שדרשו על כ
פסוק ונתת נחלת לשאר ונתת נחלת שאר לו וכו ביאור דברי הרב על
זכר ושמור יספיק למכין מה שאמר והוא נכונ על דבריו ביאור אמר כחשיך ק
קבלתי מפי רצוני זה זכור ושמור צדבור אחר נאמר רמו ש יחזקאל פירש
כי זכור לעדיק ושמור לעדיק אשר עליהם יאיר הכת את שבותי השמימי שבת ע
שבתן וכבר ידעת צוית זכור וצוית שמור ונחמו זכור קדוש רבא כי הוא השם
הגדול והוא הנקרא אמת על שם הת כי הוא מכריע שט וכח הוסיף מצד זכור
ועל כן ה חייבים בכל מצות עשה וכח הנקבות מצד שמור ועל כן חייבים בכל מצות
לא תעשה היי פטירות במצות עשה לולי ההיקש שבא לרמז שהן חייבות במצות
עשה שהזמן גרמא זכור הוא ליום מצד היות קאור הגדול העולם הבא ושמור הוא
ללילה כי מצד היות העהות העולם הזה על פיה שדומה ללילה נקראות לילה ועור
נקראות כן מטעם ההבדלה והגזנה ומדת זכור מצות עשה היוצא ממדת ההתבה
שהוא החסר הוא להיות הרחמים הת כי החסר תורה שכתב ומצות עשה והחסר

על

והפחד תורה שבעל פה ומצות לא תעשה והכל לפי שצריך קבלתה מן המורה
הורה שכתב והע הואיל ועיקר קבלתה מן המורה נקראת תורה שבעל פה וכתב
לעת עתה למצות עשה ולמה נקראו אלה ומצות לא תעשה יראה כי העשה מצות אחד
אזכיר להם רמז מצות עשה והוא לו והעשה מתעשרת הרע בפיכ אדרכו הם שם מצ
מצות לא תעשה יראו אותו ועל כן נראה מצות עשה ממצות לא תעשה כי כן נראה
קדושה לשון והפחד מהפחד יראו את המים ויראו כי מים רבים וקדושה ואת רץ מהפחדים
יעזר כי האוהב על כל פנים יראו מאדיוכו כי כל אוהב מיעזר על כעס אוהבו ואין כל
ירא אוהב ולכן יראו מצות עשה ויראו מצות לא תעשה כי עשם זה פועם הנד
שאלו צב השמעה לבטלה משם שוקדם זה כי מצות עשה קדושה למצות לא תעשה כמ
שאלו מצות עוד אולי לך כבר ידעת כי החסד ואברהם שם וחסד ואברהם ואברהם
עולה רמז הדי רמז לרמז מצות עשה מן החסד ושה ברמז רחם תוסד הקבוצה ה
היא האש הקדושה והיא גם היא נקראת היא כמו המלך שהיא היא ראשונה של שם ה
המיוחד שם דין וזו דין כי הן היא הדין הקדושה הכלל והן ממדת הדין הקדושה ושם
כי היא חמישית מלמעלה למטה וכבר ידעת כי הן היא היא אחרונה של שם המיוחד
ועיקר קבלתה מהפחד לפי אשר הקדושה וחמשה יותר משם פה היא והיא חמישית
בן שם ביצא ששם מצות לא תעשה יראים נקראת הקבוצה הדי הזכר שיהיה
מצות עשה יראים מן החסד ל הנה ושם מצות לא תעשה נקראים ממדת הדין ה
הקדושה ל מדת הדין הקדושה ועיקר מצות גם כן והוא כי מצות עשה יראו
מהם שהוא וסוד ושם מצות לא תעשה נקראים מהם שהיא שמוה רע כי קבלת
ראית שם מהם ואם מצות מועת ראיה על רמז מהם זה אשר קבלתו היא של
שם בן ואתיות האחרונה נקראת חכמה ומען חכמה ענן וכתבתה החכמה ה ששם
יעל שם הם כנגד מצות לא תעשה ולפי שהחכמה שהיא הע ממדת על נקבה ה
חייבות השמים בכל מצות לא תעשה וגם הע נקראת חכמה והיא עתה לשלמה שם
וי עת חכמה לשלמה גם כן נקראת לב ועתה לבועל ואהליה שם ואחלה חכמה חכמה
לב ונקראת לב יעליה שם וירב י ל לבו עב קבלתו ואם אולי כי גם יעל וירב
שרמח מצות עשה יראים מהם כבר ידעת כי הנה הוא השם המיוחד ית והוא ופד
כמו שאמרנו כי הנה והעיקר שם אחד לשניהם הדי היא אחרונה של שם לע שם
מצות לא תעשה ושמוה והוא של שם הוא שם קצות נראה יה וסוד בן ירד ועל
על יה הדי רמז ושה וסוד יוס השבת הדי והוא של שם לא לתקון הדין והוא
הדי למעלה והוא מאמר הדי וכו' היו אמרין כן פיי לקבל עליהם של שכינה הוא
שפע בדת השלמה הדין השבת העליון העש היורה ואם אולי חסם מקובל
שאמר לו שם שבת ופדוס עליו סוכת שלומך ואמרתי לו אמר אלה אומר כי שם
כונן השבת חל לי ומה היא שבת אמרתי לו מנע שבת פדוס הוא ועומד ופדוס
ופדוס נראה כאילו לא ביה השבת והכרסה לא שר שמומר ופדוס וחס וסלוי כי יוס

השבת כי היא קדושה ונחלת על האומות מבעור ים יורם שהשבת חממה והורה
ואת אחר כיון שכן הוא יתנהג מעשי כנסת הצדקה וזויל העשם שחייבנו חכמי
לאומרו הוא מפת עמי הארץ שאין זרעין סוד השבת על ריח האמת ואין בהם חכמה
לזכר באי כלה מאי כלה מבעור ים עם כונת האמת וכיון שנהגו כל ישראל לומר ח
חייב הוא לזכור על כל אדם לומר ואפי' על הרבנים דהכי איתא בירושלמי אם ה
הלכה יושבת בדרך כוח חי מאי עמא דבר מכלל דהנהג הלכה היא והוא צוה יחזק
באות זה האות היא הצדקה וזה עיקר גדול באומות הל' כפי ידעת כי הע היא אומות
לכך אמרו שהשבת היא שיהיה כנגד כל היצות שבתורה ושמעתי מי דרשן את
אשכנזי כי זה רומז צמח בראשית כי השין הוא שבת ושאר האומות בני תימן
והשבת הוא תימן נמצא שהוא כלול מכלום ושחול כנגד כולם ועוד ערה הוא כן
שהרי זכור אמת שמור שסה הרי תימן ועל זכור ושאר אלה הסתו את שבתותי ת
תשמרו אבל להלך עוד בו מהרש למלות וכו' את יתב שגר דעתו אומ שאתם ש
שמו הערביה לא הכירו הרב מדרשים לו ארמון סוד מעט המדרשים בעצמם ה
רומזים שפע הבירה מהצדק לצדק ויחור הערין לערין ולחיש הכול לשישם
ערה אומר לך כאל שחיה תבין הכל כשתראה כיון לילה מן לילה ושמיא או יין
הכל רומז הע ופשהרמה ים וזכירה רומז לטיח והקדושה בשעה שפע בירה ו
ויחור אמתי מזה לזה וזהו לזה כי שניהם נקראו כל והכל בכל וכן הזכירה והשמירה
רמוז לשפע וליחור לא שכל מיעות הזכירה וכו' הרב אמר לו רומז לו על הערין שהוא
זכור והוא רמז מיעות עשה כאשר כרבו למעלה את שיהיה ים השבת היא הערין
מבדוק ל הע וחדוש מן הע ולא יחסר בית כלום דוחא' ששית וראי ורומז לשעת פ
ספירות וביום השביעי שבת ויטש ימה שאם הרב בהם רל שסבת הסבות כשפע
השישה לשבת ויחורי כ ויטש תהיה העש יתירה באמת כנגד תורה שבתוב וכו'
תורה שבתוב ותורה שבעל פה שמים וארץ חתן וכלה שש שושבינן שש עולמים הט
רומז לריו פריצות כל כונת אשכולם ביערמו במת תורה השם ממש ואינו מכנה
כלשון יחיד לרמז על הת כיון פריצות עתה התורה מכשט סוד על עשרת הדבר
דע כי בעשרת הדברות תרין אהיות מאי כיון למד של וכל וזו אהיות אשר ארץ
הרי תרין כמעט ספירה ראשונה כתר עליון ובהם עקב תיבות כיוותיות יעקב והיחז
לע שהיא עשירית אית ראשונה אלה אחרונה כיון זהו אך במספר השם הנפיש
אשר אין לגלות נקודות וסודות רחוק לחקטס הוא אהיה ושה אך טוב לישראל השם ש
שמספרו אך טוב לכל ישראל מפת שכלו רחמים אלהים רבתי לבב אלהים טוב הוא
לכדי לבב כלבד שאין מתיאיי מן הדין שמתסרין כחוט השערה עב ואז הרי את
אבנך כי עשרת הדברות ששית מספר התבות במספר יעקב כילא הנמר במסוק
וזכרת את כדיתי יעקוב עם התיבה ונפקא מינה שהבה יזכור לו כדית אבות ועשר
קדברות וישפיע עליה רחמי עשר ספירות שכן כל לשון זכירה רמו לרחמים והנן

[illegible]

SECRET

חיינו לחיה

יודע ש הלקח של פלאות המים דנים על מהיטב כל מתדור ולא ויתה לקח
 לאחר מלמדין כי אם לא לעורר כן ערך ולא לעורר העורר עב ווע כי מכלל דברים
 לו רבין סוד נכח וספר בברכות וכבר הוא רביאוי בוי' בשלח והוא מה שהשיק
 הם הע שהיו האש וכן מן השמים עזה מתוך השמים והוא מתוך האש כשהיה
 כלום מאחר שהיה ירד בע ביחוד גמור ושום והע כלולה ברחמים אם כן כשהיה
 הדבור בא לישראל היה בא מן הרב מתוך ממענת הע וישראל השיג הע בלצר ומטה
 השיג גם בתבן עשה בכל מקום שהזכר השם המיוחד וכו כי מנקלות הרגם ה
 השם המיוחד כי הוא התב והרגם בכל מקום הנה שהזכר אלהים יקרא יי כי הע
 הוא כבוד הרב והוא אלהים ותרגם והלאה עבט בחול וכן קדים יי ודומן לע שהיה
 מן השם יי וכבר רמזי פירוש בפסוק לא יהיה לך כי השם בשמים כלום בע
 ויה הרב בע ושמים ישון אש ומים וכבודו שהוא הע כהן סיכ ממנו ורבי פי ח
 חם חן רומן עי הע שנקראות חן סתם בשמי הגדול התב ברמות שמים מעל התב
 ברבות רחום הע וחכיר מן זכר יכר רומן א העירק שבערך א הע לבער הם
 הע שהוא הנזכר העליון

פרשת וארה הכשפים

שהיה עבדות מאוד כל ד
 ורבים לו רומנים לשם הנ

העבד שהיה הנ וכן אלה הרב במעשה בראשית רומן לע תהשואו והוא דומה
 ליחוד שים וכו רומן לבש העליון עבד כל ימי שולם כי היכל חמשים שנהג
 וימי עולם עליון שהם שבע סעודות כלולים בחמשים שנים ביינה שאין שולם
 חמשים וכו בסדר אחר יתבאר סוד דברים לו בעשרה עשרה ושלשה יי אלהי
 האלים אחד הר מ' כי האלים רומן למלאכים והאמנים לכל הכוכבים וממשיגם
 ממה שנהבט במקום אחר הוא בחין והכל ובעה ובאמנים ובישקב ומקלום וחס
 לו בבא כי מדוי שתרגם לשמאדי רומן למאורות ולא תרגם קדים יי כלום לאח
 השם לדיו כי קדים הוא לפע ולפע רומן לע ולא תרגם כן כדי שלא יראה קצו
 כי כו' הקדמות לדי פירושיו כאחר וכלל דיו פירושין שבעה החיות שהם שם ל
 לשרש עליונות וכונה הקדמות הוא למשיך שם לע שערות שם לכל מה של
 שלמעלה היינה מצד הייין שהוא שפע רחמים מור נינוחצח והו שרמ הרב ב
 נהלות למשכילים יברוך שמו הניחה לשם לער רומן לע ש קדמה עיר דכות
 כיון שר ומה זאת נטחתי עיי עי פה מוטב כי הייתה מויתת הא מחרונה של
 שם יל שח רומן לדי הייין שרמט תבא הנחתה לע עכ מתי הר יינר וערה יי
 יהיה כן פנים וכו פנים פ' יי ארון הכרית מור כל האמיה מילפ מדין חולי ארון
 הקליר מן על הע הנה מבי שולח ואלאך לפי וכו גרס בברכות ישמעאל ב' סדר
 מלש בריכה ויטקה כלו הו יודע להמשיך לי המעלות האה שממנו הם יוצאים
 בריכה זו שהמים עושפים מנה הוא השם יי רעון שיכבש רחמין את בע

שהכנס בה כסח הנבואה שהיא אחת מצדויות הנמשכין מיט וינלו רחוק
כל מחנה כלו אז שהם הע ספריות ואז התנהג עם בעץ שהם ישרל בחדת רחמים
שהיא נעה והנעים אחיו שאחר בין השמים יח לו כרעט מלשון ברכה ממשכ
כלה שאחיה ח בעיני ארין הכל שהוא יח מיט משגיח על הצדיות כלל לא שהוא
מיט של הכ קהירים וניטהגם שיטהג איהם לח אח לו השמיט הזה לו ישמעל
כרעט כליו חן לברכה שמועא חן לעב ארין הכל ולפי רעתם אחיו שאין חן
התללל לא לפקידים היו המטהגם איהם והמלכותם עליט כיון שהוא יח מיט
משגיח עליט יזה מיטת גמיות וארין להם לזה כלל והמשגיח שהם יח לו ישמעל
שהם איהם של רעתם מיטת המטהגם כלל כי לפי רעתם היה לו לא ישמעל להם
לו ולוא יח רעון שמועא חן בעיני בורוך המלמה שפתי בורך הרוביות על
צדיק עתק ולפי קבלתו כן היה לכל הברכות האחריות והנה המטהג מזהיר לו לכול
נעה בטבות לו הנעים שח הנה מיטת שולה מלך לעב ונא ואז זה ממשכין
משכו כשם רבו וזה כלל מצדויות על ארין הכל וקבלה שהוא נקרא שמועא ישר
יחיו השניר מפניו ושמע בקולו ונא כליו מעב שאח מיטת לשמוע בקולו שהוא
שלוח וזה כלל מצדויות א הצדיות כן שמועא שהוא ישמעל בורך כי לא ישמעל
למשמעם כליו שהוא מיט יכול לשלח מטהגם בלא רשות כי שח בחרבו נב
יטל שיטת שח מקדכו חס הנשח כן יטל מצע במחור כשענה כן ואז שמועא
חס ופלוס שח רשיות יש מעקוה למעטין ומחירה וכו' וכיון שח שהוא צדו
שבסוף יחיו כן כל שח נח השלוחין היחורים עא חל עמך זה על מעטין הנבוא
חל מעות המיטת מצדויות על מעטין אכל האמת במעטין חמיטל
עוד מצדויות על זה יח ישמעל כן איטע פשם אחת נבסתי לעב לשם הקטורקט
וחיית חסר יח יח צבאות השם היה קבלה שהוא הנקרא בזה ישרל וכל
מקום שהמיטת במקדכו עמך שחירה דע כי הוא מלך הכבוד הוא הנקרא כלשון
חל שכינה וידת הרי צדי ידעת כי הרגום משחיות מטרות והמיטת בשיח לוט
למעלות מיטת עיט ההרים שיש בו נעה פשמים לשון שחירה על שח שהוא כן
כלל כשח חיות יחיו סוגה במעטין עב ושח המלך הזה וכו' כל זה ריחל לע
שחירה מעטין יח חסר ככשט הנה מיטת שולה מלך וכו' הוא הע שחירה
מעטין יחיו שח כי שח הוא התב שהוא בקרבה הע למה כן א הצדיות כן
שכל היחיות בשחיו הער גורם ל להסתלק מהשכינה יח לא ישח לעמעכס
כי אז תהיה הע כולה רין בלא יחמים על שח מיטת מרחמת ומסלה ומסחר היחור
מסלה כגד מרה לח שהוא גורם לה מה שהוא תגרים לו וטקיות נקמנה ומסחר
עב ויהב שח רשע יוסעב הנה מה שחקבלת על מעטין דע כי יח חטא התב
והיחוס שחם והע נש חטא להם הוא מרחמת הע מיטת מרחמתם כה שלא כיוך ה
היחיות היחוס ונען איטע אחר שאחל שח חס דמות ה לניטטין ומחיות שחן

שיהיו כמים דגדגא הססס ושמע ועשה אדנך סוכרססס דע כן שם סוכרססס
 האחר כחידק תחת המים והוא המלאך העברי המזכיר ומעמיד כל ימי תורת המלך
 שדי בראו ית ואול בשתן פולס דגדגא של הע כמו שאמרנו כשר כן חזקא מכחקה
 שרית וענן המלאכות והדיוז הוא פלוק שפע רחמי השם מוחת נמנה ועשית דין
 גמור ועל כן נפיעת מהגורמים כל רחמים וזה שאמרנו שיהיו לא פחות ולא יותר
 חזק לשם מדות שעליה שכל אחת עשירה חדי ששים וזה ששים האה ורלכות כי שם
 הם כל אחת עשירה והשביעית שהיא כמון עשירה עניה ליהם שמים ומיחלים לך
 לקבל שפע מהם וכל זה נגזרים שנותיהם של ישרל שהשכינה עמנו כן כול עם ש
 שפלותנו וגלותנו שכל ישרלם לו עז ומלאך שש הושיעם וכשיעשו ישרל יפוצ
 ויהיו צדיקים מזה היה היחוד שלם והשפע נעבדך ומתעלה השכינה ונעבדך ויהיו רח
 הפרעופין כחות וכלה שם ומשום חתן על סלה ישיש עליך להך ויתקיים מקדש שש
 והיה אור הלכנה כאור החמה כלומר דוד יהיה כיעקב מכם שאינם מאירים יהיו מאיר
 והיה הכל אספקלריא המאירה ויש אומן כי הע הוא מיטעדין בזה כי היא העשירה
 והוא שדי אכל המלאך העברי נקרא מעטדין בפתח תחת המים ששמו כשם רבו
 שהוא מיטעדין ביו שחזק שדי ומעטדין כן שדי וענו אישע מאור הואיל וזהו ל
 לזן נמנו ביה מילתא דשמייע מרבותא המקובלים חזקו של אישע מאור היה נקרא
 הע מהעדין וזהו שהזכירו שליו שקצץ בעשיעות רצה להבין העולם הגדול מן השמים
 הקטן הבטן העליון מתוך הבטן התחתון סריך שאם הכטו ומכשירי אוחה לזה אומן אוחה
 הנה מזה הכטו נעשה אדם בעל ציט סימנותנו ואין מקדש יוצא מיד כשחנו והבטן
 ברא האדם שהוא עיקר העולם השפל על טורת העולם העליון מזה אדם יונק רשע
 שליו החך והכמה הלשון לבינה אי נבי שש עינו כגרים עין ימין לחכמה ופן ס
 שמואל רשע זרוע ימין לחסר זרוע שמואל אחר משיכת הגוף עם חוט הערדה ל
 לתם שוק ימין לטעם שוק שמואל לחור הצריית ליסור הרי נשלים בנן התחתון וס
 וכשריה שדין בננן התחתון שום וברר לפי מהשכחו סגור הע גם רזה שהתחת
 העולם הזה של פיה אי שמו חס ושלוס יס שתי רשדות למעלה והטרידה במיתעס
 והרי קצץ בעשיעות כי כל המטריד אחר מהעשירה הרי הוא מקצץ בעשיעות הסס
 ברחמי ינילט וינילט על עמ ישרל מעבור על דיעט והוא ענה בבית ווא של אדם
 שהרי היא נקדחת בית ככל מקום ועליה נתי חכמות נשים בענה ביות חכמה עמ
 עמודיה שבעה על אכן אחת שבעה עינים אי נמי לב האדם רמז לה שכן נקדחת
 לב ויאמר ל לבו לב השמים אי נמי עור האדם שכולל הכל רמז לה שהיה כולל
 ועטרת וכלולה מהכל ועור בצריית האדם בעצמו רמזה שכן הוא עצמו כמקדש
 רמז ליקין ועשרת הצריית רמז לה ולפי שהיא עמ אט קווימים למילה ששירה חכמה
 ישרל שהותמה הערלה ונגלית הענניה שכינה נגלית ושורה עליהם מה שאין כן ב
 בראמות העולם בעלי הערלה גם הישנעט אין השכינה שורה עליהם אעפ שאינם

ואת עירלתם מעבד יא קבלו התורה ויא קבלו עליהם עול מלכות שמים ולא עוד
לא שמים גבילים לשמנה ימים ומילים ולא תורעים ואין זה חשוב כלום דמא ולא
תדע כמילא יא חל אמר הרב זל הוא המלאך הגדל הוא הע אשר השם גירול בקרב
התב בחיר הע מעד הירחמים כי עיקר קבלתה מיד הדין כי ביה יי עיר שולמים הבין
הרב פס י זה בירח לראיה על זה שאם כי ביה יי כלום יי בזהו התב היה ביה שהוא
הע ושהוא עיר שולמים אמר הוא בית ל התאומ שהווא טח ומילות בבית אל הע
אחרי כי הבנה כי טנה הרבול באתי הא כן כבד ידעת שהע היתה זומות לישקב
אני אבי הא כי היא ל בכל העולם השפל בית ל כלוי ואנכי בית של התב שהיה
בעליונים גם כל שש חנוות כי דרך המלך התב לשתו בביתו הע ועל כן נקראת
שכנה וירחאט לע מלאך שהוא לשון מטה יי נקרא מטטרון מפע שמורה הדין
לשדל לשדך כדרך חיו לע שהיא שמור להיות בית קדש ותפארת קדשי ה
מער הנבונה שכל מה שהיו יותר אש היא יותר קדוש ותפארת מעד התב ועוד
אזכיר כונתם בשמי שש רבו בפסוק ו אשה יחיד עלי ל יי קול ל הים חיים רומ
ל הע שהיו ל הים חיים והקול הוא הנביאה שבא ל הנביאים ממנה ויראה לי כי כונת
הרב כקול ל הים חיים כן והנה קולו של הע קול ל הים חיים שהוא התב כי הירחמים
חיים יתהיך היקר והמשכיל יי יו הטעם שלא יקצץ בנביעות כלום מה שאמר
ימצע בחילו מלשון יי שמוע שמואל רל שתקבץ ותבול בה הכל ולמה תחנה בעצמה ל
לכרה במחשבתך ולא תהיה מקצץ בנביעות שהם תעשה כן הקדוש לה להיות נע
נבונה מהשם הקדוש לפי שבמחשבה זו אזה מיד פו והנקים היא נחמה משמנה הם
של ישראל כמילא היתה עוב אזה שהיא תורה שבטל פה וסדרו היית כמרח אזה
שהיא קדוש ישראל ואת אמרת וסדרו אזה כמרח בה מרח מחשבתך זו מנע שגרה
שגרייתה מילות השם הנצח שמה מיד אזה בה מנע ואו לא יסא לפשעכם
הנה פ ושמע בקולו לרבד כלו ושמע מלשין שמינה וקבלה מנע ויביה קולו ל
דבריו של תב כי הרביר רומו לתב וקורא לשפע כח רביר שיהיה השוכן בע קול
ינשית כל אשר אדבר מה שאמר אדבר רומו לתב ועוד כי המדבר הטה הוא התב
אורי בשמי ממייה כאן רומו השם יא מה שאמר שמי לתב וקיימיה לע ודל בכח
שמי השוכן בו הוא אזה ועוטה מטה העולם ועל כן לא תתן לו לפרו הכח ולא ת
תקצן בנביעות כי בו ידבר התב מידר בע כלום של יד הע עישה תהגת העולם הזה
וארבת את יוויבך התב אזה כן שאעפ שהוא רחמים ידע לארבים רמו שהרשעים
מתפבין מידת הירחמים לדין שאת הירחמים טקמים מהם אזה להם אדיר שלא
אדחם עליהם על יד מטטרון שהוא המנהיג והוא הע שהוא מידת הדין והנה
כאשר המלאך הוה שום וכי ואך יאמר לא מעלה בקדש כי שמי בקדש כי המלאך
הזה הוא הטה והוא העולה בקרב ישראל והוא השכנה אכל טשחטאו בעל רצה ה
התב אסלח המלאך הוה שהוא שמיטו מתוך ישראל ושיחן עיהם מלאך משלוחיו

משלוחיו הוא מטעונו הנבדק המקביל מהשכינה וגם זה במחירי רב וזה
הדין שלמות נקודות מטעונו וחנך הוא המקביל רבנה ושלם נקרא על שם
מטעונו כל רבני המסידים הזה רומזים א הע ומה שאמר והוא נבדל העולם להם
אולי נקרא נבדל מיס שהוא מקביל מיס הע שעיני קבלתה מהנבדלה ויקרא גם
כן נבדל מיס ששעה נבדלות מלחמות השם בשעת המלחמה ויקרא מטעונו מיס
הנהגתו ישר שמונה להם הדין כי כל המלאכים לפי שליחותם ותעולתם ולפי מקום
קבלתם יקראו שמותם אם תבין טעמו הוא התב שהוא השם הקדוש השוכן בעי
יתכן וכן נראה מתוך דברי הרב סיון שקורא שמי לזרועות שלם המקבילים סח מל
עליו שהוא התשו כמו שפי בזה שמי לעולם וקולו הוא קול א שליון סדך שבעה קולות
שכמותי הבו לי בע אים ששולם לשון ע א שליון כמו שכתבנו למעלה וזה ובידך
והסודות וכן כי ובידך נסתי והסודות נבח וביה בשלח מבור סוד נבחו ונמתי
ואמנה אמ עלה א יזכיר שם במקום הכנוי כי היה לו לומר עלה א שהוא כנוי ה
המזכיר לא שכן דרך הלשון כמו שמצינו בלחך שהוא בעצמו אמר לנשיו נשיא
לחך והיה לו לומר הכנוי שהוא נשי וכן בשמואל שהוא עצמו אמר ואת שמחאל
והיה לו לומר הכנוי ואותי וכן הפסוק שאמר למען למען היה לומר לא ש
שמוכי בכולם במקום כנויים שמותם אבל מלמוד וכן הפי מיתא התם ופי היה
הוא מינא לרב אורית כתי וא משה אפי עלה א עלה א יצחקי היה אמר היה
מטעונו ששמו בשם רבו דעת כי שמי בקרבן אי הכי פלוג ליה יצחקי א תמיד
כן אם כן ישא לפשעכם הימנותא בידך רחמי בפירוקא לא קבלינן ריבתי ויאמר
אין אם אין פקד הולכים א תעלה מה צריך חנה לרעת מהו הנה אב שחל מלחך
לפני ומהו שמי בקרבן ומהו ויתנו את האלים וטעמוצו נעשה תעלה מה ב
בית משה ובמה נענה ונשמתי משה מה היה בימי יהושע שאמר את שר צבא א
שתי נאמי ומהו אם מקלויא המאירה וכמה היו חלוקים שאמר הנביאים איש כפי
נעלה וידיענו פרי דעת כי יש כבוד למעלה מצבד ואמר החכם כי גבול מעל גשה
שומר ונבדל עלהם כל אחד קרוי כסא א מי שמעלה ומה וכן כבוד וסל אחד ואחר
נקרא שמי הפעם א העומד עליו והוא מזוין לעשות שליחותו והכל הוא בסבת עלת
העלות הם רבני הת שפולח הע הוא מדת הדין לקר אחד נדת רחמים הנה אב
שולח מלחך הוא מדת הדין ששמו בשם רבו דעת כי שמי בקרבן לקר אחד כי לא
לא ישא לפשעכם כי אין לשלוח למחול ולותר כי אם לעשות שליחות הם פעם
של זעם ומדת הדין לפלות האויבים כי שמי בקרבן אמרו חכמי בואה שמותי
רבה א תמיד א תמיד כו ול העשית תמורתו ושמי תאמרו הואיל והוא השם
שלא לו חטא עונדי והוא נשאר את פשעיו לאו כי לא ישא לפשעכם ולא
עוד לא שאתם גורמים לו שאם שומט את שמי בקרבן שט כי שמי בקרבן לקר
אין כי יום שמוע תשמע מקולו תעשה רצותי ועלה אפי וא משה אמר מדת רח

רחמים עליהם לוי הוא מוריד הדין היא ההוא המחרונה כי השם הוא המלאך הנאמן
למעלה ועל זה נאמר ויראו את אלהי ישראל ויהיו יחד כן ויאמרו לוי משה עליהם לוי
ההוא שיכנס הוא עוד לפניכם בלעמוד הקדוש ל הית' ודון ספק כי כעצמו ישרא
במעשה העגל וזהו ושלחתי לפניך מלאך להמליך הכבוד הנאמן סוף שהוא העל כי
יום כי שיהיה לניטה ממש ועל זה נאמר ואתה אומר לוי ואתה לא תורעתי את
אשר תשלה עמי כי אין זה המלאך שהבטחתם ללכת עמנו ואתה אמרת ירשתוך
בשם ונברך ונעשך לוי ציון ונתן ואשימך אין כפי סוף לוי ונעשך לוי ציון
מי שאת בורח מותך בדין חרטה את פיה ורצה ובהנה נאמר והורית אותם
ונא לה שיהיה רצה מצו והוריתך ר סימן אומץ צדק את מותך בדין חרטה טיהר את
ותהר האשה רל תוספת המשכה ותקון סבתו וכחו ממעל בקש ממש להוריע
כבוד למעלה מכבודו וכל זה שינסור לו כפתח חס שלא יענה על ידי האחר ש
שיענה על ידי מי שלמעלה ממש ויאמר פע ילכו פעם של זעם הוא המלאך שה
שהבטיחו ללכת עמכם ויאמר לוי חס אין פתך הולכים ציון חסמים שיורעים
לפתות את בוראם שהורה לו להקים לו הבטחתו ואי לא אבקש עכציו פעם
של זעם אחר שחטאו כילה כל לשאת עון ופושע חס אין פתך הולכים פתך ממש
הם פעם של רחמים הוא הדג שימחול וסלח לשעשם וזהו הלא בלכות עמנו
ועליו אמר דוד כי עמך הסליחה והשיבו גם את הרצוי הזה אשר רצית מעשה
ואחר שהורה לו וזהו לו עוד הרינו נא את כבודך הם הכתרים הג' והפ הנקראים
גבורים כל זה כדי שלא יחזור ריקם בתעלה השיבו למה ששאל הוריענו נא את
דרכיך את מעבדך כל טובי על פתך להען טובך ופחדך לוי טובו מה יב טובך
אשר יעשה ליראך וזהו את מעבדך דרך העבירה והו כבוד למעלה מכבוד ועם
כל זה את וקטנת את אשר אמן את אחי ואדחם הראו לכן ולא יתו מעתה רצו
זה מסווי לך ולמה ששאל הוריענו נא את דרכיך השיבו את מעבדך כל טובי על
על פתך וזהו שאל הוריענו נא את כבודך את לא תוכל לראות את פני ומסר
לו בעבדו למנו כשליח צבור עוף שלש ששים נדות של רחמים שלא יחזור
ריקם בתפלה ובשלש ששים נדות לו החכמים הירועים והחסידים הראשונים
מתפלאים ולא חוזרים ריקם עכ' עוד מצינו ביד חכם משכיל כי שמי בקרבנו
שם יבן רבו בית וקוף של יבן באת בש שן דלות והיו במקומה עומדת הריט
שמי שם שמי רבו ושם שמי בג' מטטרון וזהו אמרים בשם מטטרון ששמו כ
כשם רבו כי לשמים יקרא מדרת רצין בשם מדרת רחמים רל בשם בן דמותות
במקום אריות וזה נישת אמר עליהם וזהו זה מטטרון ששמו כשם רבו את הת
למטה עליהם מטטרון שנקרא בשמי והטעם עליהם מקום הכבוד אשר שם
המלאך הציון והכונה בו כי נירעה יבא בתוך העץ אשר שם כבוד השם ולא יבא
ל השם המיוחד שהוא התפ כילה יראת האדם וחי וזהו המלאך הגל את וחק

פרשת ויקחו לי תרומה

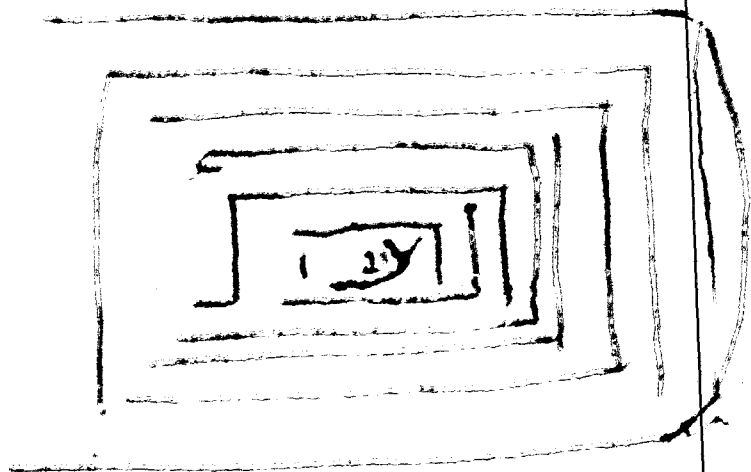
מכעט נחמן עליו במחנה
סלח במקום נוסף וזהו

בפירוש יא האשר היו במדבר ובר ימות ענין הדבור של משה באיזה ענין היה ואם
השכלה אירי יא תשכיל כל דברי הרב שכתב בכאן ועל כן היו שניהם זהב לפי שדמות
לך מה הם טרפים הדמיונים בכתל כהער איש ולויה והכרובים שריאה יחוקל במראה
אנ רומז לך מפני מה שניהם זהב ותבין בירשך כי לפי שהע כלולה והיא מראה זהב על
כ טעמים זהב והיא הכבוד העין אתם ואם תבין רמז הירב במאמר דוד לכרובים זהב
היותם פירשי כנפים תבין כי יחזיק השתלשלותם מן הכבוד היו של זהב ולגבאים עליהם
היחזיקם יפיר רמזות לך כי הכבוד הכלול היא כמראה זהב חסדה לשלמה עבר הורשתך
זה והיא התורה השכינה שהיו נשען לה בתרומתן ובהנאות טרבת דודי לי ואנן לך
זה היו החבור יא הוא המראה עבר רמזות כי השכינה שהיו מוכנסין לה היו המראה
והבי שהיו בלשון נקבה והוא היד והיותם פירשי כנפים למעלה עבר הורשתך
מאיר יכול לפירש אכל פרישה זו וקבל למעלה וכבר פי מורי ריבט זה שהוא מכתב
הים יחזיק ליתר בית דוד שריאה באחד והבין באחד בקבלך מפי מקובל הענין כח
כאשר הזכרתי למעלה תבין זה ולא קודם ואנע שהרבה גלה הרב למשכיל איש מפי
איש ענין ידע ונעם אכן ירמז לך ענין איס השכיל כי הוא ראה הכרובים ומשם הפ
הכין דעתו למעלה ענין שריאה במחזי שהיו הכבוד והבין כתב ואם לא שמענת לא ת
השתכל כח סוד השולחן דע שהיה בענין רמז למלכות בית דוד והיא הכרסה הבאה
לנו ובמעשהו תבין שהיה לה דר זהב רומז ליסוד שהוא רומז לחם וזה ברבתי היא
הכרסה מניש טעם בפעם כי תבין מלת לפע הניחותך זה רמז למדת הדין מהיסוד
רמז לחיבור שלם ועל כן היה טעם בפעם ולא היו מצפיקן מעסיקין בכער כי טעם
כלול על כן היה הלחם על טיהור של שולחן בלא שום מעסיק לרמזו על יחוד אמת
לע עם כי הלחם רומז ללך והשולחן לע ונעלמה באיך כן הוא ענין שלא שרן לרמזו
לא למעשים וטהל פה מדבר בו כי היתה בדיוס ולא יוכל לפירש מרוב המקובל יב
יבחר טרע למעשה מירבנה העלינה דע שצמחה הוא צדקה ומערכ הוא יצחק
ודיוס הוא יעקב ונעשן הוא דוד כי מצפון הצתה הרעה ואול אברהם מורחו ש
עולם ובמירבנה איה מיכל פומיש ונצריא משנה ורעא ועריא זה מלפניו וזה מ
מלאחדי ודבר זה לפי דעת הרב ול קבלת מפי מורי ריבט כי לפי השתלשלותם נאח
במירבנה יחוקל ונעם הדין ימין וקודם הינען שכל לפי קבלת השפע ועל כן ארמזו
עריה בקבלה והעמדות וזה תבין הכל אם קבלת מפה ל פה גם תבין דברי הרב
לא שאני וכן שם המשכילים כי לפי מה שאקבלת מן המערכ
הוא רומז כן ומה פירש הרב די וא נעם אכן בבורתי יודי מ
מורי למקובל מפה שישמע ואשר לא ישמע יחדל כי אכן ע
ערב לו שלא יבין ואף שרמז הרב בזאת הכרסה יא
הותו הוא בים ודיוס שהעולם הזה השכל נקראו
דיוס ונעם הוא חזיר מאד ולמי שלא שמע לא יועיל

כתר חכמה בינה	חסד	
	תפארת	נצח
עדין	גבורה	הוד
	מלכות	

זעיל לו פירוש בכתב עכ משמע ואנ יתב שני רשעו האיל וראית סוד בזה
כתבם פירוש הנקרא כתר שם טוב צורה העומדת הספי בקבלה ראית בצפון זה סוף
לדבר לחבר ולתיי צורות ע"כ השכל מאירות מתוך התעוררות סבבות אשר נתן
השם יתברך ימות ואעפ שאין ראוי לעשות סבבות בררך האמת והורווא לסבבות
אותה סתם כאלו קבל אותה אבל בשם עצמו מותר וחייב הוא סבב הלא ידעת וסוף
שמעתי מאמר הנאון זה ראוי על מן דסבבות ולא קביל וקביל ולא סבבות וסוף תרדמתן
כמילך חכמתא מעומא ורבה ועיין ולבא והא בלא הא לא סגיא הדי למדע שמי ש
שוא קבל לא רשעיל לו סבבות ומי שקיבל אם אין לו סבבות ועלפול להבין דבר מתוך ד
דבר ולעשות ס"ג לחכמה וצדד לבינה ומשלים ועורות להבין מה שקיבל תבנה סלמה
מה טיבו ומה לו ולקבלתו הדי קבלתו במוחו כזה או כעצם המועדים בקוממו ומה
והמפתח סגור בערם שלעולם לא יגלו ולא יופיעו ומי יתן שלא יחסרו אבל קביל וספי
ראוי לזיוון כיבורך שמוציא פירותיו מהכח א העופל זה אחד מעיקרי המכונן משם
השם ית א העם בהכנסתה א החומר והואיל וזכר השם ית ברחמי לקבל מפי אפי
אמת ראוי ומחויב א להוציא הענן מן הכח א העופל למען יובן מן המורגש המוסכל
כרבה מעשרי אחזה אזה זו היא דרך אחת מדרבי הייחוד שכל אחת מעם כללה
ככולם ומיוחדת בכלם ויש לך לרשת כי הע ראשון למחשבה ואחרון לאצילות ואל
כעשה במחשבה כיון סוף ממציא ראשון סבת הסבות עלה ס העלות ית וית להוציא
האצילות היתה הע ראשון למחשבה ואחרון לאצילות והאדם שהוא נמצא אחרון ס
כעבא לעיני הענן היתה הע ראשון למעשה ואחרון למחשבה והמשכיל יבין גם ידעת
כי הע הוא מות הקטן וזו היא צורת העומדת על עשר ספירות בלי מהות גיטט ית
וית אפי תשה תולה אפי על בלימה בלי מהות ול תאמר איט כי ישט

וכאשר תבנה מדרגך לשמאלי ותצטרף
עשרה ותראה כי הכ בית לטולס ומקדש ס
טולס נמצא שלשקודס ואצילות צדד ומקדש
הסל והמיוחד לאצילות קטן ומקדש מהכח
וטולס מילס וזהו קלדרי בעלים ומו שזה
שהאריך השפלה הזאת קטנה והיא באמצע
טל העבראים סחידלא בעקדמא והיא כל
כלולה מכל היסודות והיא באמצע סיו
הלב בעוף האדם כן כב יכול הע חלכ כן

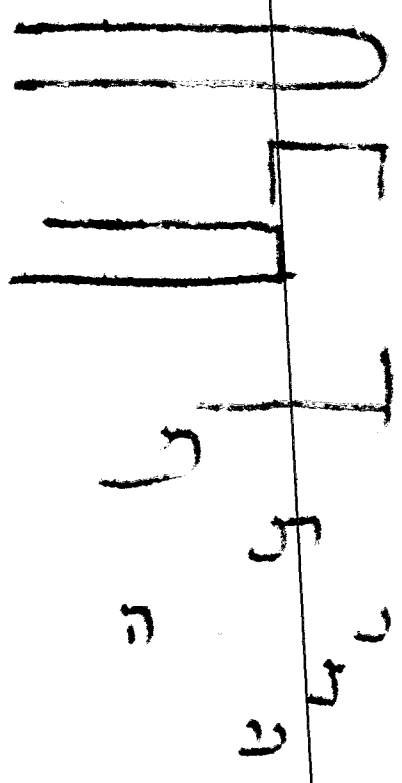

בקרואת אפי החיים ולב והשתכל ותראה כי הע כלולה מהע ומכל עליונו ומיוחדת בהם
ומיוחדת מטולס ומקפת בבולס וכן הע וכן הה וכן הכ וכן התפ וכן הפ וכן הב וכן
הח וכן טולס מטולס ומיוחדת זה בזה וסל אחד כלול מטולס וטולס מיוחדת בו וסל
מיוחדת באי סוף בסבת הסבות כשכאלו וכאשר ששתבת בספר ונקרא שמי אפי

והוא ספר עבוד לומר הכנה סוד התקשרות ייחוד עם על דרך זו יש לך ודעת כי תב
 הוא רחמים גמורים עד אין חקר ואין תכלית והוא הנקרא חסד עליון שגו ונחמד ע
 שגו כל יצוט שהוא חסד כששט פשיטות נצורה כל שום הצרכות דין שר אין רבולת
 ומהכ נאעלה הח ומהוריס של החכמה דם דין מכל הטת מעט שמהם נאעלה תב שג
 שמהם נאעלים כל חלקי הדין יצטו שהעצם של הח רחמים מצד התקדוים יחל
 הכשר הך ואחרים של הח דין מצד התרחקותם מהב ומצד התאעלות ממנה הבנה
 הרי יש לך ודעת כי מהח שהיא רחמים נאעל כל צד יחל ומהב נאעל כל צד שגל
 יצד יחל הוא נהג למטה ויצד שגלאל מהפ ולמטה והג יצטו שהוא חסד ורחמים
 אינה חסד נצור לא חסד היא ובה מקצת דין והפ יצטו שהיא דין אינה דין נצור
 לא דין היא ובה מקצת רחמים ומעט שרוב הג רחמים נקרא חסד נצור ומעט שרוב
 הפ ועיקרה נקראת דין קשה נמצא שהג עיקרה רחמים מעט שהיא מקבלת רחמי
 מ הח דרך הב ויש בה דין מצד שהיא מקבלת שפע גם מהב מצד הייחוד ועוד שג
 שמינה נאעלה הפ והפ עיקרה דין מעט שהיא מקבלת מהב עיקר קבלתה ויש בה ר
 רחמים מצד שהיא ניוחדת בג הדי למדנו שהג רחמים נצולים והפ דין קשה והתפ
 נקבל משניהם שאינה לא רחמים נצולים ולא דין קשה לא ממוצע משניהם ולפי
 שפאג נקרא חמה שהוא המכריע והלכה כמכריע המכריע ולפי שהוא טעם הג
 כלו שעיני קבלתו ממה נקרא רחמים והג נקבל מהת מצד החסד שבו וגם הוא ר
 רחמים מכל לא כחיהו מצד התרחקו מהג והה מקבל מהת מצד העמוד שבו ואיט
 דין כמי הפ מצד התרחקו ממנה נצייט למדין שהת מיחד בו כל שש קצוות כי ה
 הוא מקבל מהכל ומשפיע לכל והת מקבל מהת וממה וממה ולפי נקרא כל שהוא
 ניוחד מהכל וגם הוא נצייט בן ה לז ולפי השם המיוחד רומז לת נמצא שהת
 מכריע בין הג המקבל מהת והמיוחד לב ובין הפ המקבל מהב והמיוחד בג והת
 נכריע בין הג המקבל מהת והמיוחד בג ובין הה המקבל מהת והמיוחד בג והוא י
 והוא מכריע אבל לא כמו הת יקראו רוב שמותי בשמות הת והפ מלאעלה שפע
 כולם נאים ליה נמצא שהפ כולל הטל הע כל והמהכל וכמו שישראל עושין דעתו
 של הנה הע ל הת כמו הלה יוצא החת והפ עליהם כמו ג החמה על החת הנה
 והח והב כמו כתיב החמה סביבות החת והנה מקבלים שפע בריכה חיים ורע
 בשיה לא שעיני קבלת הת מהחסד הנצול ולפי יקרא רחמים ועיקר קבלת הע
 מהפחד מהפ ל ולפי יקרא דין ולפי שהיא כלולה גם מרחמים גם כן לא תקרא ר
 דין קשה אבל תקרא מרת הדין הרפה והנה לך צורה עם עלות הדרך שאמרנו ואם
 תשתכל בצורה העמודה מימש יתגלו לך סודות עלונים מס קבלת

הרי עיני בשרך ועיני שכלך חיות וכל אחת
 מעם כלולה מדין ורחמים ואי אינשתי לומר
 על אחת מהן רחמים נצויים מן דין נצור וכל

וכל האומרי על אחת כמה דין גמרי או רחמיים וכו'
 היו מקנז בעינות ועליו נח ורמן משידי יחלתי
 מהכ שהיו רחמים בעינות בתעלית הששינות וכו'
 וכו' מעט זה התחיל בעל ספר מספר שער ספירות
 שהיה תחלת היינות שש והחשבה מאין המצא וכו'
 והתחיל אחרי יס' הי' רעון מלפני המצא מאין יס' שיש
 שיטחילט עם אהבו יס' והנע מציד לך עור צוית על
 שער ספירות בהעמדת העבשה האמתית לאשר נע
 השם ית' עינם לראות ולב להבין ולא ראית בכל המקום
 אחד מה אולף שהדגש בעצן זה מכלערי מורי אשר ק

כתר
 חנניה
 בינה

קבלתו כמנו וכו' היא
 וכל האומי על הלכות ה
 הואת שהיא מהפכת דור
 תהטבות הוא

גדולה	פחד
תפארת	הוד
נצח	צדיק
	עטרה

ואם בונה האומי טובה שכלו מהפך הוא
 מבקש לראות האחרים ואנחנו הפנים
 שש שויות י' לנצי תמיד כי מידע כל
 אמת ואפ' שאין הספירה הפני אלא רוח
 הקדש מהטבות רוחניות מיוחדות ה'
 לה יחור אמת והכל מיותר סוף מ
 מאין סוף ואין סוף ואין למעלה לא

ימי ולא שמהל לא שמו מימינם לזכות ולפ' עקמו ימן ורחמים וכו' משמחלים לה
 לחובה ולק' נקדמו שמהל ודין מלך הדי דוד מלך משיקלוי ישרל נעים ומידות נה
 אומי שויות י' לנצי תמיד כי מידע כל אמת ואפ' שאין הספירה הפני אלא רוח
 שיקן שלום תחלה לשמהל מעט שהשכינה בעדו והדי הוא משתחוה לימינו של ש
 שכינה ואח' טון שלום לימינו שהוא שמהל של שכינה והאומי שלום בעמל' שלום
 בימינו הזה הדי זה בכל עור' הלב שאין רואים בלתי עצמם אבל המשכילים מקבל'
 פט שכינה אומי שלום ומשתחוים לפ' שמהל לימינו השכינה ורחמיים ואומיים
 שלום ומשתחוים לפ' שמהל השכינה ואשר קבל דרך האמת בא
 באומי שלום מכון בעליון להמשך הברכה והשלום מהסנה הראשונה עדי הסנה
 האחרונה ויהיו עם תמיד לנצי עיניו מיוחדות ביחור האמת על הדרך אשר ספירה
 כתבט ואת אשר קבלת ואלה מלפני נ' אילי לשון קבלת אשר מקבל משכיל
 סוד על הכרובים והוא טעם הכרובים של זה שהיו בולטים בנקודת יס' וכו'
 שהם קוץ כלפי האדם עליונות והכרובים שהיו על הסיבת לא היסודים כלל

[illegible]

[illegible]

[illegible]

ביום רב כי נמארה הירושלם ויהי חורבן בית
 יסודה מהחם הגדול ועד התבואה הזוהרית
 מן הסכנה סעודות בת וסך אמר בן והאדמטה
 הסכנה נקראת חור במקומות וידעו כבודי
 לסלד רכז משיכיל ובן ישי למי מדינה
 סוד גבול וכו' מקדש סוד זה כעצת
 סע פטט ה' בך ויהיך אמר יחזקאל
 כי האדם תבליט כונת הבראו בעולם
 ויטוב לו בעולם כלבד הזה חלל
 וסוד ה' רישה מלסון הכס וידע
 א העשרת כי כסה עיך ישרא
 או סעלה רשעה כגד תמיד
 הצלחה הקטורה למעלה למעלה
 וברכה אור בהיר נח ומוהיר
 טאט אורל טהנהגת השולס
 ישר אשר על ירך וכוונת
 איתכס ואתעטר ואכלר
 יהונת ישרא בעולם
 ואך זעק להמשך מעצמו
 על מי ישכון על העצם
 ושמך הגדול השם הגדול
 וזעקו ידל למען שמו
 אלו וצ'ס סמזהם רחמים
 והארץ אזכור כל זה רחמי
 לא עיך גבוה לל כי מה
 ע'נה וישראל טאכ היה
 ב'ע הדיוט כלו שיתבדכו
 ישרא אין טכ'נה מיט'יה
 מתמוטט והולך והמשל
 טפס אורה באויר ומראה
 מסמר גדול וכבר ומעמיד
 לארס כי כזה והעמיד
 למחט סיעמד באויר
 מהאובן ומהמחט ומה

[illegible]

[illegible]

כר יצא ה' ה' כנען...
בני מלך היין...
אמר ונבירה ונעשה...
אין נבירה...
ונבירה...
את שבתות...
כי כל בשמים...
בשם הגדול...
וכשיומו...
אחרי וכן...
שם תמן...
נקשר יחד...
ובמקומם...
לו התקשרות...
ששנהם...
ועיקר השבת...
כן שבת...
וכשיקראו...
והיסוד הוא...
השחיתות...
המורה האחרונה...
על שם כי...
בנטיעות...
לעושים...
של מטה...
שם מעלה...
מדת המורה...
השם הנבחר...
בסוף הגדול...
חבר כי...
בגדול כמו...
שהיא תקומה...
המחברות...
אין והיא...

למען מלאות בלשון זה שטוב יאמר חתך לפרך הוא המונח ולא יציתו לכתוב
לפרך כי נראה חן בענין קטן ואחר יאמר כי הרב עצמו אמרו ראיתי לי שכל
הענין כי ידוע שרפלה זאת לא היתה לי להעביר בעם ולסלק דין מהנע שהמיוון
אותה בתבנית שור אצל עשב והיתה נמנעת מללכת עם ישראל ואם כי אתה לא
לפרך לחשק חמנע נברא וכן היה מדעך מתפלל לשם יי ואומרת אתה לפרך
כלא מלאך ושיח ושום שליח היצאות יורה ואיך תמכרם ביד חמנע ואומרו
כי יך הכח והעבודה כי בכח גרול וכו' כלוא אתה הוא הרחמים ואתה הדין כי א
את כלוא מהטל ובידך הכל כי בידך כח ועבודה ובידך לגדל ולחזק לכל והיטלת ה
היוהבים בר היתה כי אתה הוא שהיטלת בטח גרול כלוא ברחמים הגרולים שברך
ומטלת האויבים גם כן אתה הוא שהטלת מותם ביד חזקה כלוא בדין שבך והכ
והכונה במלת לפרך ל האצילות שהוא עם מיין סוף ואין סוף ואשר טק השם
בו עינים לראות הייחוד האמת ידע שכן הוא עוז בתם הנחה לי יאמר הנחה
רחמי ואתה הדין ותחריה בהם ולכן ויחל משה חת פנ' ל' כי שהוא כנעם את
פנ' האומרו ל' ישרל שכן הזכיר במשנה תורה השם בל' דלה ויזי הא שיונה
להתחנן למדת הדין שלא יקטרם בהם ואיפשר שיהיה ויחל מלשון תחלה רל ש
שהתחיל מן הבטן של מעלה והתחנן ל הבינה ולזה כיון הרב בין ותרע ידמו ל ה
הבינה למה והתפלה הזאת למה למה יאמרו מיטרים נראה באמת כי היא א
אשר הזכיר במשנה תורה ויתפלל ל' ואומר אדע ל' הים ל תצחת עמר ונחלקך
אשר הוצאת מיטרים ביד חזקה ועבן הרפלה שזה בשערה והנה באמת היו שתי
הפלות אעפ שימנה אותה של משה תורה עם זאת התפלה זאת כי מתחלה קורס
דלת מן ההי היתה תפלת זאת למדת הדין ולבסוף התפלל לעפ' לשם הגרול יור
ארבעים יום וארבעים לילה כמו שיתבאר בפרשת ויאמר משה ל' ואיפשר ש
שלא הוזכרה התפלה הזאת כלל כי ארובה מאריך מידה וירחבה מע' ים ואתה לא
הודיעתם כדש שיחיים לו שר רבדים שאומ לו האחר ידעתיך בשם שאומע
בשמי בעבורך השם הגרול בשם הנכבד כרי שישתבול משה באספקלריא הוא
המאירה והדבר השט שיהיה השם הגרול מוצא חן והוא הרבקות בה כי חן
בכחן רמו לשם הנכבד יאמר שימנה השם הגרול חן והוא הרבקות הודעת
ל' רל שירחם א עליהם בזכר הרחמים ואמל עתה יס נא נאמתי חן בעיניך רל
במדת הדין שהיא נב נקיימות חן הודיעת נא נאמתי הדינים כיצד ואתה נודע
בשמך הגרול בשמך הנכבד כרי שאומע ל' חורך כרי שאומע חן הגרול באשר
אדע הדרכים ואומע ל' חורך וטעם וטעם וטעם שיהא חלקיטו במולא תמיד ויה
ויהיה הרבקות בו וטעם ויעבירי על פניו היא כנסת ישראל ועל פני ידנה לוא
פנ' משה כמו על פני והקורא בשלשה שמות הוא השם הגרול שאמ וקיימות - בא
אדע ל' ואל ידעלס מאך למה נבטו שני השמות הל' בל' דלת כי הוא רות

חזק להראות שיהיה הכל אחד ומעט זה יחל העליון כבודו ברייתו
 מעשה יי כי טרא הוא להראות מידות קודמו עכ קם מה שאלו חכם וזה
 עקב אלה מעלות כבוד ואיה על זה והדאיה כי אברהם היה ראש
 האש הבטן שהוא חסד מכן לא היה שלמות ליצחק גם כן לא היה לו שלמות
 הל' וישקב היה לו שלמות ולקח קו האמצעי ואי זהו המצויי הכולל הכל יסוד ש
 התשיעית מכשט דע כי ענו העל ששני ישראל היה מעט ששמו כל כשם א העל
 בלבד עם מקום עיקר מנילותה שהוא שור שט ופז שור מיהנמל ואעפ שהעל
 רומז א העל כל מקום עיקר כזה העל מאת מרת העלד שהשור רומז לה והיא מרת
 הדין רפה על כן עשו עגל כי ברובם היה החטאת במחשבה הרעה רל ברובם ה
 היה במחשבה ובמיעוטם במעשה ועל כן היה המגפה במיעושים כי עמי אין לה
 רשות בהם רל עמי קורא לתב אין להרעה דין רפה רשות בהם ואחבלל א הוא
 לרב ולע כי ענו התפלה שזה לשטתם הוא מורה על ייחודגמור כשאמ ואחבלל
 א ואמר ארנ יי א תשחת עמך רומז כי ענה התפלה שזה כשבהם בתב ובאנ
 שיהא חלקינו במופלא במרת איז אכל לא שאר העמים השם ענינב עמו והשם
 שהוא התב ענינב עמו כענן והתנב אחור והאמת ברחמו רל שט המצריעים
 פירוש לנשיאות רל פירוש של טשא ען הוא ונקד לא יקה וטיקד עין אבות ולא
 העלם מניך למה נכתבו שט שמות הללו בלף דלת כי בעסוק זה שהוא חס טר
 מציאות חן בעיניך יי ילך נא יי בקרבט נבטים באוף דלת לפי שהיה דמך ברובו
 לשם העבד לפי שישראל חטאו לו ולא היה חפץ ללכת עמהם ומעט זה אשר ה
 העל אכבי כרת בריית ואת מעשה יי כי טרא הוא שכל זה רומז לפי שט והעל
 באור דברי הרב זל שיהיה כל עמו כי עתה רומז כי בטן האדם נעשה על ערית
 בטן העליון והמציא זה כבואר בסדר המשעשים גבי א שט אחר במלת הלשון
 רומז לתשיעית שהוא מצריע ראשון ובמלת המעור הוא בריית מילה רומז לטריין
 שהוא מצריע שט כענן נשיאות נשים שהוא כרי להמשיך מנילות הברכה מה
 כי אות היא היציק ושמירתם רמת לשמור שהוא העל כי היוח תשוב א האלים
 אשר נטה כלום למה יכיר מחללי העל לפי שריוח האדם שהיה העשמה העל
 העליונות הבאה א האדם מן האלים שהוא העל בררך אמת ואמונה כשהוא נטה
 ונקיה ולא חללה השבת רשום א האלים העל אשר נטה ואם חללה השבת שהוא
 האלים השרת ולא תשוב אליו עוד והיא כהגלית העלר רל שמות הישע מורה
 כענן מזה הוא הכריח השמחה ומכשיו מהאליים והאליים הכריחו מאנו ואפ
 ואכניל רמה לנו סוד זה באומרה לרור המלך והיתה נפש אדום ערורה ב
 בערור החיים את יי אהיך ואת נפש אויבך יקלעה כח הקלע ביאור
 פסוק זה הוא כן והיתה נפש אדום וקו כלול נפשוך ים רשום ליסודה ודי בזה
 לחיך כי טל מיה התעטגס כלולים ביסודה ואת נפש אויבך וקו מעט מה דא

דמיה נפש הישע לאיכן הנקלע בקו הקלע כי האיכן עולה בידו כח האדם הק
הקולע ומחמת טבע כוונה נפלה לאיך א עיקר יסודה כך הנפש טבעה לשיב א
יסודה וזה נותן בה כח לשלוח וכוכר העונות מצדיק אותה ומחיידיים אותה לאיך
בהכרח כו היא עולה ויורדת עולה ויורדת וזהו שיחם שלמה עה וזהו טבע הבהמה
היורדת היא למטה לאיך כלום טבע האדם שעשה מעשה אדם ולא מעשה ב
בהמה עולה היא למעלה אבל טבע אדם שהוא בהמה שהיה רשע כבהמה שאין
בה חלק מן השמים לא מן הארץ יורדת למטה לאיך כאיכן הנקלע ולא שוד לא
חושבת שתיצא לה יחד להאיר לה הדרך והיא מוצאה בכל עינה חשך ואפילה וזהו
גם ציור ליה המקום יציל כל עמו ישראל מכל מיני ריב וציונים שלא יפלו
על נפשותינו יצוי אחד מהם ויקיים עלינו מקריא שנה כי יחד בחשך יחד ל
קומי אורי וכו ביום השביעי הצריך שהוא שבת שבתון קדש ליי בעצמי שהוא
יסוד עולם יסוד רב שהוא העולם ונקרא קודש הישע שהמשיטנו ביה מן הקדש
שהוא החכמה שהוא תשומת מקום ברכת הקדש שהוא ברית עולם הע ברית
של רב שהיום הצריך חות והשבת הע היא לעולם להב בידו עשה טוח בידו
הע נפש היסוד שהוא כל והוא חי העולמים הריסת כנן קיצוץ נערות העבודה
לאתי ישראל כלול לע ולשמו נבראו לת בטות זאת לא ידענה רק השם לבדו
ממע שעשאוה במחשבה ובעל עבירה זאת היו מרובים אבל בעל העבירה השנית
שהיתה מפורסת היו מועטים ועל כן לא נהרגו בפרסום רק מועטים הנחה
רחמי כלו לא התגלה עליהם כי טיטלקו רחמי מנצרת הדין ואז התחלה בהם
כי כל עוד רחמי זה אין לה רשות בהם כי הרחמי חיים מתחילים יצוי פרשעים
רק שמסתלקים מהם ורברים לו מבארים סוד כל החוששים בעטן המכור ודור
הפלה ואנשי סדום וכיוצא בהם כי דוע הוא וברור לכל משכיל מאומן ביחור להיט
ית וית שכל עם כיוצאות כזו יחוד שלם אמת וטוב מיוחדות כיון סוף לא שהנה
מנהיג השליטים בעליון ומנהיג התחתונים בתחתון כגון במדת הע מעט שמרה
זו מונה בדין ורחמים שבב העולם השפל טלים לסובלה ונשה שדי לא מצאנוהו
סגיא כח כלום חיינו מתנה עם בריותיו לא בכח שיוכלו לסבול והועיל והנהגת
העולם הזה על פיה קדמה נזקקת ומעלות ואם וכמה שמות אחרים שמשכים
אחר פועלתה ולפי שמירה זו היא ממונעת בין הית ושש קצוותיו ובין העולם ה
הזה קדמותו סדור ואידיאל ואם שהיה נחמ בה וטעם עליה כל זה משל כי
לשעב ברית רחמים בא בוסת הצריקים ומחשבתם הוסה שהם בדי לבב שעליהם
נצתי כי יעלה בהי ימי יקום במקום קדשן טן עבים ובר לבב כינו שמחה וא
ואזירה וכיוצא בלו ולסלוק ממנה בעון הדור טו טעם ועצבון וכיוצא בהם
והכל משל כי יתת למשכילים ביעה להבין עטן ששע רחמים א בכ העולם על
יה וסילוקם מהם בעשורה בהם פורענות כמעשיהם וכאשר ראיה מלכה

מדינה שהדבר תלו בתפלה מיד חלה את פניו .. להיו ועמרו היחמים בה וכל קדושת
הבנה אמן ולא נחמה בהם וקט רומנו לע כטעם את פני הארון .. להי ישראל שדידת
ליו פרעופין כי התפלה שיה לשמהם כמו שעתיד הרב לומר וכן הזכיר וכן חלק רחל
הוא העטרה ויזר הא התב ויתבן סיהיה וכו מבואר הוא למעלה בקס ויזל מעט
מתעוררים וכו הכי איתא בזה הדברים רבה אה ינחק מאי דכתיב ומה ייחיה
אוכך בעמך ישראל עשו העגל ויזבחו לו וישתחוו לו ואמרו לו וגו ומשה אמר
למה וגו לא אמר משה לפני הבה רבה למה ייחיה אה אה בעמך העגל הזה ט
טוב הוא לך לסייעך אם אתה מפריח טולים הוא מוריד גשמים אם אתה מניח
מימיה עשבים הוא מגדל אילנות אם כן למה ייחיה אה אה לוי הבה אה א
אתה תועה בעגל אמר לפני רבה כיון שאין בעגל הזה ממשות למה אתה מתקנה
בו כלום מתקנה אלא גבור בגבור כלום אשה מתקנה לא בירך חכמה אמר לו
סלחתי כדברך לך אמר משה למה ייחיה אה אה בעמך ועוד אמר משה לפני התפלה
באשר בחרו הכל למה תתן רשות וכו למה תמלק רחמך ממדת הדין כר שמשלות
בעמך כי אתה הוצאת אותם לשמך כלו כר שמשכן שמך בטובם ובמדת רחמך
בהם ובמדת הדין על שונאיהם הוצאת אותם ממצרים ומטעם זה הוא איסור ח
חמץ בפסח כר שלא נקח אותה לזרה ולא טעמן ואמר להי ישראל בעבור שח
שחשבו עושי העגל לזבח להי ישראל להי ישראל רומנו לע ולפי שכותת הזבחה
להי ולפי שהם לא כיונו לא לע בלבד וקצתו בנטיעות וגרמו לרחמים שיסלקו
מהם כר להסתלק מעליהם ולפי מדת הדין טוענת בהם ועורכי המשפט להם
הוא רומנו לע ומטע זה וכו כלומר ומטע שהלויים לא חניאו בע שג ואספו אליו
כל כר לוי שהם לא חניאו להי ישראל ולפי הכרילים להי ישראל לעבורו כי הע
העבורה להי ישראל לע וכר שלא לקיץ לא תמצא בכל התורה ענין להם לא
עני .. כי זה הוא ביחוד דיו פרעופין שהרי עבד רומנו לע .. רומנו לוי ואמר ופ
וכר שלא לקיץ לא תמצא בכל התורה ענין להם לקחתו מלשון כשט ובהבנה
אשר עליו אם ברכב עור ית ולשמו נבדלו לוי ונקרא התב שם מעט שהוא ת
תשומת ברכת רחמים לקבל מלמעלה ולהשפיע לע בזכות זאת כלומר בזכות שלא
חניאו בע שנקראת זאת וערה וארעה מה אעשה לך כי ברעת היחמים וכו
כאן שכת הרב זל לראובע לפי שפי הענין ערה בלא קבלה שחבל לא בטוב שכלו
השיג הענין טאילו קבלו מפי מקובל בסתמא אבל לא בביאור הענין ממש כמו שהיה
ערה לפי שלא קבל ואם לא שמע ולא קבל לא יתכן לו להתבטאת שחברים אלו
תלויים בקבלה איש מפי איש עד משה מס יכ וכל עצמו של משה לא היה לא לה
להשפיע רחמים שילכו עם ישראל וראובע פי מיכל וידוע כי מיכל מלאך היחמים
ודרך האמת הוא על הע הנקרא מלאך מיט טהנהגת העולם השכל על פיה ששם
התב בקרבו שידעת מלשון ודע להם ותרוממה בשמן הענין הזה מבואר בזה

במשפטים האחד ידעתך בשם וכו' כל שיוטפיע רחמי בשמי בעבורך ואת אמרת
וכו' כי מתוך שאלו בווארא על האבות ושמי... לא נודעת להם כלום בעבורם
לא נודעת בשמי ואנ' אודע בשמי בעבורך והדבר השני וכו' דבקות הדעת
כלהי ידעת הייחוד שהוא דבקות הדעת שהוא התאחדות א' הן שהוא הע' והיו
שואמרו כמשמ' אתה נודע בשמך בע' למען אמרתי הן הגדול הרב ושמעת כי בכל
מקום שרביצא ברבתי הרב זה הן הגדול רומז על ה' והן סתם רומז על הע' וזה
שני השמות הא' במחך דלת שאלו מרעה הם נא מצאתי הן בעיניך אודע ילך נא
אודע בקרבנו שאלו שנים בשם א' דלת הנעם בה כמו שרמזו הרב הן הגדול
נמצא כי הן גדול רומז על ה' וזה על הע' הרי ייחד דו פרטפין ביחודו הן בע'
בעיניך אודע ובאמרו ילך נא אודע בקרבנו בקש שיהיו הנעם המאירים תמיד בשם
הולכים עם ישראל בלי שום פנים של זעם וכלא שום דין מורח טובך הע' ואודע ר'
רחמך ה' כע' ילכו מלאך הכהית מלאך שהוא ברית הוא הע' שבו יראו פנ' פנעם
המאירים שהם רחמים שגלי' נחמ' בעת ריטון כי שמי בקרבנו כלום פשיטת' עו
עושין רצונו של מקום יזו הוא מומ שמי בקרבנו כלומר שמטכיע פנעם המאירים
פנעם של רחמים בקרב הע' אבל בשעת פנעם הם פנעם של זעם מוחלף על הע' מוח'
כן במדת הדין נמה שהם פנעם של זעם בכח מדת הדין הקשה לא במדת הדין רפה
שיתהיה כלולה מן הרחמים אפי' רומזו לע' אם אין פטך הולכים כלום שלא יהיה שם
דין כלל לא פטך המאירים מדת רחמים שהוא ה' כי מרעה נתייר שמי יאספו
בחטאן וביקש שיולכין במדת רחמים שהוא ה' בכח גדול ה' וביד חזקה הע' כ'
כלום שמרוב אהבתו לישראל שיהיה ה' והע' הולכים עם ישראל בייחוד שלם ומת'
כמו שהיו בהוציאן מזהם ממערים שהיו הרחמים בהם והדין בשונאיהם וטעם
ונטלינו מבואר למעלה ואין כן לכל העם אשר על פני האדמה כי הע' פועלת גם
בגלות לישראל ושאר האומות נתנו בדיעות שרים והינו כל הדין בחינה לארץ
ואעפ' שהשרי שולט בחינה לארץ והוא עצמו ית' שולט בארץ ודין כונתנו מלאה לו
לברו אף בחינה לארץ ולא ישר כי הטל מאתו ית' ויאמר הייתי נא מות פבוידך
מביאך למעלה בקבלת החכם ה' יהושע נר' כבוד השם הע' הכבוד הגדול ה' כי
כאשר הע' כבוד וכפא ה' כן התפ' כבוד וכפא לתשובה מדת כל טוב הוא הע' ועק'
ונקראת כל טובו של ה' כי היא סלה כלולה ועל כן נקראת כל' לא תוכל להאמתם
טלום לא תוכל להיות הע' על ארץ ששאלת כי הוא מן הנמנע להאמתם במראה ממש
אבל מה ששאלת בכבוד הגדול אמן לך שחשיגט ותתבונן בו יותר מכל האדם
השם הגדול הרב בשמי ה' ובטובי הע' ועל זה נאמר וכו' הרב אמר כאן זה לימות
על הע' טעם שנקראת טוב ש' כל טובי כי הע' בית' וטוב האדם ביתו כי אפי'
במראות המלאכים וכו' כל שכן צמירא תצמו ובכבודו ית' וית' הע' מקום מותי מקום
והר ויער רומזים על הע' ויהב שני דעות אמר כי מתוך מה שאלו הרב ו' ויתבן

ויהי שיהיה כבוד בסוף הכבוד הגדול שהוא חתב נחמה שפועל חתב אל שיהיה חתב
 על ברכי הדשני נא את כבודך רק שלה אחת והוא שיהיה כבוד גדול במידת
 ממש שהוא מן הנמצא והנה ענהו שיעביר כל טובו שהוא הכבוד הקטן אדם דין
 הקטן ית על פניו שישג במידת טובו ויבטן בו יותר מכל האדם כי מידת הנפש
 כלום הנפש המאירים אספקלריא המאירה להאדם במידת ממש לא יתכן והוא
 בשם "לפני" וכל השם הגדול זה שלא תוכל להיותו וכו' ויהיה על במדבר זה שיהיה
 שהבטת מתוך דברי הרב אמר אחד כי וטעם ופנ לא יראו פנים המאירים בו
 כאשר פירשתי וירבן שיהיה מלת אחרי כלשון אחור וקדם צדקת אחור וידעו
 לע וקדם לתפ מן הראשון כי בוכותו ובתפלתו נסדנה המה ידעו שלם שגדע
 בשמו בייחור שלם כמו שאמר לו ידעתך בשם שאודע בשמו בעבורך ויתבאר
 שיקיים את אעביר כל טובי על פניך שהשכינה עברה על פניו של משה והשם ה
 הגדול קרא והכל מבואר יפה למעלה בעל התשן הוא התשן שהוא המלך רחמי
 התפ שהוא כסא המלך ומדת טובו הע כי טוב האדם ביה מזה מקדים באים ב
 באדם ידעו לומר שהם פעולות באדם כל עליון התשן במדת הרחמים התפ וכל
 ובעיניו הוא הע והרב נותן טעם למה נתיחסו כן על זו הדרך

וסדר שלש עשרה מדות כן הוא

חוס וחטן ודרך אפים
 הם ראוי כמו ברוך ורב חסד ואמת טעם חסד לאולמים לת נושא עון וטעם חסד
 וחמאה ונקה לע ואעפ שאם כאן דומה לע ברוב שאר המדות שנתמצא כחן וכל
 הוא מדת הרחמים ופאשר כחן א עליון הוא חסד וראיה של הוא מדת הרחמים שח
 אל נא דעת נא לה א יאיר לו ה' המאיר הגדול שהוא מדת יוס ופאשר המצא
 א אהים י א רומם לג אהים לפ י לתפ ומדעת כי מה שיקראו התפ ופנ א ת
 ה' והל א על שם השפע הבא איהם מהג נקראו כן ואעפ שהביאור נכבדתי על
 דברי הרב מספיק אכתוב עוד ביאור שמציאת ביר חסם משכיל כי ממנו תמצא
 והוא ויעבור השם על פניו ויקרא שקיים לו הצנחות את אעביר מדת טובי על פניך
 ויקרא מדת הרחמים שמעית הרחמים מדבר עמו כמו שח מולך לימין משה וידע ת
 תפארתו י י א שלש שמות הללו הם שמות הקדש וקראום ול מדות והשם הראשון
 הוא המלך שהוא מדת התשן והשם כסא המלך שהוא מדת הרחמים והשלישי
 מדת כל טובו כי טוב האדם ביה והשם הם מקדים באדם דל שהם פעולות בא
 באדם וכל העשה נכללות בשלש כי רחום וחטן ודרך אפים רמו לתשן ולכן לא א
 אמר מרחם וחטן ומאריך אפים כי השם ששל בהם למדות הללו טעם כושרי מוכרים
 מדות המלך לא יתכן לומר מרחם וחטן ומאריך אפים כי הוא הרחמים והרחמים הוא
 והחמאה הוא והוא החמאה וכן באדיבות אפים אכן כאשר יתחנן מוכרים אותו
 על פעולותיו עת לא רשות להוכירו שהוא מרחם על בדיוותו מעשה ידיו כמו שח

עיניו מוכיין בתעלה המרחם כי לא תמו חסדיך ובשש הקצוות יתן להם מרחם
 וחן ומחיר אפים כי המלך טעל פשלותיו על ידיהם ורב חסד טער חסד לאלפים
 במדת הרחמים שהוא משה החסד על גבורותיו ועזו האמת ביהמיו וטער חסד לשון
 כי ותר חסדו ואמיתו לבית ישראל כי שהוא מדבה היחמים על מות הצבירה והעו
 שהם מידה הדין הנוער חסד לשון כי ותר חסדו ואמיתו לבית ישראל שיזכור חסדו
 כמו שג' וטרו בדרך ודי למבין אז טער חסד מעמיה מן וטער משרשו יסירה
 ובטובו שהוא טשא עין ופצע וחטאה מלשון אז עשיתי וזכר חסד אז מסבול
 ואמלט כי במדת טובו שהיא כנסת ישראל הוא טשא עין ופצע וחטאה וזהו אז חסד
 אינו מביא ראיה כי אם ממלת אז ונקח לא ינקח וגו' כי על ידי העקידה נתן
 תרצון ברמי הנפש בזה אחד זה היא מקבלת מעשיה והשם יסולח לה וטשא לה
 העונות והטעמים והחטאים אבל כל אחד ואחד יש לו ענין מיוחד כי הנתן לה ענין
 היחוי לה מצית המלך ובטובו הוא טשא וכו' מצויה למעלה לשם לע ולא יתעלם
 וכו' למעלה הוא מצויה נח להם כלום טוב להם שיטיות הברית הע' לשם ולתב
 ולתפארת לע' ולת' בעולם ובמוטל רומים לע' וידעת כי מעבד מן היד מצויה
 למעלה שמעת על קירון עזר כע משה כי קרן עזר כע משה מפע מה לא אמר כי ה
 האירו כע משה הטעם בזה כי קרן מלשון קרע השור כי מפת שחטאו ישראל במע
 במעשה העגל וקטעו בטעיות ששמו כונתם במדת ההוד להמשך כח ממונה על
 העגל כי מהצבירה טאילים והיא בשמאל וטאל וכו' שור מהשמאל ומדעת קטא
 עליהם לכבוד המרה ולפי כח השור וגו' בקירט כענו של משה וזה משל על כעין
 זיו וזהו ההוד הבהיר שטענה וקטעה כענו של משה לתת שטרו משלם וטשא וק
 וקרנם מידו לו רומן ליד שמאל

פרשת וקהל משה

כיאה את תרומות יי עזיה הוא כמו
 כיאה עם תרומות יי שהיא התרומה

העליונה קס היא השם העזיל ומעט שהתרומה האחרונה הורמה ממנה נקראת
 גם כן תרומה יאמר כי בזכות התרומה היא מתעלה בתרומה העליונה הנזכרת
 וזהו כיאה את תרומות יי כי הוא גרים להביא התרומה העליונה ל האחרונה בסוד
 ויקחולי תרומה שהוא רודי לי ואני לו עבד ויהי שטר רשע אומ כי אין נראה כונת
 הרב אלמון כיאה כיאה הא והוא הע והיכן כיאה אורה עם תרומות יי שהוא ה
 החכמה העליונה שגם הע נקראת חכמה ונקראת תרומה אמנם החכמה העליונה
 נקראת תרומה גרולה ובזכות התרומה שייבאו ישראל תתעלה חכמת שלמה אז
 החכמה הקדומה שהיא תחלת הישות שג' עליה ותחכמה מאין תמצא והיא מקור
 מעין כל הבריות ותבצרין חכמת שלמה שהיא הא של כיאה והא אחרונה שלשם
 המיוחד ומצריכה בורכו בית ישראל כמו שאמר שלמה ע' ומצריכתך ינריך בית עבדך
 ואדול בתפתח וטראו וכו' מה ראה הרב זל לפרש פסוק זה יותר משאר פסוקים

מסוקים שהביא כאן אלא להמיר על הא של יצירה שכל פלג של פלג ויחידה
השכינה ויחסר מסך כל אחר ומהו הפרט הנקרא הוא שלא ב' הסג שאלו
עשי המלאכה שיעור הפלים עשה אורך הידיעה כך וכך ויחצה כך וכך וכן וכן
הרבים אעפ שאם להם כן מה שהוכר הרב שיעשו משכן בעשרי יד עתה חמש
כנגד חמש עשה כן להמו על יחוד כנגד עליון שהם עם חמש רוחות כנגד חמש
לפנות ולא עקראו התחנות ופנות לא מפני שהחמש העליונות נאמרו שבע
ברכה חיים ויען לחמש התחנות ופחות התחנות כן העבריים וכן ב
בחמש העליונות שנים מהם עקראו ופנות כלפי שלש העליונות והנה על עם
שהם חמש כנגד חמש עשרות הרבנות חמש בליון זה מאתב ועי כתי
ועי בכלל והחמש הנאמרות בליון זה ופנות מי במנה באלים
"מי במנה שנים בליון ממשע רע כי יוב כל המעכן
רומים על הע מקוים בית מוכח יען ארון
תבלת עב

נשאל וזה נאמרו שבה לחיה נאמרו

ספר ויקרא

ק"ם ויקרא אל משה ויע"ה הוא כנר ואל משה אמר עלה אל יי כלל סחור מהו
כי ברוב המקומות נמצא 4 סי"חל המרה הדבור לסם הצדק והמחירה לסם הצדק
עולה אשה כבד כעצם למעלה עקרום בסוף וזה בחולס והמים ערך עני ספר
לכנס דע כי מפת סלחם הצדק הוא חמש בן התחנות וכן שלם הבין והא העי היחיד
- והוא חוט העזרה והמלך שהבינה עומד מעליו וכן על יד חמשה מנחת בן כקדש
בנקב העי לרמות על יסוד הכיסה ובלשון לרמות על הק היחיד בסם הצדק סלחן
קרא סגן סם המזבח לכן מלשון ממש ית שניהם הצדקה לסם המזבח כ"י סלחן
בן העליון עם בן התחנות כי על יד הקדש יתחד העם העליון עם העם הצדק סגן
מאמר מלמד שיהי יי ללך ללך אמרם סחור מלשון וסחור וסחור סגן סלחן
הבין כל עני סלחן וכן האשה ללחיים ונתנה הקדש במזבח הדין ר"ל כי כל הקדש
הס לקדש ולהשפיע הסעם למעלה למזבח הקדש כ"י סלחן סגן סלחן וכן
ללך סלחן המזבח והוא סלחן ללך אש והוא כנר סלחן סלחן יי ללך סלחן
הצדק ואעפ למעלה כעצם סחור סלחן הוא העם המזבח עם סלחן סלחן
המזבח משה סלחן למעלה כעצם קדש אלהים את כל הדברים שאלה סלחן
כי סלחן יי ללך לא היה נמצא לא סלחן סלחן ויחיד סלחן סלחן סלחן
סלחן סלחן הצדק ולכן אף ושלם לא יעלן בקדש סלחן סלחן וכן סלחן סלחן

[illegible]

[illegible]

באחרונה וריח טוהם ליל. מיסן זה בדרך כלל זמן שיש חילוק בחזן פן האימורים
 אף בן ריח טוהם ע"י. ממשט וכלל לאשים שום אמת פן הע' וחל' ע"י.
 ביד חכם מעביל אשה לעצם אשה. ריח לעצם ריח. מות לעצם
 עובד רוח. כלום על זה קדוש עולה עולה מערבה למרבה
 לרען עולה העצב. ומעט ולחן מעלי' לעלי'. אשה לעצם אשים. העצב טוהם
 הרען קבל עולה ומעצבת עם היס' העולה לעלות נ"י לעולה וזה אשה כלל
 לאשים. ריח לעצם ריח טוהם מעלה ע' הריח. נוח לעצם נוח רוח טעמים יס' ע'
 כלם ומעלה העלך בבסא ומבדך שעלי'. וזה הריח הריח והנח העצב טוהם
 כל הריח והריח וכן הוא מעשה הקרבן. הזבחה לטעם המיוחד שהוא האלף
 וסאמר שדך. המצור או קטור האימורים הדברי' כפי מלאכתם. העשן עולה
 לרען טוהם העצב וסאמר שדך המצור או קטור האימורים. יערב האט המ'
 המעב' במעב' ומן המעב' באט העולה וזהו אשים. וסאמר יעביל האט "
 ונלססו חזר להיות רוח ומעלה אוט רוח בזה ובזה על האוהן אט מעב'
 כל אמן. נוח טעמיות עם חלף ועם הריח והריח ומעלות ברחמי' וזהו
 ובית המזרחי' ע' ע' ע' ומעט מעב' טעם. וזה קדוש קרבן טעמיות הסודות
 א' בל' דרך עליו. ומבדך אותם במעטת הריח ונ"י כן מקרב לטעם טעם
 העליון על י' הקרבן וזהו טעם כ' הקדוש מעלה עלי' הטעם כאלו הקדוש טעם
 וזה נעילה הכל טוהם נוח לטעם המיוחד והעלה עולה בטעם טעמיות הכחות
 ונעלו ע' רוח מעלה ולקח כלם חלקם ועל י' קדוש נוח ונעלו נעילה קדוש
 קדוש הבש' מעי'. הארצה ולא טעם לזה רך וזהו ולא השלה העשן למקום עליו' ולזה
 ולא נעילה. וזה אהל' כ' האה' לקח דרך האב והאחר דרך האם כי הכל וזה
 מעשה אבן טעמיות נעילה לטעם המיוחד וקין נעם מעלה האם טעמיות חלף
 כן האם. אחריהם בא נח והתבונן במעשים ונעקחו שיש והלך בדרך ישרה
 והקדוש עולות טעמיות וזהו טעם א' בן מעב' מלמד טעם לעצב חלקו והעלה
 האב' כחיי' ולק' נעילה טעמיות וזהו הטעם את ריח הנחוח וסאמר הטעם א'
 לזה לא אוסיף עוד לקח את האה' ונ"י. וזה כי בקבלת הריח מוכר טעם המיוחד
 וטעם המיוחד נוח אל לזה טוהם מרת הדין וברית שיש בריית טעמיות ל' מרת
 הדין וזה אות הקטית ואם טוהם קול' עוד האה' בעבור האדם טוהם להטיל רען
 קוט וטעמיות האה' כי המעלות טעמיות וזהו וזהו וזהו יתקרב לרען בריח
 וזה טעם הפע' כל עין קד קבלו כל אה' עבדות יתקרב. ע' על רען "
 מעב' ובית המזרחי' אה' כלום טעמיות קבלו ל' להטות ולטעול
 כי בזה יתקרב ל' הרען ויתקרב כל הסודות הקדושות טעם וקרב אורם אה'
 א אה' כל' לעץ אה' וזהו ל' אה' בדרך וזהו טעם מבורך בטעמים וטעם
 וזהו ריח הטעם פנים טעם מקדוש בן טעם ע' טעמים כ' לקדוש ולע'
 זה בזה ולהיות הטעם אה' וזהו ל' טעם טעם מקדוש מבורך וקדוש קדוש

[illegible]

אורח חיים שנתעורר שמו קצת **חזק** וזה דומה מאד לל כל הקצור בארץ שו
כח צד תחת המעבה לל שארץ יסד היא כעב המעבה והטחית העירוף סאמר
הם מעלי מנסה לטבה בעולה הם מעלי לעבה ונאם וזהו דרך עליו וזהו
טא המלאך למעו אם תעלה לו אוכל בלחמך סאם אם לל לבי תעשה לחם
לא תקדימו לל כי פועל הוא לשם להקדיב לאות מן הסודות כי אם לו לבו ואם
תעלה עולה לשם המדות יעלה ויקח כל אחד חלקו ויהנה לו בעלי ומעוז כבו
עצמו וזהו לשם המדות ואז עלה המלאך בלה המעבה פל בבה המעבה ונאם
תעלה לשם ופז הוא מקובל מהו העמים וזה מוסרם כי מעבה מעוז לל ל
הרצון כי לאהב העמוק שבה מעבה כי על המד הקדיב או נטב תודת ק
קדיבן מקדיבן תעלה מהקדיב אדם טלח הקדיב תעלה לא כי להודות בלה
לא כי להלל שמו ולפיו לל כח ונטב לל משה עי ואת לא מלכט פור
בן יוסף סקרא פל טלח קרא כך ער טלח טכס לל דמנעה בראשית בקומת
טבאן ולל קדיבן קודמות לפרסותיו ועוד אמרו קין אחת היתה לו "
במלחן לל טהה יחיד אדם והיה מקדיב תודה להקדיב טהה יחיד
כי להודות לל על כח הקדס טהמנין כי לקימ ועל כח הדבור טהמנין
עליו כחית כל טהה תחת קלח טהה ולל סל ופז בהמות טדי וכן טדין
אדם הראשון מעורר בלשם אהים היו סמרי לומ טהה צדן לל הדרך להקדיב
מהם קדיבן להקדיב להודיע טהה אדם יחיד ואין לו טע ומנע הסל וטוב "
יחיד להקדיב ליחיד לל היה קדיבן בקין יחיד במלחן ולל טכח הקדס ולל
והמלחן טהה אדם וזהו מה מקימי מנע באן טכח הטור כרמט ורב תבואות בב
טור ולל הקדיב טור טהה מלך יחיד טכבהמות ולל טהה מערס ומרבה טור
הקדס קדיבן פל מלחן פלי ורבה הא למדת טכח סתעו להכיר לברואים ייחודו
טל הקדיב כי טלח טעו בו טהה יערן וזהו וכן יהיו לב אחד להמליך ארון יחיד
כרמט כי מלך הסל מה למדת טאין בכל הקרבות סקדיבן טל תודה טמורה
דל דעבדן מן טמא לטב ולל אהל כל הקרבות טמור להטל והתודה
ינה בטלה לעולם כרמט וזהו תודה יבדע מנע טהמורה הא פירד ולל
הקרבות טאין לא ערך בקרבות לא כי להיות לו ייחוד טחל מנע ולל
התודה אדם להקדיב קדיב תודה טהה לא מנע טהקדיבן על חטם לא כי
להודות בלה קדיבן טע טהקדיבן טע בטו היו טע קרבות וטעס נבלין
במלח קדיבן טהה טס אחד ולל טאין קדיבן הטעס דומה לקדיבן האב טהאב
היה מקדיבן לבח היחיד טהרי נפד יחיד וטכח ייחודו פלמותיה חוה וטנה קין
יחיד בנולס העמוי להם המתקיים בבח פקדס טמנע והלך הדאוי להיות גדי
הוא הלך הדאוי להיות זה ומאותו ייחוד ומאות קדס נמנע כח הדבר הנפול
בכח הייחוד ונעבד הלך האחד לומר וטע לטכבה וטעס ינקים זה מה
ומתקמי בבח הקדס וכן טבאו להדבק זה בזה ולהתבן תולדות טהס בצד

[illegible]

אביר. וידוע הוא שלא היו מקריבין כל המנוח ולא הלב והדאה והקדוש החול
למנוח ללב ואיפשר שלא היו מקריבין אותם מעט מהם מיוחד למחשבת העולם
החדשה ואין קודם להם והם אחד אחד ראש אחד מוח אחד לב אחד וקדוש א
כלל שלדבר ענין הקרבן היה לקרב ולהחד הדמיונות העשרה בדמיון אחד ובאמצע
אחד ונקרא עולה ונקרא ריח ונקרא נחח. נקרא עולה כענין דבית שנתכון ל
לעלות ונקרא ריח כענין כח היחוד המתאחד בטה הדבור. ונקרא נחח כענין
הריח שהוא כח הקדוש שהריח מתאחד בו והוא בא ונהיב בזה הקדושה ולכך נקרא
נחח על שם נחית הקדוש ונעניהם נקראים מתהוה וליפי שהעולה עולה למעלה
נקראת עולה שהיא מתעלה מעלה לעלה. בתחילה הענין עולה ענין המעלה הראשונה
ונקרא ריח שהיא מתקרבת לעליונות מטה ולהלן. ואחר. הענין עליית הענין
הכך הבשר לאש ונקראת קדושה ואותה האש מתעוררת באש אוסלת אש הנקרא א
ושניהם נקראים אשם והיטתם. ואחר. התבטל האש ונעלמו יצמרי יטובו להיות
רוח וייעלה וייתקרב אותו רוח להתעורר ברוח העליון כדמיון בריח נחח ארצה
איתבם ובאית הרוח יש בו ריח על כן בהתעורר רוח הקדוש ברוח העליון המתאחד
בו נקרא נחח ואין הריח ההוא לא ריח נמור שבו יתאחד ריח העליון וריח העל
וזהו שכתב וירח את ריח הנחח. הריח הריח והנחח הנחח שהוא כלל הריח והנחח
ומקרא זה מתעורר כלמטה למעלה ומלמעלה למטה. והקטיר הכהן את הכל
המקדשה אשה ריח נחח לריח. אחר. עולה לטוב עולה אשה לטוב אשם ריח לטוב
ריח נחח לטוב נחח ריח. לריח לטוב. אשם וזה העולם. וזה הענין כח המעשה בזה
כי בהם החרוץ כן הריח יתחיל המעשה ענין למעלה במחשבת מעלה לעלה
עולה מעלה ריח העליון שהוא כח הדבור ענין הענין שהוא המעשה אשה שמעלה
עם אש אוסלת אש ומתעוררת עמו לעלות ענין למעלה ריח אחר התבטל האש
ונעלמו חוזר להיות רוח ומתאחד הרוח ברוח ובירוח ענין המעשה בזה. נחח שמעלה
רוח מעלה עם ריח וריח. לריח לטוב. אשם וזה העולם. וזה הענין ענין המעשה בזה
ברחמים והיטתם לטוב. אשם וזה העולם. וזה הענין ענין המעשה בזה
ועתה במדת רחמים ענין אמרו מי שברא העולם מעל יד הדין מתקיים העולם
וזהו כי לטוב. אשם וזה העולם. וזה הענין ענין המעשה בזה
הייתה תורה להביא פרה אדומה ואמרו יצא האש ויבשר על
העשה בזה. ומעט כליה. מיד מידת החסד שהיה נמנים בזה כי הריח
העליון בזה הריח למעלה למעלה הטומאה שחוקים הטומאה הוא מלך טומאה
כי היא מידת. ומעט הטעם מידת המידה לרחוק הכהן רמי כוח טומאה כי ענין
הטהרה שפיעת מן החסד. ובגדי. סוף לבגד טומאה לטוב לטוב לטוב
לכונת החסד כי הריח רומי החסד. ומלך טומאה טומאה ארזה. ומעט טומאה
וזהו ענין טעם מידת הדין טעמו אדום ולכך עבדיתה בזה כי כן חייבה הדין
החכמה לזה לטוב מידה ומידה טח לריח ענינה. ולכך אש הענין בזה הטעמים

ונחל אחד לטעם ונחל אחד לעשאוכל לטעון שהוא מקבל טעם ממדת הדין
 שלא לקטרג. ועוד נרמז משם מלות שחיה וכלווי הדם כי המזונה היא
 מדת הדין וע"כ אמרו לטעון במדין פנמה כ"י שיתען נטשה מהרה בטביל
 המדה הנמשך ממנה כח זה. וגם כסוד הדם לכבוד המדה. ובע"ז והב טל סך תע
 לאותה מדה כי הסך נלבט לכונת טתי המדות החסד והעזר שהוא מדת הדין
 וטעם נסוך המים לכונת מדת החסד. ונסוך היין לכונת מדת העזר. והרחוק
 הטמאות והמאכלים טמאים וכל מיני טומאה בא מן הדם ההוא והם מטמאמן
 הלב. וע"כ א"ל ס"ר מלטה מלטה וס"ר עבדה עבדה. ד"ל כי הנחם המלטה
 שהוא החסד והי"ר הטוב נשעשע משם המעשק בלטה תא"ל עליו המדה הוא
 הטובה ושעשע י"ר הטוב יא"ל עליו לבדו ולהצליחו וס"ר עבדה עבדה הוא ס"ר
 כן היסוד הטובה. וכך א"ל הוא לטמא פנחן לו כלום בממזון אותו ס"ר דיע
 שהוא טעם המדה הטמאת תא"ל עליו ולבד א"ל טמאה ע"כ לב חסד ל"מט ס"ר
 כונתו וחטא להמשך אחד הימן למען תא"ל עליו המדה הימנית. ולב ס"ר
 לסמאן להטבה. וגם ט"ר טו"ר י"ז לטע"ז תע"ז כי מ"מט בל אמת ד"ל למ"ז
 הימנית. וממאת המדה הטמאת מקבל ס"ר נלבד מאדים שהוא ממסך המלטה
 וטענות דמים. ובעבור זה אנו מעבדים גמולותיו ביום הספירה להחליט הי"ר. וכל
 יהוה נקדד אחד י"ר הי"ר הנשעשע מן המדה היא. ובטביל טעם זה כל המעשק
 ועל ע"כ זה כונן ה"ל ס"ר ט"ר מלמדים מלון לו לאדם אחד ט"ר וחד י"ר. ד"ל
 למה סתמנו ס"ר האדם ברוחמא של מעלה. ועל סתי מדות א"ל החסד והעזר
 הזהירה תורה כך. יהיה כך להם ד"ל שלא לעבוד המדות האלה לבדן בלא חסד
 וחבור. וכן כן לו תשעון א"ל ס"ר ואלה ואלה כבד פריסט מות המדות ועל זה
 נוסדו החלב והדם לפי שיהיו מיוחדים להקריב לכונת סתי המדות הן שמונה
 אונות ולבן מה סחון כן בבשר. כי במקדש היו טמאים שהיו מוסרין להם
 וע"כ לאו נאסר הבשר. ועוד אמרו על סתי המדות האלה החסד והעזר שהם
 הי"ר והק"ס היו עונש. להם לבדם על ידי ק"ט. וג"כ נקראו נבועות ט"ל על סתי
 הדמים ועל הנבועות. וכן כן כון השבוק לטתי מדות לו ט"ל טמאנו הדם א"ל
 י"ב י"ד. ואמרו כי מ"ז ט"ז שהוא נמשך מן החסד מרות טבט. וכונת קרין חסד
 לאותה מדה ולבד אגדה מרה א"ל חס טבט הוא מקריב. ומה סוד הכתרים והי"ר
 טעטט נעיל כל דבר ודבר כח ממנה עליו. ומ"ז טמאל שהוא החסד מרות הטו
 ועל זה אמרה תורה לחיות בטור ובחמור יחדו כי על כל אחד ואחד ס"ר ממנה
 ואין ראוי לערב הכחות בטענותיהם ומבין לה ט"ר העמודים שהם הע"ז וההוד
 נמשך היסוד המקביל מלמעלה וממשיך ומשפיע למטה טעם מחברתו הי"ר הי"ר
 ומשם סוד מלכות לו תגוף כי אין ראוי לירדק ולטע בבית וזו. ומשם סוד כן ט"ר
 פרה ורביה ומילה מן היסוד ומשם סוד נעשה אדם בעלמא כרמיתו כי הכל
 ברוחמא לו. וב"ז היסוד כונן כן מרות א"ל וזו סוד הי"ל שהקריב אברהם א"ל

והנה כשהקריב האיל ליד העליון וטעם הללוהו בתקע שופר כסוד
העליון כי השופר נקח מקרן האיל והמדה העשירי המקבילת שפע
הט מירות שלטנה היא החיה הערומה ביהמקדש והיא הערומה בסוד
המורה. ומשם סוד מרות ענה כי אלו עונות תח מעט לטעם כי המורה
הטביע לו ספרות כי עב חייב ביום ה' במלטה הזאת וממנה סוד מעשרות
ותרומה לטעמיה ויקחו לי תרומה לזר תרומה הע כל אן דבר חסם דם
עזאל ול' ומשם ספרותי תועלת נדונה וחדוש בדבריו כמבנת דאשט טמון
מחשד דבריו שאין קבלת אחת וטוה עם קבלת הדמיון ול' ומשם כל מטהים
דס' להכיר המורה שביניהם ולטעם שכל'ס בין קבלתם סודר מנבני בבטוח
כי דברי ימים אטרי עזאל מוחם לחסד ולטעם דבר ול' מוחם לטעם ולטעם
והכל אחד כי עקר קבלת העם מן החסד שהוא ימין ולטעם המען במקומות
השם שהיה ול' קויו לטעם ימין ימין ימין ימין וטעם קבלת העם המען
ועב ספרות טמון ה' עזאל ול' מוחם יורה ספרות לחסד וטעם סכע
סה לטעם והיה ול' לטעם ולטעם ה' עזאל אום סנה המעלה לטעם והיה ול'
לטעם ימנה סוד טמון למעלה כי יטעם טעם מרות עב מלך החסד זה בודד
אין דעת אדם ול' כי בעדותם אט טעם כל טעם וטעם השופר וטעם סוד מ
מהטמא וטעם אדם הוא טעם החסד מרות איה וטעם המען מרות ט'
למון ה' עזאל ול' על נסוך האדם והיון וקבלע כי בטעם סוד
המים וטעם היון טעם מלזכים מנחבן טעם החדר למען חכמות
ולמות בהם טעם מוח המים והטעם לטעם בהם מרות איה וטעם סוד היון סוד קבל
י עקב חסד בידוטלס מ' נחראי אט ירוטלס כל זה לטעם ול'
על סוד הקרבן יטעם טעם במומים טעם טעם טעם
ל'ס במומים סודים בטעם טמון טעם טעם טעם טעם
בל'ס סוד בל'ס טמון בטעם ומן הטעם הזה אמרו סוד בטעם טמון
בטעם ינה סוד בטעם ינה טמון בטעם כי בטעם עזאל להיות נדלים ולטעם
קטעם כי סטעם מים וטעם ינה עזאל להיות קטעם ולטעם ינה כי סטעם אט
ואול תחלת הכחב בנה ובה טמון כי בטעם קטעם ובזנים נדלים ולטעם
אט מן בטעם ולטעם בטעם סוד דעת טעם טעם ולטעם איה לטעם וטעם
כי הסטעם מלך ימין המקבלי מהחסד ועב דו ממעטם על ע קרבן ועטן סוד
ולבדך העש בכירוס טעם להתבדך ולקבל ממעט ולבדך ואמרו ודטעם
כל דבר טעם דעתה לטעם ראטון ולבדך ראטון ולטעם מנה ינה ראטון כל
זה אמרו לטעם מוכר כי הם התחלת העל והו מנחבן ימין על הטעם טעם
ל'טעם בטעם ולטעם בימין וכוס טל ברכה בימין ולטעם טעם והנכס לטעם
טעם מהו טעם ל'טעם וטעם נחבן במקומות רבים דונמות זה והטעם
לקרות אחר סוד ל' ואחריו יטעם הממנע וכל זה טעם לטעם מכות וטעם

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

וזהו שם המהם והפסח ר"ל ימנו של ה' היה פסח ומרחם על ישראל
שלם בא המשיחית את המהם לעוף נמנו שבמקרים היתה ימנו של הקדוש
מלכות האוהבים ושמנו נקמת באויבים שמו על ים סוף שט בעיריה ימנו
יחדי במו וזו מלכות מלכות לא ידע ולא שמע בדרך זו הדי הוא כמלכות
ועד ועד ולפי הזכר הדב רבין סתם כמי מרומי סוד מקום שאין שם
ישוב שהוא מקומו של צד שמל סחו של סמל המקטרג אשר משען באה ה
הטומאה ולפי שהמקור הוא מקומו והיו ישראל מעין שם היתה מלכות הדין
תמיד מקטרגת עליהם שאין הטמן מקטרג אלא בשעת הסכנה וכשהחוטא
במקומו של המקטרג אז הוא בסכנה שלא תרבה הערעית כי לא היתה הערע
באה לא בעון החוטאים והחוטאי ביישוב בני אדם נמצאים תמיד כי לא בנה
במקור ואם כן יהיה הטעם כבוד ששיר המושלח לא ששיר המושלח
שהיה בא על עסקי יבור היה מושלח למקטרג הנדון שהוא סמל אבל כאן
שלא היה בא לא על עסקי יחד היה משתלח למקטרג הנדון הרוחות היע
שהם באים מכחו של סמל ועד היה צריך המושלח להיות בשדה ממש
מקום חרבה וטמאה לא שיהיה ביש או בנבנת מקום ישוב אם היה לו ועוד
אשר זה בעד בסדר אחר דברי הדב ול על ענאול

אחר מות

וסוד בואת בא אהרן כסוד זאת אות הבדית אשר ה
הקיימות כל כותה הדיב ול למנו סמלית זאת רומזת
לפי וזאת הדורה הע תורה שבשם וזאת ברית הע מקראות ברית והוא מזה
יחוד אמתי עם ה' המחבר שבחן סוד המלה אשרי אנוש יעשה זאת הע
קראות שבת ולפי היו רגלי רגל בכל עולם בואו ונמנו לקראת שבת מלכות
ולתוך כוננו הזה והאמתית היו עושין אותה בדרך שאם הכינו ושמו בני
ישראל את השבת לעשות אמת וזאת אשרי אנוש יעשה זאת והמעשה ברה
הוא שבע ברכה ויחמל חיים וידון כן הקדש לה ירושלים היא ירושלים
על מעלה וזאת אשרי דבר להם אביהם כי בה ביד יעקב השבטים וזאת ל
ליהודה שבה היו מלכי יהודה מנחם במלחמה בכות כעס ישראל נקדש
כעס ישראל ממש שהיא כעסות הכל סלולה מהכל ועד נקראת כל כמו ה' ה'
שנקרא כל האיל והוא סלול מהכל וזאת כיון שה' כולל מהכל והע כלול
מהכל ממש מה לא יקרא ה' מלכות הדין כמו הע כי לית אנו קורין מלכות השמים
שהוא רמז לרחמים ואנו שנקרא שמו ממש שהוא המחדר והמטלים וזו
יעלה הכל ממ אין שום לא מלך רחמי ונ קרא טוב יל כי לפי שהע עיקר
קבלתה מהפחד לכך נקראת וז היא מלכות הדין אכנס רפה כי העליונה קשה
ולכך נהגו רז"ל לומר תמיד משה מלך הנבונה אמת ונרדמו עיר נבונה עליה
חסד זה משה שהיה למד תורה כפי הנבונה הרחמני על הפחד ובעבור ש ה'
המקבל ממנה הוא רבו של מרעם נהגו לומר כן ולפי שה' נקרא תמיד שם צדיק

סגור יצח וזה הכוונה על העצמות קומתן דמיה לומר מה התמר שהם
 הם כלל מהכל אף העצמות מהם וכל דעת כי אין התמר עשה פי' ער
 שישנו כעצמו תגר אחר בצדקת וכן וקשה תמר וזה כעצמו מהותו תגר
 קבה ונראה כי עשות דעתו ומה עשט סכל שבי רמז שהעצמות כללה
 מהם וכל העצמות נטועים בה צדיק סגור יצח וזה יצח
 סגור כלבטון יצח רמז על כל הבטון ער כלבטון שהוא יצח לו מה סגור
 בצדקה שחללים בבית יצח סגור שוועים ומחזירי כל שום שידר בבית יצח
 שהוא יצח אי יצח צדיק רמז לו כלבטון רמז לו שחללים סגור ה' שחל
 יצח וזה שהוא העץ ובלעסם לו הכל בבל שחללים ומעשים ומחזירי יצח
 אמת בבית יצח הוא ה' שהוא שער בית יצח העליון שחללים עילאה וזה
 התבונה היא העץ ויקחו לי תבונה לזה תבונה וקראת תבונה וזה סגור
 שחללים אדם תבונה שהעץ כן מעבירים בה החסמים והנפאים מעבירים
 בה האיל ועל ידי סגור ה' מעבירים לקבל טעם ביה חיים ורצון
 וזהו נא במות רמז לו שהוא עשירי והקשר אחד מעשרה חלק לו בזה
 הקדמות כי סגור הקדמות לקרב החיות סגור רז שחללים להביא עליה הברכה
 מהקדמות הקדמות אמת וזהו וזה שחללים בטעם העץ ה' וזה
 בעצמו מועת חזק על סוד הקדמות וזהו כי באמת צדיק אדם להעביר
 תבונה שחללים וזהו כי תבונה כעצמו יצח וקטן והכל אחד שחללים
 יצח משה קדוש וזהו מה ער מזה וסודם כמו האדם כלבטון הברכה שחללים
 החללים כי כל לבן חללים לו כלל סגור שהוא יצח ומיכל סגור מסס
 ולכך איל מיכל סגור נחל כי שחללים טל מעשה הוא מיכל ושחללים טל מעשה
 אחר הסגור וזהו וזהו אחד לעצמו יצח כי סגור שער המעשה
 לעצמו ולעצמו כן מסור שחללים אדם שחללים אדם עבדה בראות אדם יצח
 נחל וכל נחל ערית אין כל חרש יצח המעשים כי טעם יצח טעם יצח
 חרש המעשים וזהו האדם והכל מסקן ועמר אדם יצח טעם כי חרש
 בעצמו יצח הוא חרש והוא חרש אין לטעם במעשה יצח טעם
 חרש וטעם רצון הפקד פקידים ומה ממעשים אדם על משאו וזה שחללים והוא
 צדיק וישר וכל יצח יצח למען פיו של טעם בהלגעה זאת חללים
 לרע ורמזי נחללים שחללים שחללים בו ער רמז אדם אדם חללים
 ובעצמה וזה בעל משה אדם חללים לטעם ואע"כ אדם בו רמז
 מלך רמז וזהו אדם יצח אדם יצח אדם יצח אדם יצח אדם יצח
 אדם כל עשירי עשירי אדם אדם יצח אדם יצח אדם יצח אדם יצח
 יצח וזהו סגור אדם יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח
 סגור סגור יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח
 חלק יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח יצח

זובח לאלהים יחדם בלשון לבבן. אין בעבור זה היו מעליכין ערלות מה שאין
בזאת הקדושה ולא היו בזה אחר אחר בלשון קדש ולא היו ערין בעבורי למאכל לא
כיון שעל ידי הקדש היה באין בין בשר טהור כי מן הטעם הוא כרסנו בזה וזהו הקדש
ומהו יצא ממשו ובעבור זה היו מזה מעמיד את טהורם לטעם יי והחלק המגיע
לעמול הוא מאת הטעם והעמול מורה לטעם עי החל שהוא לטעם קדש מזה
מכל אין מולטטין כי אם על דבר המלחמה ורעה כמו ענין כרסנו ועל חרב
תחיה. לכן היו מעליכין אותו המעבדים למקום חרבן טהורות וטהורם קדש
זה המיוחד לו היה מקטרג. ועוד זה מכל כמו טעם שהוא יצא הדיע כרסנו לב
חסם לימנו ולב כמיל לטעמו. לב ימין זה יצא טוב לב טעם זה יצא הדיע סלסול
אחר טהור עוסק בעבודה וחורבן בטהור זה היו מעליכין הדיע מזה וטהורם
אחר במקום נזאט עונה פירות דהיינו למעבר. וקדש עמול על טעם קדש
ולא היו מעליכין אותו לא אחר הקדש פועל האחר שהוא חרבן דהיינו יצא טוב
מהו מקדש. אותו לטעם הטעם וזהו המיוחד טהור טהור היו טהור מעליכין
עינו טהור יצא הדיע כרסנו כי המיוחד יצא וטעם הוא לטעם עיון.

עוד על זה ואנב גידא חוכד סין רבדים עולמים אשר ביסודם עומדים
ככל העולמים. יש סך לרעת שהעולם ומלאו תלו בעץ
ומתקיים עליהם וצריכים אותם להחיות בה כי הכל נמשך ומתבטל מזה מסבה
לסבה ומעטן לעטן והם מעלת העולמות וטבת כל המדות יצא יצא זהו סך חוכ
אשר העולם מתנהג על ידיהם בעטן הטבעיות בכלל. מדת הדין ומדת החסד
והקו האמצעי אשר ביניהן. וכעד אחת הטבעה יש טבעה דקיעים ומתבטל
אחר הטבעה דין בכל הדיקיע והמלאכה טהור מטהר טעם באותה מדה טעם
טהור יצא מזה ומזה ועטין דין טעם יצא באותה מדה אשר הם מלאך
יוליה ובעבור זה תבטל מהם מלאך דין ומהם מלאך רחמים ומהם בטעם וכן
מלאך מות ומלאך חיים ורוחות רעות וטהור וטהור כמו סלסול וחברין אשר קוף
מקטרג ומטען על כל הדעות כפי סוף ומכאן יצא אחר דומין לו בענינה
אבל נחלקים לטעמים כי יש מהם טהור עליו המדה הדא רל מדת הדין וזה
מחברו וכן בכל טהור המדות. ובטאור העליונים וכן יש אשר אומרת אש בעטן
כי יי אהין אש אכילה הוא ולמה היו טהור מדות טל דין וטהור מדות טל חסד
מדת הדין צורה טל מעלה ומדת הדין רעה טל מטה וכן מדות החסדים
וכה רעה וזהו וזהו בעטן עולם השל כי כל בנהו מופרים על יסוד הדין
והרחמים ועטנו עי כן לבנות הראשונים העליונים להן ולטהורם
והעליונים לטהורם מהם עי עטת השלמות וטבת המדות יצא יצא
חקר ולמה תבטל בעטן בן אדם כי הם נחלקים באכזריות ורחמנות וכן
ובמדות טובות ובמדות רעות כפי ממשלת המעלות שבהם אשר הם
מקובלים מן המדות הקו איש ואיש לב מלו ויש בהם מעטנים אחרת

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

טובה וכל ברכה ונערס חבוק ודבוק וטמחה לטובה עס ישרא ולישראל עמה
כי כל מעשה העלזות בתחילת מדה במדה לא פחות ולא יתר במדה ובמטה
במדה טאדם מודד בה מודדין לו ובאמונה ובעד דעתם איז ויש דומה לע
הט היכבד הע כי הטס הנכבד וט איז כן המקלל הטווען ביניהם וט האל
ויש הרב טאן טעבור הטס הנכבד המקלל אכן וטס טהם טווען לו ביטריה
חייב ביה וטס סוד בטוב טס יא ראה בטוב טאן מה טקבלת: במוד
הכרי אשר בידך את הטס ענין סוד טקב הטס חסד הכרי טע
טהיה מצרי מ היה זה המלך
לא רע כי טלמות בעוד טהיה בעלה עובר בטלמות מצרים באי איט מצרי וטוב
עמה ויצי המבור הוא ואעפ טאן האן מן הקי עקרא ממור מלס לו יתן כל
להיות הקן ועכ קראו הסטו מצרי לרמו עניו ומה היה המולדת מהמלך
מה עס הישראל ער טחטך לטקב את הטס לא מוחר המולדת טחטב בי
קראו הישראל למצרי כן טכ אבות ישראל בעל אמו והמלך אבז ומד אוח וטע
הטיח רבדים כלפי מעלה ועשה מאחר טנים ודבר סלפ הטכיה טעקדוה טס
ברב המקומות וטה וקלל את הטס וטקב טס טכלס דומה לע ופירש וטבד
על הת והל טמיהר: עס הע וטס עסקת בדבר היטס וטן טטעט ישראל
בת וט טל י מערב טבות לעט והמטכיל בן
אמר איז מקדסם איז לע יא לט ויחל טלס הנכר הדב
כלת זה לרמו על דו פירשן טלא יחלל הטס המקדש י
כי טמ דומה א הע במקדש יא למקדש טלמטה דומה ועכ הנכר הדב איז
באכדו אשר הט מקדשים לי איז וסוד איז הוא הע וטבד רמות זה כפי שר
ויקחו לי תרומה בפסוק טכל אשר איז מראה אומך וטע הדב זה טכ טהם
תורה לטס כי החמץ דומה לטס טהוא הע אל מרת הדין כלום היטה כוטר
יקרא היין כי ין דומה לע והו טאמ הסט כי כוס ביד יא ויין חמר וט אשר לטס
היה החוקה כרי טלא להמטך מרת הדין הקטה אל היטה דק פס חדבד המו
דומה לכוט חמר ביד יא טלא מקך טלא חטבוט חטבוט הטס הנכבד טלא וטבד
פירשתי למעלה באר היטב מסך מוט בדן ויחמי הסלה הסלולה מהכל כי
הוא וט היעצת דומה לע איז בטל לעולם לע טהוא דומה לע טענן בעולם קט
הוא הע כי קראה הדב עולם האו וכו מנה וחמץ טהוא דומים הקן היג טע
טעמיה לא בולטו היא הע טעמיה לא בולטו על יס סוף טהיא קדעה את היס
ולט בעמיה עמט בגלות ידע חרטה כבד דעת טלטון ידעה מלטון
וידע ידע דע אהי הוא המטכיל דומה מלמעלה אל הטס טהוא הע וטבד
הוא למעלה חרטה הוא דומה לע חרטה מלמטה הטס איז מלמטה כל זה
דומה לע טהיא ביחמת מלחמה מלחמה האוהב וטאב ת הייב: איז ידוע
יז דומה לע אי קי לט והכל יחד טיהיה הווס לחרטה לט טלו טימטך

טעג וזיס לתרועה שהוא הלכה לטעם כר' שניידר ביהמ"מ מאיר' הק"ל
בתרועה וזכור בשמור ל ולכ' הוא מקרא קדש כ' בתעשרת קדושה וזכרה לטעם
יתקדש ונתבדר ויהיה וזיס הזה מקרא קדש לטעם כ' השופר רמז ביום השופר
יומ' לט' והתרועה שהוא הע"ב בת כלם ביום הזה מתעבליה הע' שהוא דין בת
שהוא יחמים לט' תרועות מלחמה כלם דין עליו הע' לט' שהוא דין בדין דין דין
בדין קטנה טא"כ לט' היה תרועות יחמים לט' תרועות מלחמה לאבד ולהשחית ט'
טונדאן של יט' ואע"פ שהוא וס' הדין מלך ברחמים הוא פשוטה לטענה ופשו'
לאחריה וט' כיון כטעם א"כ החסיד ייבט כי ביום ראש השנה מרת הדין טק'
הע' מתעלה עד למעלה אל ה' והקדש דין בה את עולמו אבל ביום הספירה הע'
הנחל שהוא היחמ' יורד ופא לו אל מרת הדין ודין את עולמו ברחמים ועשרה
ימים טבין יה' ליה כער ע"פ ויום הספירה עצמו אזור באכילה וסידה וצריך
לטהור באמטה עטיון כי האור הקדמון אין בו הטנה כלל בטום רעיון ה' נקרא
יום הספירה התקיעה לט' לעשר יחמ' על האוהב' והתרועה אל הדין היקף ט'
שיתעורר ותקם מהאויב' וע"כ תוקע לטענה ולאחריה כר' שניהיה כלולה ב'
ברחמים בטום המכריע' ת' וצ' על הקדמות תוקע' בחסוד' שנים ודוע
כי הקדמות לט' פירוש' ולכ' שייחוד טיהם אחרות ומורה בל' טום פירוש' טה
הקד' לעשות החסודות מקטנה בל' פירוש' וחבור כמעשה המורה שהיתה מקט'
וכמורה סל' חסודות חסר' ואן לרמז' על השנים טהם אחד יחזיות טלמה
טאין יחזי סחודות' ע"כ כטעם יונק ע"כ יה' השופר רמז לט' כ'
הוא מל' כמורה התרועה רמז לט' שהוא מרת הדין רעה
והתרועה כעין יד' ענין ילכה שהוא מורא ודין ועוטין פשוטה לטענה ופשוטה
לאחריה שהיא רמז לט' שהוא מרת היחמ' כר' שניהיה מרת הדין כלולה בדין
וכן ענין המסעות תרועה יתקע למסעות רמז לט' שהיתה מולכת במדבר
ועל הע' שם ותרועות מלך בו ונס עליה מים היא שעמדה לאבודות ולט' והע'
טכנה והע' אספקלריא טא"נה מאירה וענין קדיש הוא הטנה רמז לט' כ'
היא כח הלבנה כאשר בארנו וידיה לרבה מדיט' ד' חזק מעולם לט' ראיה חמ'
תקומתה טל לבנה מפת חולטתה טל לבנה הטנה בקה לרמז' על המעשרות
הקדמות וכתחברות אל יסוד עולם ע"כ ואע"פ שכללון זה דברים שהובט'
כבר כמה טכתבות למעלה טוב בעיני לכתוב הלשון טלם כאשר נכתב
כאשר נשמע ואם לא יהיה בו דין הדיוט אחד בדבור או במלה אחת על אחר
הדבור לבדו נאות הוא להביא הלשון טלם בדרך זו שהוא דרך האמת כ' פשוטה
יזכור החכם בעל הלשון סודות נבואים ביימנו ברב' טהם נראים פשוט וטה'
בעלמא ואין צ"ל טאם ימנ' החכם הדיוט בענין ארוך טיעותק הענין ההוא כל'
בעבור אותו הדיוט אן נס ספר טלם המאריך בטענות לט' דרך כאשר ילכו
מהם רבים טכופלן ומשפטין עד כמה פעמים הוצד הואיל ויש כ' נמצא בו

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

שהוא כטון אפיטה כמו ומעט הארץ ורומנו לבן שמעברות כי המעברך ענף
ועתה בכל הא' לרמזו שהיא האחרונה שובתה מלפניו בארץ השטלה שהם
ארץ הנבדאי. אי עני רומנו ועשת לזאת הארץ הנבדאי ועשת חסד לרמז
שהיא מפתחת מעצמה מהם שבו קבלה מארץ החיים. יהיה ועשת מלשון
ועשתה את יצרינו שמעברתה מעצמה וזה. וזה שאם היה לו בית העם כי
כלם קדושים ובערכם יא' ולא היה כי בית הסודות. לט' טיהר העם קדושה אחת
הן וכל הימים רומנו למה שהכלב ומינו דמיו. ויום טוב ראשון דומה לב' וט'
ושביע של פסח לטבת שהוא ה' בית העם. ואע"כ שהכל אחד מיוחד שהיה
לא תפוצץ בע' שם דמיו בהם העם לא שהיה העם על אש. וכן מה שאנו אנו
זיכר לזכרון מלבי הואיל והכל אחד בזה כי יום המבועות דומה לה. וטבעה ט'
טבעות סודו ט' כמו שאמרנו למעלה. אבל יד הסודות לא איש עליון כי "
כלם קדושים ובערכם יא' כי הע' נבדלת עה כל טענה וטענה טבבט משרה
ולב' קדוה חרב טענה. וכבר ידעת מדוע הסק'ט' הם מק'ט' וחטאי' ב' וקמבין
יבין כי אע"כ שהם אחד בזה אינם אחד בפועל. ויום טוב ראשון טל סבת רומנו לב'
וחג טבט' עזרת רומנו לב'. ואולי כן סבת קדש בזה לב' שהוא רומנו לביה
שהיבט תפוצץ דומה לה. ו' כלמה נאמר מקרא קדש ולא קדש מעט ב'ט' ראשון
טל פסח ו'ט' ראשון טלית כיון ששם הם דומים לב'. יא' כבר ידעת שהם היו
קדושה נאמרת ועלם ט' בסוד המרכות הנאמרת. רומנו לה כי מלך העולם
אמר קדשנו בבגדינו. טחיינו וקיימנו וכל כללן נאמר רומנו איה. והיא מלך
טל העולם שהוא הבטן שהוא העולם הנצח כי האדם עולם קטן. ומעלות האדם
נבונה טהר נקרא מלך במקומו רבים. כי כבר ידעת שהם ב'ט' הם משפחת ברכה
לארץ החיים. ובזה ארץ החיים נאמרת קדש לטמים וארץ וכל נבואה. והוא סבב
הע' נקרא מעט. וזה מלך במשפט עמדי ארץ. (ואי תחסד ה' חנן והנה)
ואיש תרומת ידועה דומה לזו הארץ היטע הידועה לזכרם לזכרם ממה יצא
ונגיד ידועה נקטץ ונחיר על ידך טחמ' דמיו עולה בתולת ידך ותפוק ור'
כבר פי למעלה. ולשון תרומות מלשון הרמה והבדלה ופירוש. ואם זאת ט'
תפוק מלך במשפט על העולם הזה והארץ המזומנה כן תע' טח. מלך טהר
הע' בזה משפט הו'. עמדי הארץ הנבדאת הזאת. ואיש תרומת טחמ' טח
הסודות ונדרים לה להרים ולהע'ט ולק'טן ידועה טחמ' לייטוב המריטות
ליהרב. הדי ידועה כי הנפטר רומנו לב' והעלה לז' עם טס קמות שהוא הבטן
והטובל בזה סבב רומנו טחמ' לא טה בו הסוד לעשות טחמ' מעט דק לחזק
הם לזכר ולהע'ט כל ענף לטחמ' מכל המלאות מהנחל וענף הנעשה ולבטל
בו כל מעשה לחזיר כל ענף רומנו ורוק וטחמ'. וענ' נקרא קדש לט' טבט'
רומנו לב' שהוא רומנו במבטית טחמ' טח. אבל בימים ראשונים טל פסח וסוד
זה הסוד לעשות בו מעט וחזק כל צדכ' אובל טח ולפי שהוא רומנו במק'ט'

[illegible]

ויהיו סעוד (סעוד)
 סעוד ויהיו סעוד
 ותשגבו ים ולעמק
 (סארו) למגרב מן
 הארץ כי אדמר
 שני יום 5 ג' בו
 שנת בלג' בקרר
 מן שיד יחיל עולה
 ושד מחסן ארמון
 ושד דמאן אדום

יהוה קענד
קענד ויחזק
קענד ויחזק

ותשגב יום ולעמך
 (קסדרו למגרב נון)
 ה'תש"ג י' אדר א'
 שני יום ג' ב'
 שנת ב'תש"ג בקרר
 מן שיד יח' (עוד)
 (שד חסן) א'תש"ג
 ושד ד'תש"ג א'תש"ג

שנה לטבעת אף שט וינצב יי לבדו ביום ההוא ואומ ממזר שיר ליום העצת
 לזם שכל שבת הוא שט בו צדיק כחבר ירח שישוה האילן כשהיה להוציא
 פירותיו ובגדרת תבליס. ירח במיו צדיק ההי צדיק כחבר ירח שיעולם
 בבית יי עד היכן עד ירח יעלם בו שט ורחב שלום עד בלי ירח ואומ כי אף
 שנים בעיניך כזם כמה אתה צריך להתעורר ולהבין מאמר חסם זה אשר
 ככל בשתי תצבות וחד חרוב עקר צול וכבשוע של עולם חד חרוב לכל
 כי יחד הימן אך יהיה חרב מבלי אדם ובהמה ושף ורמש והדבר אשר קם
 סבתו שיפסקו מפעולתם והמטותם ויצטרכו להסמך ולהעיר שיעמדו על
 עמדם וזהו סומך יי לכל העתלים וזוקק לכל הסעופי ואומ כל סומך כלם
 כל עולמי כבר ידעת כי המלכות למעשה מן הממלכה ורמז שהמלכות ה
 המלכות כל המלכות ששתי אפים שנה והיא דבר זה לאף דוד לכך אמ כל
 עולמים יסוד עולם והממלכה למעשה מן הממלכה זו השכינה והממלכה
 בכל דוד ודוד ובאותן אף שנים היא מיחלת מה תעקר ותחדש וזהו שיש
 כל אף יעברו וגו' אכלים רל המטותם ואומ תעלה רוחך יצאון ותחד
 פא ואחר שהזכיר העולמות והדורות אף הם משיגים וזולת אף סומך
 יי לכל העתלים כמו שבארנו וחד חרוב כמו כן יורה על החזק אחד אף
 שנים וסמן שאמרו בפי אותן אף שנים ששעור הקצו שזרזות עולם
 ויש כך לרעת כי כמו שהיוכל לך אחד הוא נ' ששעור רך הם נ' אכל
 שנים והיא דבר זה לאף דוד לאוהביו ולעומרי מעמדם ששעור רך
 דבר השמטה ודבר היוכל העם בו ושבתי אף אף חזקתם שישוה חסם א
 היוכל אשר היה מוסר מוסר המאמין יחיד ואומ חסם חסם חסם מן חסם
 הראשונה והכל שם אף חסם הראשונה והנה זה מבאר שנים השמט והחזק
 ואהל מיעל נ' אף לצה ונערה דודי מלשון דוד הולך וחד בא מרעת
 שכותה הרב היא להודיע כי כאשר עתה באדם סוד גלגל העצמות שהוד
 טכס הלך הוא הדור טכס עכשין כך היוכל הקטן ישוב אל היוכל העול
 אשר שם שרשין כלם שרשין הלך בלשון שרשין כי הלך הוא נעמה לכל היצמות
 והיא תהיה כלם רל כי היוכל הקטן תהיה שנתעלם וטבה אף היוכל העול לבב
 הוא כלם בעבורם העטן כד להשפיע לבם בריה כי לי הארץ קם מה
 שכתב הרב רבנו ויקחון לי ידומה לא כוין רק למד כי הארץ בבאן היא הידומה
 אבל לא כוין למלת לי כלל ודע כי ששתי ימי בראשית הם רמז לימיו של
 וימי השבוע א השמטה ולימות העולם תהיה כהוא חנא דתנא דב איהו טכס
 אף שט היו עלמא וחד חרוב שהוא כער השבת וזהו כמו שאהל יומן שם
 הקצה אף שנה וירמז עוריהו מים כל יום ויום לטמטה אחת טהן טבע
 שמשות וזהו לט אף כימיה הסעיר לעומר והחמשים יהיה יוכל קדש ליי
 ואיפשר כי לזה רמזו וכל באמדם חמשים שער בינה ובראון בעולם וכלם

נבחרו למטה חוץ מאחד. כי כל שמטה טעם בית אחד ולא הבחנו כי לרענון
בקבלה זאת אין כל השלמות לא ז' שהן זבל אחד. ע"כ ק"ס. והמבין מה שמש
טעם בית אחד כמבחנו במדד אמר. דין לעבד שיהא סרבו. שמעתי מה שזה
כי יש לך לרשת שבטמטה ונבחר אנו למנוין סלא לחרוט וסלא למדע שדוקט
כי פירות האילן משמגן הם פלסן. ואין אנו חורס. וחדש באילן כי פירוש פ
פירותינו. א"כ מה היא הטמטה הוא סלא פירות ולא שרע בארץ. והנה ארץ
החיים אחר אשר קבלה פרס מאת המלך העליון בטמטה ונבחר אחד. כן ה
הבטן שהוא שט ספרות שהוא כב יכול האדם הנצול וחדשן וסוחכ בה סלומר
כמו שבטמטה ונבחר מתעלות למעלה מבטן. והיובל שהוא הב שהוא היובל
הנצול טהר בעולם שהוא העולם. היא שט ומקבלת פרס מבטן ולא מהבטן כי אז
הבטן טהר ונה כך יש לו סמו כן לטבות ולטוב מלחרוט ולחרוט בארץ התחתון
וכבר דעת מה שאם הסט כי מאיס לקחה זאת ובה זגנו סל אדם היא קרקע
וטלה ססאדים חורט וחדש בה. והבטן הם כמו פירות האילן והאדם הוא עולם
קטן. והעולם שהוא הבטן אדם נצול. ולפי אה"ל דין לעבד שיהא סרבו. אנהט
עבדי התקום. ומה שאם רבו הוא רומט לאדם העליון שהוא הבטן. והנה סא"ל ה
סמטה סל הרי אין טלסם. סמט כמאטטקט לטע וטעטט היא כלם. סלום. סמט
לך סמטה סרבו סמטה הארץ חטטית לטמטה ממה שהיא כמיה וטמטטט
לך סל סמטה סמטן סמט סמט ימטל כך ונבחר סמט חטט. וכלם סמט
שט סמט סמטן. וסמטטט כמטט סמט סמטן סמטן וטמטט
רומט כב סמט סמטן וסמט ימטל כך וסמטן דין ע"כ. והנה סמט דמט
אדם כי סמט סמטן סמט סמט רבו רומט לט. והנה אדם לטט דין סמט סמטן
סמטן כמטטן אדם סל לטטט בה הרי היא טלסם וסמטן אנהט ט
סמטטן וסמטן. והנה טמטן טמט לט מיעוט סמט טמט נקראו טמט
בטן כי סמט ימטטט טמטן ימטט דמטטן לטטט ימטט עולם טמטן טמט ימט
קדט. ולפי סמט בטן מלמט ימטטט העולם הזה עטטט ימטט חול לט נקראו סמט
העלונים סמט סמטן טל אן התחתון נכ בטן. אכל בטבת אין טמט טמט מעט
רק מחטבה קטורה בעליון רל טמטטק ימטט קוטט כל מחטבתו ביום
הטבת התחתון עם הטבת העליון ולפיכך עוטט בו למטן יהיו ימטטטן
כמטטן. וכלפי התמון כעט. המחטבה האלהית אה"ל רבוט אסור הדהור
מותר. אבל ליחדיס. ודע סור היחור. האמט אסור להס וס הדהור ימט
לא במוטטטת אכל לא במוטטטות. ואם אנה מהס תבין דמט. לא וימט. כי קס
אמט וסבן. אט טמטטת תמטטן ומקרט. תמטן. יהייד כן הכטן וכן
לא הבטת החרט אטט דין כן סמטן ע"כ טמט קרבו ול פירות אחר כלטון
כן ולי אחר כלטון סאן. ואע"כ דחקת עמט. למטטא החרט. ואולי כוטט
היתה לחרט בגרסת כן שהוא סב אל אזהרת הע"ז ובגרס כאן בהזכירו עבד

עבית ומקדש ולא עתה דעת בזה ערין . וסא חזקת דה' אצ"ר ויטב ל
 העין ואם כי אם תהיה כן הקדש ק' בלא אף יהיה משמע סאוהדה זו פרט
 וידמה שאר האזהרות או שאר המצות לאזהרה זאת כי כעס שהזהיר בן ק
 הזהיר בשאר המצות כי מלת ק' משמע כאשר הזהיר על עבית ומקדש גם כן
 הזהיר על שאר המצות ואם יהיה הקדש סוף באף יהיה משמע סוף
 ומקדש לבד הזהיר דה' באזהרה זאת על עבית ומקדש לכל שאר המצות כי כל
 המצות בכל עבית ומקדש כי עבית ומקדש דמו לר' ערסוף סכל וד"ף מל
 בסלף . ומה שאם סכל המצות בכל העבית והמקדש דמו אל וסד וסמך
 שבסוף מצות עשה וסמך מצות לא תעשה . וסד סבת וסמך מקדש . ו
 ולמעלה אמרתי עתן על העבית שהיא שקולה סוף כל המצות מלכות בראש
 ובק' מצאתי כי כל בעשים ובאריך כל דמו ליסוד ואם כי כל בעל וסד
 ומדגמיט דאחד בעמיא ובארעא שהיא קטורה למעלה בטס הקדש
 כי ברוב המקומות כסידמות לסס הקדש הוא כסדומע אף ליסוד . וסדומע ל
 ליסוד הוא כל דמו לסס הקדש כל וסדומע שטניהם יס לסס סס אחר וסד
 ומלך ברוב המקומות . ודעת הד"מין ול כי מרעו של יעקב הוא יסוד טמא
 יסוד אמת ליעקב שהיא הקדושת אמת וסמך שהיסוד והסס הקדש הסל נקרא
 יסד סמו שאמרתי לך נקרא אף הסס הקדש אמת בסמה מקומות מכירוסין
 ובסמך הסל לפי הענין . וכל כיוצא בזה בטמא המדות האלו . וכן הסס העבית
 יס לן התקדשות גדול עם היסוד לפי ססל סמך הבא לן הוא סן היסוד
 ולפי יסמך ססניהם נקרא סבת . את סבנותי יסמך . ובסמך נקרא סכל
 סל . וע"ה עיקר הסבת הוא הסס העבית של עמל והיה בזה הסביעי .
 והיסוד נקראת גם סבת משע סבד הסס העבית סחדיים באים לן ממנו .
 ועיקר הסל הוא היסוד . וכסידראו סל לסס העבית יסמך לומר לפי שהוא
 שהאחרונה היא סכלה בתוך היסוד והיסוד היא קדומה .
 בקדית קם ועמתי טלס באריך . וע"ה טיין הטלס סל מחובר .
 באריך העליונה . ועמתי מסכני בתוססת ולא תגשל טע
 איתם . וזה הענין הוא סוד גדול מסמך . התורה טאם סיין מסכני אסר קס
 הטכניה בתוססת . והמשע שהיא סל אסר ממנה נאכל המסך שהיא הטכניה
 לא תגשל ולא תגשיל את נפשחית מזהה סכל . טמעיילין אותו בדוחה
 שההצעה פליטה . אסל בכל עת יהיו בגיד לבסס וחדיס . יס טעמיות
 יהיו חדיסות לא קולבלת . ואם משע סדך טעמיע יס להיס בתוססת טקס
 סל שהיא כנפץ לשאר הספירות וכן אם העבין לסס הקדש שהוא כנפץ
 יסדל גשלה נשך . שהוא סל וסמך אס וער ביסדל חודל לכנסת יסדל
 והטלכות אותה כלפני להיות סל בגנו לבוסים בגדים עואים עלים . והנה
 הדת הראשונה שבערטה היא וסמך סל והקדמות את בדיתי איתם

הבֵּה סֵת אוֹתָהּ כִּי כֵן הִיָּה שֶׁכֵּן הַעֲזוֹל עָמַד בְּבֵית רֹאשׁוֹן וְהַבְּרִית הִשְׁט
סִבְעִיטָה כִּי יִבְרָן מִטָּה הוּא שָׂאָה וְסִבְעִיטָה אֶת דְּבַר הַבְּרִית הַזֹּאת וְגו' לֹטֶס
לְמַלְאָךְ הַטֵּס הַעֲזוֹל וְהַעֲזוֹל הַטֹּסן בְּסִטָּה סִבְעִיטָה לְמַרְי טֵלָא הִיָּה בְּבֵית
הַטֵּס דִּק כְּבֹד שֶׁמֶן הִיא הַעֲזוֹתָה שֶׁט וְדִלְיָה בּוֹ וְאִכְבֵּדָהּ כִּי תִסְפֵּט וְזוֹ
הֵאָא יִמְנוּ לֵהָא אֲחִידוּתָה שֶׁבְּטֵס הַעֲזוֹל שֶׁבָּה וְבִרְא הַעֲזוֹל וְאֵל יֵשׁ עֲלֵךְ
כִּה עֲזִיטָן מִן הֵאָא הַזֹּאת שֶׁהִיָּה חִסְרָה דְּבַר וְאֲחִיד מֵהֶם טִכְיָה עַל
כִּה טִכְיָה אִם כִּי הִיָּה כְּבֹד הַטֵּס בְּבֵית טֵט כִּי הֵם לֹא אִמְרוּ טֵלָא רִהִיָּה
בְּמִקְדָּשׁ טֵט טִכְיָה כֻּלָּל אֵל רֵל שֶׁאֵל הַטִּכְיָה עֲצָמָה לֹא שְׂרִיתָה בְּמִקְדָּשׁ
טֵט אִם בְּמִקְדָּשׁ רֹאשׁוֹן דֵּלָן בְּמִקְדָּשׁ רֹאשׁוֹן הִיָּתָה טֵט חִידָה וְאֵל בְּמִקְדָּשׁ
בְּמִקְדָּשׁ טֵט חֻסְפָּה עֲלֵיו כָּל הַיּוֹם וְלֹא כּוֹן הִדָּב וְלֹא טִכְיָה טֵט וְאִם עַל
בֵּית טֵט חֻסְפָּה עֲלֵיו כָּל הַיּוֹם טֵט שְׂרִיתָה בּוֹ טִכְיָה דִּק מִסְכָּה וְעַן עֲלֵיו
אֲחֻסְפָּה מִמֵּט סִטָּה טִכְיָה בְּשִׁדָּךְ הִכְלָתָה וְזִכְרִיתָה אֶת בְּרִיתָה יַעֲקֹב
וְעִידָה יֵאָם וְזִכְרִיתָה אֶת בְּרִיתָה יַעֲקֹב וְגו' וְאִם בְּכָל אֲחִיד מֵהֶם בְּרִית לֹטֶס
טִכְיָה וְזִכְרִיתָה בְּבִיתָה וְאִם עוֹר כִּי אֵל הָאָרֶץ הַכְּלֹלָה מִן הַמִּדְּוָת
יִזְכֹּר בְּזִכֵּר הַטֵּס וְאִם הַזִּכֵּר זִכְרֵת הָאָרֶץ בִּינָהּ יִמְנוּ לְמַעֲרִילָהּ
טִכְיָה שֶׁהִיא עֲצָרָה וְכֵל הַמִּדְּוָת הִזָּה יִדְרִטוּן טִכְיָה הַאֲבוֹת לְמִדְּוָתֵיהֶם
וְלִכְךָ יִקְרְאוּ אוֹתָהּ מִנְּעִילָה כְּעַד הַמִּדְּוָת הַעֲלִיּוֹת מִמֵּט וְזִכְרִיתָה אֶת
בְּרִיתָה יַעֲקֹב וְיִשְׂרָאֵל דַּע כִּי כָּל הַעֲשׂוֹת מִסֻּדּוֹת לֹטֶס הַעֲזוֹל וְעַן
וְעַלְיוֹתָהּ בְּמִחְשָׁבָה וְהִבִּיאוּ מֵטָל בְּבִיד בְּמִלָּךְ טִכְיָה פִּלְטִידִין וְעַמְמִיד
אוֹמֵן יִלְיָהּ טִכְיָה עַל דַּעַת הָאוֹמֵן וְהָאוֹמֵן אִיטָה בִּזְוָה אֵל סִפִּי מֵ
טִכְיָה לֵן טִכְיָה וְלֹטֶס זֶה שֶׁמֶן אֲרִילֹת הַטֵּט הוּא וּבְמִשְׁכֹּתוֹ יִתְהַטֵּט
הַחֲסֵד וְהַנְּבִירָה וְהִסּוֹד טִכְיָה מִדְּוָת הַאֲבוֹת וְאִחֻסְפָּה יִזְכֹּר הוּא אֶת הָאָרֶץ
בְּזִכֵּר הַחֲסִידִים עִמּוֹ יִהִי נְכֻלָּל כָּל הַבָּנִין כָּל בְּזִכֵּר הָאָרֶץ וְזִכְרֵת בְּרִית
לְמִדְּוָת הַאֲבוֹת לֹא מִלָּךְ עֲצָמָה אֵל מִמֵּט טִכְיָה נְכֻלָּתָה כָּל בְּזִכֵּר הַטֵּט
טִכְיָה בְּרִית קוֹדֵשׁ נִסְחָה עִתָּה בְּרִית עַל מִקְדָּשׁ וְהָאָרֶץ
אִזְכֹּר כִּי בְּעִבּוֹר טִכְיָה עֲבֹדִיתָה כְּהוֹנֵן וְעַמְּרִיתָה מִלִּיָּהּ וְעוֹשִׁין רִטָּה
מִכִּידִין אֶת הָאָרֶץ בְּרִחְמִי וְאִזְכֹּר מִלִּיָּהּ וְזִכְרֵת בְּדִק וְאִם הַטִּכְיָה אֵל
אוֹמֵר טִכְיָה אִם בְּרִית אֲחִידָה כָּל בְּזִכֵּר אֲחִידָה בִּלְיָה וְעַל זֶה הִ
הוֹצִיָּאָה מִמִּצְרַיִם וְכִטְאִין עוֹשִׁין רִטָּה מִטְחִילָה אֶת הָאָרֶץ וְהָאָרֶץ
בִּיאֹר דְּבַר הַדָּב עַל הַסִּדָּר טִכְיָה מִטְכָּט בְּטִכְיָה הוּא הֵעַ וְהַטְחָה הוּא
הֵעַ וְהַטְחָה חֲזָקָה לֹב כִּי הוּא שֶׁכֵּל הַבָּנִין וְהוּא נִטָּט לֹב טִכְיָה טִכְיָה
לְטִכְיָה אִם בְּזִכֵּר חֲזָקָה לֹב כִּי הוּא שֶׁכֵּל הַבָּנִין לִיטָה טִכְיָה טִכְיָה טִכְיָה
אִם הַדָּב מִמֵּט טִכְיָה טִכְיָה בְּרִחְמִי וְזִכְרֵת אֲחִידָה מֵהֶם מִעוֹלָם הַעֲמִידָה
וְעַל זֶה הַבָּנִין וְהִכֵּן נִשְׁאָרָה בְּעוֹלָם הַעֲמִידָה טִכְיָה טִכְיָה טִכְיָה
מִלָּךְ הֵעַ בִּסּוֹד יִצְחָק מֵהֵעַ וְלִמְעֻלָּה בְּזִכֵּר הָאֲמִלָּה דִּק אִמֵּת וְעַל זֶה

והנחמה ופיה מה ראה הדב למר ועיה יחד דברי אמת וחסד דברים אלו
 שדברו בהם כל שכן שאינם על דרך השכל שיהי אחר אבסורדן מה שדבר
 המורה והתחיל מפרט וחולך על דרך השכל לכן יסלך לישתם שפ' עשמו
 הייתה סודת הדב בדמות הש' של הארץ השטלה הערבות ונחמה כוננו לרצון
 בזה ובת על הש' שהיא הארץ העליונה ארץ החיים ונחמה שלום בארץ היא קל
 והלך בארץ בנ' ולא תעצל נפש הש' יי נחמה ב' ו' רומן לנ' שכן ועולם המלך
 מהות ולמשלה ש' הן' ליוצא מן המצודה סמלה זו המכירה הדב לרצון של
 מקומן של עין' ועולם המלך שהיא המלך והלך ידע הן' שהיא הש' מלשון וידע
 אדם בקרב שנים יודיע שמים ללך וארץ לנ' ובעולם המלך הן' סבת השטלה
 האדם המקטרג והמשלות הש' שהוא בנ' יודיע למקומה הראשון ואת ידע
 הש' והסמל שלם הש' אחד ושמו אחד ידע ש' ללך הש' וכן' ממש שמואל
 לא נחמה ובר עמלק ואיך נחמה ברכות לו שלם בעוד עמלק בעולם
 ומפני שדוד הש' ע' היה ידע שהדבש הוא המקטרג וידע קלן ופירוש בשון
 החוטא ידע מזה החסיד ללך להיות חסיד נחמה ואת נחמה הלל' ונחמה של
 ילכו בדרך ובמחשבה ללך העין שיתקיימה הדבש השלם הלא כן
 שלא נחמה לו רשות ללך במעשה כמו שכתב לסיאול וסג' ועיה שיתקיי
 ואת הדבית וכן' השבת הדבית הוא מלך הש' ידע ואת נחמה נחמה ואת
 בעלם בנ' ש' כשישאל עין' אינם קראו לנחמה בנ' דק איש' ש' תקרא איש'
 ולא תקרא ל' עוד בעל' עוד יתכן לש' בשם כמו בעל' מה שזכר קלך
 שיהי רבות איש' לרצון ללך על המורה המקראית והוא הש' ונחמה שבע
 על חטאתים ועיה ידע ממלכות שלם שבה שהוא שמים ושלם הישע' איש'
 שבע לרצון ש' סלך מעליהם רחמי השבעה שהם מה' ונחמה ויטעו עליהם
 דנים והוא הדב מדרשו של ל' נחמה כד' טעמן מעד דבריו' שלא י' לרצון
 ידע עין' אלא ו' המעקה והמקבלת עריות והמבין בין' הי' הישע' נחמה רע
 ילעזם ולעולם וע' נחמה במעט מזה כנ' מזה הן' אלה הדבית רומן ללך
 ולנ' והמורה הדב הנה הצור כ' טעמם עכש' ללך מין באין האלה והד' יין
 וכל מין שרעפות על הישעים' בשמו הקדוש הן' האמנע' כי תבואה עמדה מלך
 עליה בינה לבין ישר' דבור זה יובן סודו מעד סוד טעמם מה' אפ' והוא
 סוד המלכות' ולא אוכל לש' יין' כי הוא בקופסא כבש' כי כן היה שמו
 הקדוש וכן' וללך בבית ואטון היה האם העומד על המעשה בנחמה אר' רובן
 רומן למדת הקדוש שהוא הימין והוא ופ' אר' מהמין' וכבר ידעת שיעיד יב' וכל
 נח' שהוא השם הקדוש מה' ובבית שיהי ישר' שוכן היה האם רובן ללך
 שלם רומן ללך שמו' והבן זה ממשק השלם מה' ש' מלך יחידות
 וידוע כי דוד המלך לא היה יין מהמלך שומר ידוע והוא יתקבצות סודי וכל
 הדב ש' עין' ע' נחמה מה ש' אפ' מלך נחמה על הנחמה שלם

ואי

ומאחר שנעלם לא זה שכינה מכותל מערב ולא תעז אף ששחלקה
השכינה בבית שט ומא איתה בה רבד שחמרו בבית שט עב אע אומ' פ
בשנות נחלקו חמק אבב דיעה טע עומדים וקם זה עזת וקורת דוח
הזן לטורל טאריבט טוממן עליה על זה ואיש מרעין בארסן עזת דוח
טל קימאן ורבר זה לעיט בער עיזה לוסיב בה ונעמע לאזט העומע ער
לברחוק לטעה טבעט הנדול הוא ה' והעבאה עזת ערד העבין ראטיכ
ראטי טבעיסס והבין הדב ג' רבד י' ו' לא הקטה עליהם מעט טחס טטיס
א דרך האמת והיו עיט בדרך ויעט טסך במעסס חבון טכן הוא
ויתבן וכו' זו היא טועה הדב ול טססס נקראן כן ט'ר ה' וק'ת הדי אבדק
יעקן ויערב ה' וזה וזה הדי אבדק י'ק' ויערב בהיותם בבית אע"פ ט'פ
טהבית הוא ה' והיו יערב א' על טסס בהיותם בבית טלום טהיו טלול
מכלם והיו טא' והיו טהיו ה' הסלולה מהם אומר בכל טלום אטעט בן
הרחמים בבח טל וטל י'ו טהיו ה' א' ע' טעט הדב באמרו בהיותם
בבית לרמון לע וי'ל רמון כן כלום רמון טכן זה טבטובות הטעס טחס
יטרא חבא טובה לדרך החיים פ' ד' סך בזה טרמון בעטן הדי טסססס
לאן איה טומע הן כ' יטרא חבא בדיס לבנות ולחיות ולעזר טוע ולטוע
כ' מחטבות טל יטרא קדמה טסס ו' למססס ומבין אע"פ לא אומע
טוב מבטלן ואפרט רבד ר'ט'ל לטלך רמון לב טסס בטות הם האבדות
טהיטוט ולו הן ג' פ'ט עט טלטה א' נה' וטעחה רמון לע וכן מעטות ט'
זמן טהב מעטע טלטות הטות העומ' בדיס וטלום וחיים ור'טן הוא אומר
טאלן ל' בטלום ה' טחטטעו איה ה' הטעט הזה אטד העטעט בבס
ואתה חמעיין אל טחטטום בראותך רבדים אן וכי'טא בהס באננות הטטטט
דיעית הטטט'ס כ' לא יטעטט אן מטובט י'הב חטמאן לחימין וטטטות
לטטטין לחימין ברימון ולטטטין במרמון אס בעט נעט איה בן חב
את אטד לטעך ולבסן יטעקו עיט טסך אומר ל' טלל אע"פ טהיו ד' י'ט
למי טטטט חטגיס בדרך האמת דע ל' מה טקרא העה בטות תקרא אוקס
איה בטס אס תר'ט אן אמות אן אבות ד'ל בטטון יכד' אן בטטון עקבות
טאס תקראס עבות עטית עלי'ט עיקר טהס ואס תקראס וסד' עטית אוקס
עיקר לטל תחית'ס ואמרוס ול על העט טעחה ומעקה ומעטות וסטה טכונ
אטד עטמו מטער ולא יכילם סער חבל ל' העטן קראח טעחה סל' עליוטק
טעיה חביות איה לקבל הטטטט לט'טיו מחסח אל העט לטעך ול'טל יטל
בטה וא' והדי מעטטן טב א הטבות טהס אבדקס י'ק' ויעקב ה' העל'ט
י' כ' וכן טחטטט חבא לטבות מעט חמך העטין עומד בהס הדי חיו
עומד בטח חציע א הע' מיד י'ט מחסח אל העט בהטטענה איה על החסין
והמטל ע' ז' חמלמד לט' רבו טהי במ'טא סח יטבטו אל העטל וק'טעל

וכבר ידעת כי עקר קבלת חת מתן שהוא בעל מלוכה בת היתה לו שאלה
ובכל שמה והפך היא המלוכה והחזקה הוא אברהם והבן זה כי מפורט
הוא שהוא בעל יורה והן יורה שבספר דרום שלל ברסה וכן סלמס
הע שהוא סוד הברכה יוצאים ממנו לעולם סוף קדון העולם שהוא בעל
מנוחה וחדודם שהוא חת הקו האמצעי מתעלה ומקבל מהם העקר תשוב
כי הוא עולה בלא מעדים שהוא בעל נבירה כי אע"פ שיקר קבלת חת מתן
גם מהל הוא מקבל מהעל טעה היא לעורה כי תחלת הישות הוא החכם
הקדומה והוא מקור מעין הקדש וזה היו תורה שבספר ותורה שבפני בשר
טעם לך מנחת שמים עם וכל אומות בזה היו בסח ער טעות מתעל טעם
טעה לה ואם תראה הכל מהסח אהסעל מערב הוא העל ואע"פ שסלה דרום
טעם מדי הדין הקטה אע"פ אינה דין נבירה שהיא סוף מקלן ומעיר
לפי אהסעל וקוד כי גם בזה דומה מנח סהדי בהרוב בך טעה אחרים
במדת הדין הקטה היה טעם קצת דומה באחרים בדרין לו מיתה יטה
עוררה את נבדיתך הרי רבד זה עט טעם ותעוררם סוף קבלת כטט
מפי ריבט כונת הדמיון ולפי האומות הדין לא יכלו סוף עורר נבדיתך
על הע כי אין דרך לקדון לע נבירה ואע"פ שיקר קבלתה טעם ומסטה
לעולם במערב א תקטה על מרבור זה כי מנח שיקר קבלת הע מהל
אח כן נאה לעורה וכן הדב בא לתת טעם למדון של טעם דגלים אם
הן יורה והוא דגל יורה מנח יטטכר והל תטן ללך והוא דגל ראובן טחון
בתטן ממשלה בלה כמו טחול מהיכן טב מטקו ותענית על מעט בלה
והל נבו הדין יורה תטן ואחר תטן נבירה עטן דומה ללך והדין
על זה דגל דן טהיה בטטן ועטה ירבעם טהיה נול אביו ואם טבא מבט טע
עגלים ואין לחוט על כמער טעם או טלטה לא על כונת הדין טעמטה עט
ומעטה דור המדבר טעטן טקל טעטם ללך מנח שיקר קבלתם מנח העט
והטור כי מנח טהנהגת העולם הזה על פיה והיא קדשה להם הים והימה
גטהינה רטן לעטמה טרה דונגת טחה למען יהיה להם מסדן במקומה
להמטיך על העקל עירר כח אטר ממע קבלתה וכוונת ירבעם במעטמו טנ
במספר לו היה לא כלי טהנח האחד בון והטכ בבאר טבע וטמער
מפי אע"פ הנוט סוד על כונת ירבעם והוא אהל כל העטה מן
העולם הזה בלא ברסה כל נעל אביו ואם וט חסר הוא לא יט מטהית חסר
הוא לי רבעם בן נבט טהמחית את יטל לאביהם טבטמס ויט טמחל לבט
לא אהל חסר הוא לרטע אחד ולמה הזכירו לירבעם דקא בזה העטן וקמחון
בזה מנח טהנהגה מן הדין בלא ברסה הוא נעל טעט הברכה והאצילות מן
העלזנ והטח תוט ס על די המבדך ברסה הנונה הברכה והטעט וקאט
מתרבה בכל הספירו ולפי טירבעם במחטבות הדינה רנה לטול טטע

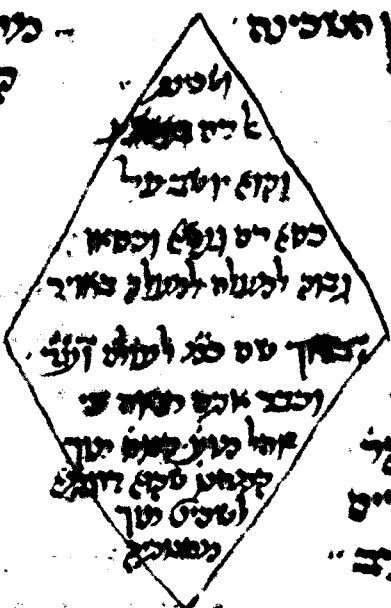
טעג הברכה מן העליון והתחתון והוא קריב בזהו זה לכך זרעו חסדו מן
העולם הזה בלא בריה לו כי הוא היה עיקר בזהו זה. וכל הדבר שיקר רשע
ידוע לכול טעם הברכה קר הוא. דע כי בבית הקדש היו שש שנים עשר
שט עת ויחל במקדשו והוא עשה שט עגל זה בעד ג' וכל ואלו בלתי חסידים ועו
ותם מקבלים מן וכל מה לו להתבין לש ויחל טוב לו להתבין לך וכל והוא היה
מזכיר במחשבתו הרעה שהיה לו היה עושה לו שט עגל זה לכונה המזכיר
שאמרט טבזה היה עושה ישראל מעלות לירושלם ויחל זה במקום מקדש. "

ובאות הסנה הירושלם למחזיר העולם סוף ש לא הייתה שש שנים עשר חסידים
בעלזל ובתחלה לא על ידי השטות או המדות המלך ידע עשה כלום לו
בהשפעה כמו שאם הסוף ש עשה יאמרו אין מלך למ ש לא ידעו את המלך
מה עשה לו. ענין סוף ש עשה כי רוב המקבלי בעניןו לשקוד עין מן הן
אבל ידועים מן עט הוא בין חסד חסד. ועל נקרא חסדו וכל אבד ואמו וכל
היה העגל זה והוא מזה רבא במס תענית ה' דלא דלא ליעל דקא בין "

תחלה עליו למה מן תענית. וכל דלא שט מלך הממונה על הגשמים
ומה שהיו טעמים של זה לא עשה ק לא לפרך המקדש ואל היה עשה מהם
היה סוף המקדש אך כועט להספיק סוף דלא מן האמצעי כי הסוף עמך א
החמר שהטירה טבחה מן. ועליו עמל שהוא בעל בריה שט עמל טב
לסוף ומלך ברכת י' ס' ודחוס ירשה. ועוד דורש' שט בעד ד' מחנות ה'
המלאכים וט'. הנה כך עזרת דוגמת הסכינה שהוא ארון הברית ארון סל
הארץ סוף ד' סוף מחנותה. וזוהי ארון הקדש עם אהל מעד שהיה במדבר
תוך ארבע דגלי מקבלת ה' ברוך וטעם יסר על זה לזכר.
אלו הן ארבע מחנות טבחה בעד ארבע מחנות ישראל וכמו שסמית אל
באמצע מן אהל מעד ברוך המחה והוא מחנה הלויים.

ב
מחנה מרבה נבדיל משמאל
קטשנה שחור שחור
הרין והתקפה
כעב זין שמחנה
עוהר בלמן

ג
מחנה מרבה
מלחם השבנה
שחור שחור
הנבדיל סעב יחנה
שמחנה בנחנה

ד
מחנה מרבה מרבה מחנה
והרין מלחם שחור
והרין מלחם שחור
יחבן שמחנה
ברחם

ה
מחנה מרבה
מחנה קסב שחור
מלחם השבנה וקח
הרין מלחם שחור
שמחנה לטע מערב

ו
מחנה מרבה

ז
מחנה מרבה
זין

ח
מחנה מרבה
יחבן

ט
מחנה מרבה

יט כך לרעת ס סעב שחור חסור הם שחור העליון ועולם התבון ועולם השכל
עולם העליון הוא שחור המלכות סעב שחור השבנה ומחנה
עולם התבון הוא שחור הגלגלים עולם השכל הוא עולם תימורות הארץ
המורכבים והמסכן עם יחב מועד ועם כליו הוא עוהר כעב הנ עולם
אן כעב שחור העליון בית קדש קדש איה שם השבנה סורה בין שם

[illegible]

תבטל טרומת לנפ. ועל הבגד הזה כל הסכס. ואין כל הסכס דומה לסוף
הבגד אשר הוא ולבשלה. ועל הסכס בגד תולעת טעם שהוא ארום אבל לא
כמו הדגדגן כי הדגדגן דומה לקטנה ותולעת לרעה. והיו מצוין על הסכס
בגד הדומה למדת הדין היפה כפי לרמוז שהוא כוללת סוף ומכלל היא כלולה
וכל שבעה או לרמוז כי כל עבודת הקדש היו ליו שילובין ביחוד אמת הארון
ומזבח הזהב בבגד יבטל לבדו לרמוז על המדה המכללת מן הכל כי היו
ארון הברית ארון כל הארץ. והתבטל דומה לזה כמו שישמעאל. ומזבח הזהב
טרומת לנפ הקטרת שהיו מקטרי עליו היה לנפ. כי היה עשה להדיוס השמחה
כמו שטען וקטרת יסמח עם. וקטרת לנפ קטרתה המעשרים. ונמצא
העולה טרומת לנפ היה מבוסס בלילה שהוא בגד אדמדם שהוא ארום מאד.
והדיקת הדברים דומה לזה להיות כוונת לעצם של החוטאים כי בגד המעשר
והנמחות מנחמין רחמים ויורו עליהם. ולא יאדו להחיות בלבד אית
שקט כי בעבוד היות המבד וכן הכבוד הוא הפי וטוב שיהיה טעם בזה
אשר היו על הארון עשרה חללים שהיו חללים יתר בכל שאר העם מלבד
שהיו קרובים למלכות בעצמם הארון וכל של המקדש כי הכהן ושאר העם
לא היו עושים כבוד כל כך שלא יתקבל להם כבוד כבודיהם על
הכרובים. בקדש הקדש. יראה לך הן הקדושה. וכן שישוה לך בקדש
הראשון לחדש שהוא מקום הקדושה תהיה עובד. והקדושה ויהיה שמו
את הקדש שישוה על הדיק הזה. וישמעאל עוד מושלן מלך מקובל מלכים
על שמוק זה. ולא יכלה יבא להאמת בשלש את הקדש ומע. שמוק זה עש
הלויים נאם. כפי שמו. כבשע דומה על הכרובים שהיו במע אים ולוחות
ואיל שיהיו שמו של שמו לרוב היו השמים מעבדין חרבות ומראין לרוב
הכרובים ומו. להם היו כמה חבטות גדולה לפני קדש שמוק זה עש קדש
והיו רואין רוב הכרובים וחבדס כמעט אים ולוחות. והשמים היו מנחמים
בהם ולא היו מהם. וישירא מן חללים בהם בטעם ששמן לרוב ולא היו
עושים לך השמים ולא ישרא יאכל חללים לא היו רואין לדאות בהם כי
באת היו עושים. וזה תימה גדולה שהיו מעלת חללים גדולה ממעל. שמו
הטעם בזה כי הוא יפה הנה הם היו מעלת החסד שהוא היו העובד הסלס ל
למעלה מעצמות. יתר הדיע וסבבו. ולפי שהוא רואין עני הכרובים לא היו
מחזיקים כלל מעלה. וכן ישרא חללים והם מלך חסד וים בהם יתר טוב אף
על שיש בהם יתר הדיע לא היו רואין הכרובים דק שלש רוקס בטעם וקדש
היה להם שמו. ולא יתר הדיע כל כך להדיד. אבל הכרובים אשר כל שמו
מלך בהם יתר הדיע וכל עיקר קבלתם מלך שמו היה כל כך הדיע הדיע עש
עליו שמוק שהיו רואין היו מהדיד. היו ערסין אשר הכרובים דומה
להם וזה היו עשין. ועש מעש שהם ית הוא לרוב חסדן הולך הכבוד

[illegible]

[illegible]

[illegible][illegible]

[illegible]

[illegible]

المعلمون والطلاب

ועל רענני כל מקום שם יאמר במדת רחמים ולפי יי הוא כמעט על פני יי והי
זה כמו שאמר הוא ופית דים והפסוק הזה הנה את קרבנם לבסוף וזו
והפסוק הזה לבסוף שפסוק במקום הזה הוא ופית דים והנה שחטו מוסר ב
במזל יי והנה שפסוק הזה לבסוף יי והנה שחטו מוסר ב
במזל יי והנה שפסוק הזה לבסוף יי והנה שחטו מוסר ב
וזה כמו שפסוק הזה לבסוף יי והנה שחטו מוסר ב
הכלית כל המוסר הזה הכלית מהכל ולכבוד על כל שחטו מוסר ב
המסרן רוח כל שחטו מוסר ב
חזר יי וכן כמעט רק יי קטין וישיב יי והנה שחטו מוסר ב
שחטו רב שחטו יי שחטו יי שחטו יי שחטו יי שחטו יי
לפי קדש והלכות כל חלק וכן כל שחטו מוסר ב
עוד על חזקת דע כי טעם השפעת המוסר יי ופית דים ב
הפית דים המוסר והלכות המוסר כי יי שחטו מוסר ב
אבותם כלות שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
עבודת וכל שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
יחזיק מן המוסר שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
עבד ועבד יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
עם כל שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
החומש חזקת דע כי טעם השפעת המוסר יי ופית דים ב
בן שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
את כל מוסר שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
ישיב עבד שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
לכות השם כל שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
ושחט מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
בטעם וכן הוא כבוד מה שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
והנה יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
המסרן ודור השלמה ועבד ואביון ולישע אחר ופית דים ב
במחשבתו מהלכי רוב המוסר בקטן בארץ המוסר המוסר עבד ופית דים ב
מחשבתו המוסר יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
ואני הידע ופית דים ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
ועד ובמדרש כל רב שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
כי הוא כעין ראיה על מה שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
והוא עבד הכל ופית דים ב יי שחטו מוסר ב יי שחטו מוסר ב
הקדש כל חלק וכן קדש חזקת דע כי טעם השפעת המוסר יי ופית דים ב
הכלים אל חזקת דע כי טעם השפעת המוסר יי ופית דים ב

וְיָקָח קָרָח

[illegible]

לרעך כמנך. ואע"פ שחטא יחד הוא מה יט' ליי'ן לעשות להחזיר הדמע במעשה
 או להרעו כלמען לא יחיה לחסוף על חטאות ששע. אבל להחזירו חן. ועוד שאע"פ
 שאם להם זאת עשו דממשע טרומן לנע לבדה סכל למוסיה דקרא סלום בסמוך
 הסמוך טרומן להם ייחודי צמור ואם וטעם כהן אש וסימנו עליהן לא אה וטעם זה אש
 וסימנו עליה כמו טעמו צמור ואביהו וישימו עליה קטרת שהוא דמיון לקצין
 ועוד אם משה הכניס סעודת סעודת אכ' בסוף הדגם ולא המיתם בזה האמת
 ועוד אכ' היה כן שהיה מכסילן וס' טעמים היו לא היו זוכרי' מה שאירע לערב
 ואביהו והלך חסדו העיר עליהם וזה שיי' ערה קראי מופע ישי' סס והאך
 היה ידע סכל להטעותם ועוד הסתכל במעשיה' בענין הקטרת שהקדים וכלא
 ומצא שס' דק ייחוד צמור ויטעם עליהם וישימו עליהם סס' סס משה וקחו ידע
 מחיתו וטעמו עליהם דמיון לייחוד אמת חת' עש' חת' סין וסלסל. ועוד סס' סס'
 כמל' יסין פנעית דבר טיבא חסד ידע' כן ולאו עסלסל שס' סס' סס' סס' סס' סס'
 מרומה בסחס' ברו וחסד בטעם טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו טעמו
 סלסל במה טעמו וזהו להפ' סין. ועוד שס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 כהונה מסכל סעקר מחלוקתם על סחוסת אמת סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 טהו מערש' על הסחונה יל' טעם לא סלסל סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 נטלחה אש' וסעקתה להו וטעמו י' נטלחה אש' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 הס' נטלחה אש' להו וסעקתה נטלחה אש' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 סעקר כן הוא ביאור הענין לנ' מיעוט סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 וסעקתה נטלחה אש' להו וסעקתה נטלחה אש' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 על מדרגת מעלתם ולהכנס לענין ממחיתם. וסעקתה נטלחה אש' להו וסעקתה נטלחה אש'
 לנ' להכנס ממחיתם הלויה למחיתם הסחונה לנ' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 בנ' כן. המעט מנ' ונ'. ואם הסי' בו לו אע"פ סעקתה נטלחה אש' להו וסעקתה נטלחה אש'
 עבודות אלו מלבד עשית טענת הסחונה לאורך ולס' חסד כ' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 עלינו. ומה ענה ידעם אמתם שהקד' אמת וטעמו סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 אבל חלוק העבודות מלבד בדייתם וחלוקתם כר' כ' להשגת עולם. בוא
 מענין ונ'. ולכל ישרא' אמ' כמו כן אם סבות ונ'. אם ידע אחריתם סלסל טעמו
 דעו כי הם אומ' אמת טעמית זה מלבי. ולא עוד א' שאכ' העורה מלבי בדי' כ'
 ולא יל' טלח' ואם ימות מיתה מטונה בורא. כי א' ויחית אמת כי א' טלח'
 ומלבי לא עשית קטנה או גדולה. ומה היתה כוונתו באמרו להם לקחת מחיתם
 ולהקטיר קטרת כיון שהיה זה אסור להם לעשות לא אם משה בלבו הלעיטוהו
 לרע' וימות כונתו או לעול העבודה מאהרן אה' ואחת מהעבודות היא הקריב'
 הקטרת אה' להם שהעבודה הזאת עבודת הקטרת אה' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס' סס'
 לענין מד' סס' עול' המעבד לאל' ומעבדת המיתה ומביאה חיים יקרי' אור' ר'
 ובה' יט' ומה היה להם סס' המית ואכ' יעשו אותה כד' וסלסל. כי הק' יט' וית

[illegible]

רוח המצוינות ונעם הרוח במלכותו כן לא ידעה מקדושתו של עמנו ושל
 שמואל הרוחני כמו מלך בוע וכן הדין במדע מלך וזהו שם הרוח
 והוא זהו חלק פזל כלל וזה לבנות בית שלמים שכל המלכות
 לספר חטאות ואשמים ומשפחה אשמים יבא חסד וחסד וחסד
 שמשותף ותחומים בהם תבנות הדין והטענות הדיכאם והוא
 כללם יא' בהם והוא מקרא רוח הקדש יד ורוח רומים כלל וכן בארץ
 ב' ג' מעלות הן מעלת העבודה למעלה מהע' מעלת רוח הקדש מהע' מעלת
 בת קול למטה מהע' כי קול הוא הע' ובת רוחו למה שלמטה מהקול בשם הרוח
 וכל בית הרוח הע' שיקרא בית שמיט מדרך נבואתו של משה כי נבואתו בא
 באם ספק לראי המאדה הינה לא על יד אספקלריה פדנה מזייה לבנה
 ולתעודת כלל ולב' וק"ל

אמונת	עירך	חוסן	ישועות	חסמה	הצלה
סדר דעת	סדר מועד	ס' עים	ס' עקין	ס' קדשים	ס' פהדות
ברכות	עבות	יבמות	בבא קמא	המים	כלים
פזיה	עירובין	כיעבות	בבא מציעא	מנוחות	אהלות
דמאי	פסחים	עדים	בבא מציעא	סוכין	ענים
סליח	יומין	עיר	סנהדרין	בטולות	פיה
סעודות	שקלים	עין	מבוא	ערבין	טהרות
יחודות	פיה	סנה	הוריות	ימורה	עדה
מקדמות	ב' צה	ה' יחודות	סבועות	מעשרה	מבשרין
חלק	רוח הטעם	ע' יחודות	ברכות	מקואות	ימים
פזיה	תענוות	ע' יחודות	מדות	זדים	זדים
בגדים	מקלה	אבות	קטע	ש' כן	

כל המסכתות סוף הטוב ג' בבי אחת וסנהדרין ומכות אחת והבאיתו נע
 פזיהן שנים כמעט נאון וכל מי שיידע סל נקרא נאון והוא חן היתירה שבעת
 הע' בזהמין יבט ללמוד ולק' ימה סלל כלל וסלל זה אמן אם

כא

חוקת התורה וטעם טומאות מת וכו' וטעם טומ' חמת לב' שהמיתה
בלשון של נחש ומלאך המות שהיו הר' שכל הוא הממות נד' השם
טומאה על חמת כר' להר' חק מהם שהם יצ' הדע וראוים הם לטמא וכו' לה'
להעביר רוח הטומאה וכן זהו טעם טומאות הערבים כי כלם באין מן הענן הה'
ולפי' אין מטמאין וכל' המצא לה' כ' העצור' בעציקה לא יטמאון מן הדין
וזהו טמא ער'קים אינם מטמאין ולכך הם באין זאת חקת התורה להעביר לך פי'
הכונה לה כי המיתה היותה היא נחלקת מן התורה והיא יורה שבעל פה שהיא
מדת הדין לך היא פיה סגורה והיא אדומה מעדית הדין וכו' ועל כן מפני ש'
שהיא נעשית ביוון כר' להעביר רוח טומאה וסריפתה כריח נחוש ברוח
לפי' רבם בצד' הכהן אשר נעשה לבבו וטמא עד הערב והסורף אותה
רבם בצד' במים וטמא עד הערב ומן הטעם הזה הבא בסוף טומאות חמת
ושאר הטומאות ומן הטעם הזה דם עתי מולך הסעיר לעינאל טעון כבוס
בצד' להעביר רוח הטומאה ושמעתי מפי איש משכיל סוד של טומאות
חמת ועל פיה אדומה וזהו מה טעם חמת מטמא לבדן הטעם כי הכהן
מלך כח הטהרה שהוא הג' והמיתה מלך שכל כי אין מיתה בלא חטא כי ה'
החטא ממית ובצעה שדב' ע' אדם ליום מיתתו בחטאו חסך רוח טומאה מלך
טמא ונבחרת בצד' והעצ' הטהרה מלך אי' לותה שהוא החיים והטהרה
עודה מפני רוח הטומאה שאי' אי' עשר לטהור להתעבר' עם הטמא על כן
הכתוב לשרא' טמא יאכלו טמאות למען לא יטמאון נפשו הבזה מצ'
הטהרה וזהו לא' הטה' על רוח הטומאה המוצא מקוף האדם רוח הטהרה
כן היא עברה בי' וזהו בישעיים טמאים על ידי רוח טומאה שהוא
מלאך המות ונשאר בג'ט' ולפי' אין הכהן הבא מלך הטהרה רשאי לנג' בו
טמא יטמאנו רוח הטומאה שבקוף חמת אבל הצד'קים שאין רוח טומאה
שולט עליהם כגון יעקב אבינו ע"ה וי' עקיבה ורבי הקדוש וכיוצא בהם ע"ה
מתם בעציקה על פי' שהיא הטכנה יש בקופ' רוח טהרה וברוח טהרה
מתים ואין רוח טהרה ממית לליכר אינם מתים לא לעי' רוחיהם בלבד
אבל ע"ה אינם מתים כי אדרבא הם יותר חיים מתחלה והן טמאין
חמת וכו' וכל' צד'קים במיתתן יותר מבחייהם והן טמא חמת יק'
בעיני יי' חמיתה כ' חסדי'ן והלא על המותה יומן לה' טנה של השם
המיוחד ולעבד' לה' והוא מוחה מוחה ואינם מטמאין

[illegible]

כל חוקה ימנו למקדש המקדש הוא אשר כבודו שיהא חכם כל שיהיו מקדש
וכח המקדש אשר לעשות כח וכן את מקדש יי' שיהא דמו למקדש שיהא
העם הנבחר שיהא מקדש לטוב הנבחר שיהא צדק מקדש מלכות ויחזיקו עמו
אשר כוננו סלח שיהא יחיד והשם נחם לו להעמיד מלכותו מהשפלות וכן
שם מקדש מלכות האדם מן הכל נשאר החסד חסד ואין מלכותו לטוב
אשר מלכותו והשם יחיד הוא ביד המקדש קם אלהים מלכותו ויחזיקו עמו
מלכותו העדה כי בראשונה בסוף המדבר אף הנה שומר לטוב עם כל המדבר בזה
והכיתוב אשר ואם כי שמו הנבחר היה על אשר שיהא כבודו ויהא האדם האוכל בזה
האדמה ובמבוא כי לא היה כי אם פעם אחת וישן מים רבים בבאן ים להחיות בבאן
לא פירש לו העם שומר כמו שפירש לו שם עכ"ל ואף כי המדבר אין היה העם
הנבחר כמו שאם ויחבר יי' אלהים לא היה יודע אם ישמרו עליו בהטאות המלכות
העם הנבחר והעם הנבחר לבד כי לא פירש לו כי לך המלכות מזה ואחרון להטות
בזה ששמים ולבון בזה ששמים אחת לטוב הנבחר וישם העם לטוב הנבחר להטות
לו כי תבואה ולבנות האדם והנה זה חסדו וזה שם יי' ששמים לומר כי המדבר
בטוב הנבחר ובטוב הנבחר לא היה לו בלשון העם הנבחר כי להטות לו המדבר
וכאן הוא שמה אחת אל האמנות בלשון המלכות בטוב האדם הנבחר כי
באמנות יעשה העם כי הוא מלכות הדין ויהא על אשר מלכותו כי מרו ועצבו
את דוח קדשו המקדש בכל מקדש כי יי' וכן אם המלכות מלכות אלה יעקב והנה
מלכות הדין ויחזיקו כי מלכותו שיהא היה למלכות הדין לא היה המדבר כלמטה
במקדש לו שם לו בעצמו זה שמה לא בטוב הנבחר ואולי לך נחם סוף ויחזיקו
יי' למטה לבאן אמרה ויהא כי יען לא האמנות כי והשם יחזיקו עמו במה ה
המלכות בו העם הנבחר ויחזיקו עמו עכ"ל מה שכתב הרב שמה בזה כי ואחזק
כי מלכות יורה עד מלכות יורה לא היה המדבר בזה ששמים המדבר לא שמה זה
לא במדבר המלכות ובאמנות כי מלכותו ואחזק לא כיון רק לשמירת העם יחזיקו עמו
ש"ס שיהא המלכות מלכותו למטה ויחזיקו עמו כמו שפירש לו שם שיהא ויחזיקו
העושה היה שמה הנבחר שיהא מלכותו שיהא המלכות היה שמה כי העם שיהא ויחזיקו
לבס אחר ויחזיקו כי מלכותו בזה שמה לא היה רק פעם אחת ויחזיקו עמו מים רבים
ובבאן לא עיניו כי שיהא שיהא ולא יחזיקו עמו להטות שם שיהא היה ויחזיקו עמו
שמה העם שיהא ויחזיקו עמו מלכותו למטה אף שיהא למטה שיהא עמו לו כי
המלכות שיהא ויחזיקו עמו מלכותו למטה אף שיהא למטה שיהא עמו לו כי
על אשר מלכותו כי אדם נבחר שיהא על אשר מלכותו כי אדם נבחר
למלכות כי מלכותו שיהא היה מלכותו שיהא מלכותו היה מלכותו הדין
המלכות מלכות ואם היה החלוקת כי היחזק לטוב הנבחר שיהא לו ואם
אדם כי ידבר במלכותו ואם אדם בך החלוקת אדם החלוקת בך היא תחלה
וכואה שהיה לך בלשון דמיון כי ירא מהביט אלהים עם הנבחר והנבחר

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

כלל הוא הכבש ש טור ופרה ועגל ועזב ועז אגל טהם טהרים וטהרים
 כי רוב חלק סוס מצד השוממה הוא צד שמאל אבל הכבש כולו טהור
 מצד השמירה וסוסים נכבדת חכמה של מעלה תורה ועובדת אלהים
 וטובלת ע' וכלל לבנה כך נכבדת נפש יחדם נפש הכבש סוסים אצל
 רבויט זה במשל השורץ הנערץ ולפסוק ענה הכהן בבל הם לוקרים
 כבשים לכל מסמנים שפוט קרבה ע' המנוח כן נפש האדם בקרבת
 הקדשן כרי לקרבה השמחה ולתן ולתעורר שפע הרחמים ודע טעמה ונס
 הבשר והדירי חפץ הוא חולך ליעד חזון והבשרה והדירי חפץ ונשקרים ומיחור
 הסל ומעשלים הסמיות והענין כך יורד שפע רחמים וכל זה כל מנחה הקדש
 הוא להעלות ולקרב ולהגדל הענין אל העבודה וסן העבודה לזין סוף להמשיך
 הברכה הימים והלען מאין סוף א' הענין שליטן נאמן והוא כזה את י' לזן טעם
 ואין הקדש במקום אחד מטה ומעלה לטורא ע' הקרבות שפע כל טעם "
 יקריבו חפצי הקרבות שפוט את הקדש לחם לזש יח נחור ונעמד כל
 לקריב לי במעורר היהיו לקריב לי כל קרבן במנוח ונמקום אחד כהן
 הקרבות שפוט עליו בחד אכידה ונ' אס ארעב לא אומר כך הנה שפוט
 מלפני טוב להקריב קדשים אלהים פתחובת מנה חזון להחמדה בריע "
 והמטביל בין דע ש' הסדריין הקרבות שפוט להעמיד שפוט שפוט
 להם הוא הסבה הלא שפוט שפוט טהור טעם בריע מנחה מנחה
 ומעמדו לכל המתברכים ואין ענין לקרבן שפוט מולטו ש' אין אלהים נכבד
 והמנהיג חפצי להקריב הקרבות הוא סודות השורץ מאין סוף טה
 טהור י' כל אין סוף להשיג כל הנבריא סמיות הקדש ע' האדם ואפילו
 ע' טטול קטן שפוט האדון והכל הוא ע' שפוט ואפ' שפוט שפוט
 ענין כזה והענין בין ויט כך ליעת ש' נשמות ישרא שפוט שפוט
 די השכל מים ש' הוא הענין מלמעלה בדרך אמת ואמונה ונשקרים
 נשמות הבריות השמורות וזה כך משל ע' זה למען חפצי קנה
 הענין סוסר הוא מנחם הברזל המלוח היטב כן האש תדיר כחליות "
 ינאים מנחם ולפני שפוט שפוט והבשר שפוט קיים כך נשמות שפוט
 מנחת ש' כן מנחם טהור מנחות ישרא מנחות טהור אל הע' ונשמות שפוט
 סוסר חפצי מנחות מנחות מנחות חפצי ונשמות נשמות ישרא
 ונשמות הבריות השמורות מנחם חפצי כן נשמות נשמות חפצי ע'
 נשמות כל הבריות קטנות מנחות שפוט שפוט כל חומה וחומה מהער טה
 ולפסוק ע' הקדש לטורא כל הבריות השמורות מנחם כ' חלק י' שפוט
 יעקב חבל נשמות ואמר להם כל הבריות השמורות למען כל ישרא
 ע' הם דוגמאות כי חלק אותם שפוט העמים והמטביל בין
 ע' אין במנוח טהור חפצי חפצי ונ' חפצי חפצי על הש' כי היא רמ

שכנה נזרה ביניהם כי המרה שמתעורר בה אורח סגור וזו
זמן שהמלכות העליון שבהם כי זכר להם. ולפי זאת תראה כהנא
תורה ומצות ואין שם ואין קצת רע בדבר כי כלום בין דבר. וזהו
עמקים במורה יומם ולילה והספן מוסר שלום בדורע כי שנות חסד
ובגדרים ארבע בעמק כלוא יחד עם אף כל כי שים בידו כלוא
אין כל בריה יסלה למקו. ואם אורח כי ידבר לו אינם לא בעולם הזה. וזה
לשון אין הקצוה מקשה שם כל בריה ולא מותר על כל שכן עשו חיה אצל
באמת הוא ארך אפים ורב חסד מוסר קלובן בדומיו וטוב כלל חסד.
אלה קדברים כי המעשה שלמים הוא מעש ואף יאמר בעמק
חבד חנה כי לא לאדם העשן כי לא ושמע בדבר
הממשש שבו לרע מה שהמקו. ואמר בכל עתם לו עי. כי באם יא נאמר
יא יאמר מריבז המעש ויהיה בעמקם ושמעם בעמקותם וזהו שם הו
לפי המראה והעם שלם בדומיו וזהו
העם העבד בזה כל כי זה היה המעש

ואתחנן

ארון בצדית רחמים ארון כל רחמי. בצדית רחמים רחמי כל. בצדית הוא הע
טעם התחנה ליה טאלו היה אורח והמלכות היה רחמי כל טעם סוד התעלה
ומעלות היה בדורע שם הוא בעמק שאל מטיח העם עבים ומידות סוד
אקראו לא אדם איתחן. עץ לשם המורה קריאה שהיא תפלה ולשם העבד
תחנה. כך הינה תחנות נבואה. כל דבר מליצה סוף עש העם העבד בייחוד
ועליו אל הו אור. זכר לרען המעלות במי מריצה. אל האלים הוא הע
מה שזכר ארבע סוף עש העולה והעולה משה טעם כלולה מהם טעם נקרא
כל וקריאת מרת הדין רעה מעט טעם קבלתה מהעבודה. בטעם וארון
הם קבלה וקבלה. או כלל בהם כל המעלות המורכב יהיה טעם וארון סוף
העבדים. ומסוף תבין וכו' טעם מעט המעלות טעם מליצה כן המעלות בדברים
תבין מה היה החסד בדומיו עי טעם המעלות במעלה העם העבד. והדברים
המורים כי הם אמרו מה א בטעמים וארון אשר יעשה וכו' טעם כל המעלות
והקבלה והקבלה ליה וטעם עש בדברים אן ליה טעם המעלות טעם המעלות וכו'
ולא הינה צריכה בהוצאת המעלות המעלות המעלות בה עי טעם המעלות
וההנהגה המהירה טעם וטעם טעם טעם המעלות בה בעמק עי טעם המעלות
לחמטך עליה הו ואור כי יהיה טעם טעם טעם המעלות. וזהו המעלות
טעם וכו' ממשע ומקראו אצל טעם טעם טעם המעלות על מה טעם המעלות
ואין חאה הערש כן טעם טעם וכו' מה טעם המעלות כי כן מה טעם המעלות
וכן טעם המעלות כן טעם טעם טעם המעלות כן מה טעם המעלות. ואולי טעם
חיה באמר למעלה ארון בצדית רחמים הוא טעם המעלות הוא טעם המעלות
כלום היה חיה מליצה טעם וכו' טעם המעלות כן חיה טעם המעלות טעם

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

במקום החדות ככל הנכון. אל תאמרו הנה בית מלא כל טוב ולא
תאמרו ואמרו ומוכס ואמרו עי' ששפא סרס מנה אחד בבית
למנוה כדורף אחד. תאמרו סרס פו בקורף אישך אחד
האחד למנוה חסד ידלי' קמל. יסר' פ' שפאנה וסדנה. או אחית
אחד גמלה רבבה במת עמו דיל' ואת שלית ש'ל'ל'ל'ל' פ' כל זמן שחידון
א' ש'ל'ל'ל'ל' מ'י' איה חסד חסד אין בידך רק מעט כי מאד מאד יס' ל'
לאדם למנוה דורף אחד. תאמרו ד'ס'ר' ס'ל'ו ר'ס' א'ב' ש'ל'ל'ל'ל' ו'י'ס'ל'ל'ל'
ס'ל'ל'ל'ל' א'כ'ר'ר'ת' הע'י'ב'ה' ש'ל'ל'ל'ל' ו'ק'י'ר'ר'ר'ר' ר'א'ל' א'פ'ר' אין אדם לומ'
חסנה אין א'ל' יהיה אכ'ר'י' על אכ'ר' ו'ע'ל' א'ס'י'ס' ו'ב'נ' ס'ע'ר'ב'ת'ה' ס'ק'ל'
אכ'ר'י' על ב'נ' ו'ס'ע'ר'י' ט'ע'ס' א'כ'ר'ר'ת' הע'ר'ב'ת'ל' ב'נ' כי ט'ב'ע' א'פ'ר'ר'ר'
הע'ר'ב'ת' ל'ס'ר'ת' ס'ג'ר'י'ס' ל'ב'נ'ס' ו'ס'א'מ'ר' הע'ר'ב'ת' ר'א'ה' ב'נ' ל'ב'נ'ס' א'כ'ר'ב' ס'א'י'ס'
ב'נ' ו'ב'ר'ה' ו'ח'ל'ך' ל'ן ו'מ'נ'ח'ס' ו'ה'ק'ל'ב'ד' י'ל'ו' ס'ר'ח'ס' ש'ל'י'ס' ו'ס'ת'ע'ן' ס'ה'ס' י'ע'ו'ס'
ו'א'ס'ל'ן' ע'ר' ס'ע'ר'ט' ס'ח'ר'י' ו'ס'ט'פ'א' א'ב'ק'ס' ו'מ'ל'ח'ס' ס'ח'ר'י' מ'ר'י'ה' ב'ה'ס' ו'ע'ס'ר'
ו'מ'ע'ר'ט'ס' ו'ו'ס'י'ה' ט'י'ן' ל'ב'ר'ט'ה' ל'ח'מ'ה' ל'ב'נ' ש'ר'ב' א'ס'ר' ק'ר'א'ו' ו'א'ס' ה'ס'ס' ו'ס'ט'
מ'ט'ר'ט' ל'ב'נ' ש'ר'ב'ט'ס' ל'ב'נ' א'ד'ס' ע'ל' א'י'ן' ל'ב'נ' ח'ס'ד'י'ן' ו'ד'י'ס' ח'כ'מ'ה' ל'ר'ע'ב'
א'י'ת' א'ד'ו'ן' ה'ס'ל' י'ל'ן' ע'ל' ד'י'ך' ס'א'ס' ו'ד'ד' ע'י'ה' ל'ס'ל'מ'ה' ב'נ' ו'ח'מ'ה' ט'ל'מ'ה' ב'נ' ד'ס' א'
ל'ה' א'ב'ך' ו'ש'פ'י'ה' ו'ס'א'מ'ר' ס'מ'ע' ה'י' א'ב'ך' ר'ב'י' ז'ה' ק'י'א' ס'פ'וק' ז'ה' ע'ל' הע'ס'ק'ס'
ד'י'ך' ט'פ'ח' ח'א'ו'ם' כ'א'ב'י'ן' ו'ל'א'ס'ס' ל'א' ח'א'י'ת'י'ן' ו'א'ת' א'ח'י' ל'א' ה'כ'י'ד' ו'א'ת' ב'נ'ן' ל'א'
ד'ע' כ' ס'מ'ר'ו' א'מ'ר'י'ך' ו'ב'י'ת'ך' י'ע'ר'י' ו'א'ס' ל'כ'ב'וד' ה'ס' ע'ל'ב'ט'ו' ב'נ' ל'ן' "
ב'מ'ש'ה' הע'ס'ל' א'כ'ר'ר'ת' ה'ח'י'י'ג'ה' כ'ס' א'כ'ר'ר'ת' הע'ר'ב'ה' ס'י'ס'ל'ב'ט'ס' ב'ה' ח'ל'ס'
ל'כ'ב'וד' ה'ס'ס' כ'י' ל'כ' ו'נ'ר'ל' ס'ט'ל'ן' ס'ל' א'ד'ס' ת'ה'י' ד'י'ע'ט' ל'ב'וד'ו' ו'ל'כ' י'ד'י'ע'ט'
ת'ה'י' א'ה'ב'ט' ב'ן ו'י'ד'י'ט' מ'ט'ב'ו' ו'ד'ב'ק'ו'ת' מ'ח'ט'ב'ט'ו' ו'ל'כ' ו'ד'ב'ק'ו'ת' ב'ן ת'ה'י'ה'
מ'ש'ל'ת' ו'ס'מ'ט'ו' ב'ע'ו'ל'ס' ה'ב'א' ע'ר' ס'י'ל'ט'א' ט'ע'ט' ב'ע'י'ק'ה' ו'ת'ט'וב' א' י'ס'ר'ה' י'ד' ר'א'ן'
ס'נ'ה'ה' מ'ה'ד'ב'ק'ס' ב'ן ב'ט'ל'מ'ו'ת' ו'נ'ק'י'ס' ת'ג'י'ד' ק'י'א' ר'ס'ט' י'ע'ג'ס' ת'ה'י' ע'ס' י'ל' א'ה'ך'
ז'מ'ן' ו'א'ס' נ'מ'ע'ט' מ'כ'ר'ד'ו'ף' א'ח'ר'ה' א'י'ן'ך' ח'ס'ס' ו'א'פ' ב'י'ך' ה'ר'ב'ה' ו'ת'נ'ע' "
ו'ת'ג'מ'א' ו'נ'ש'ט' ו'מ'י'צ'ו'ת' ה'א'מ'ן' ו'א'ה' א'מ'ן' ה'מ'ב'ד' ל'ט'ל' מ'י'ב'ד' י'א'י'ד' ע'י'ט'ט'
ל'י'א'ו'ת' ט'ל'י'א'ו'ת' מ'ח'ר'י'ט' א'מ'ן' ו'כ'ן' י'י' ה'ע'ה' ל'ך' ס'נ'ה' נ'ב'ו'ת' ח'א'מ'ת'י'ת' ל'כ'ו'ן'
ב'ס'וד' ט'מ'ע' י'ס'ר'א' י'ל' א'ה'י'ס' י'י' א'י'ד' ס'ק'ב'ל'ת' ו'ה'י'א' ק'ב'ל'ה' ח'ט'ר'ב'ה' ע'ל' א'ר'י'ס'א'
ד'ל'ת' ד'י'א'ד' ו'ח'י'י'ב' כ'ל' ב'ר' י'ס'ר'א' ל'כ'ו'ן' ק'ת'ג'י'ד' ו'א'ס' ס'ל' ס'ה' ס'ס'ט'ב'ט' ל'מ'ע'ל'
א'כ'מ'ת' ו'א'כ'י'ט'וב' ל'ך' ה'ס'ו'ה' ס'ת'ב'ו'ן' מ'ט'מ'ע' ע'ר' ד'ל'ת' ד'י'א'ד' ט'מ'ע' ל'ע' ת'ב'ו'ן'
ט'ה'ו'א' כ'נ'ס'ת' ה'ס'ל' מ'ל'ט'ו'ן' ו'י'ס'מ'ע' ט'ח'ו'ל' י'ס'ר'א' ר'ו'מ'ע' ל'ע'ר'י'ת' י'ס'ר'א' י'l' ל'ת' ע'ס'
ט'ט' ר'ט'ו'ת' א'ה'י'ס' ל'ז'י'ד'ע'ו'ת' ע'ל'ס' י'i' ל'ן' ע'ל'י'ט'ו'ת' א'ח'ד' ה'א'ף' ר'ו'מ'ע' ל'ב'י'ת'
ח'י'ת' ע'י'ך' ט'י'ח'ר'י'ך' ב'ח'י'ת' ע'ר' ס'ת'ג'מ'ס'י'ך' ב'מ'ח'ס'ב'ט'ך' ה'ק'ו'ט'ה' ה'ז'כ'ה' ו'ה'ת'ק'ו'ט'
ט'ט' ח'ב'ר'ט'ה' מ'ן' ה'י'ן' א'ל' ה'ב' ו'מ'ז'ו' ל'ז'ו' ו'מ'ז'ו' ל'ז'ו' ע'ר' ה'י'ן' ס'ה'ס' ט'מ'מ'ה' כ'מ'ס'פ'
ה'ח'י'ת' ו'כ'ט'ר'ע'י'ע' ל'ר'ל'ת' ד'י'א'ד' ס'ה'י'א' ר'ב'ט'י' י'ע'ך' ט'ב'ע'ר' ס'י'ת'ה'י'ה' ש'מ'ר'—

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

וְשִׁמְעֵנִי מִן הַכֶּסֶף יְיָ שְׁמִיעַ הָיָה בְּהִיבָר וְיָלֵךְ שִׁמְעֵנִי לְעַמְּךָ
זֶה הַחֶסֶד מִמֶּנּוּ לֹא יָאוּ עֵינֶי בְּעֵינֵי מְאֻשָּׁה וְסֹאדֵר הֵיךְ לִלְבָּת
הֵיךְ אוֹמֵר לְהַלְבִּיזוֹ הַחֹלֶךְ שֶׁנָּה כְּאֹדֵר עֵרֶע סֶמֶךְ לֵעָן מִסֵּד שְׁמִיעֵנִי
וְכָל זֶה הִיךְ עֹשֶׂה מִדְּעֵנִי לְבֹדֵר הֵיךְ יֵלֵךְ הִיךְ מִדְּעֵנִי וְשָׁקֵף בְּרִי
הַטּוֹמָמוֹת הַטָּהוֹר עַל הָעֵינִי הִיךְ עֵרֶךְ לְהַטְמִיק מִדְּעֵנִי מִלְּבָבִי בְּסִפְּיֵי הַמִּלֵּל
הַטּוֹמָמוֹת בְּעֵקֶד טַהוֹר וְכִלִּית הַקְּדוּשָׁה הִיךְ מִסֵּד לְעֹבֵד אֱלֹהִים לְעַמְּךָ
אֵל הַקְּדוֹה הַיֵּדֵד הִיךְ עֹמֵד בָּהֶן וְיֵלֵךְ וְלִבִּי עֵרֶךְ מִדְּעֵנִי בְּרִי לְהַלְבִּיזוֹ
טַהֵר הַטּוֹמָמוֹת יֵלֵךְ בְּטֵם זֶה הִיךְ שְׁלֵמֵת הַטְּהוֹר הַטְּהוֹר לְבָרִי מִסֵּד
עַד הֵן לֵאמֹר מִן הַיָּד הַיָּד מִסֵּד כָּל הַטְּהוֹרִים מִסֵּד עַד יֵדֵד קֶדֶם בְּרִי
לְבָרִי וְעַל הַטְּהוֹר הַיָּד הִיךְ יֵלֵךְ אֵל עֵינֵי וְשִׁמְעֵנִי מִן הַכֶּסֶף יְיָ לְעַמְּךָ
מִיָּמִינִי בָּל אֲמֹנֵט בְּאֵמֶר לְעַד רִחֵם לְאֹדֵר אֲמִירִי טַהֵר עֵינֵי וְלִבִּי טֵם
כֹּא הִיךְ כְּעֹבֵד לְעַמְּךָ וְיֵלֵךְ מִיָּמִינִי הִיךְ כֵּן לְעַמְּךָ יֵלֵךְ טֵם מִסֵּד
בְּטָהֵר כֹּא אֵל בְּעֵינֵי כֵן מִיָּמִינִי כֹא מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ שְׁמִיעֵנִי מִסֵּד
כֵּן בְּרִי יֵדֵד טַהֵר הַטְּהוֹר הַטְּהוֹר רִחֵם בְּרִי וְעֵקֶד קְדָמָה הִיךְ מִסֵּד
הַטְּהוֹר טַהֵר יֵלֵךְ לְעַמְּךָ וְלִבִּי כֵן מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ יֵלֵךְ הִיךְ וְכֵן
טַהֵר הִיךְ הַטְּהוֹר הַטְּהוֹר לְעַמְּךָ לֹא אֲמֹנֵט לֹא יֵשׁוּט בְּרִי מִיָּמִינִי וְעֵקֶד
טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר וְלִבִּי בְּאֵמֶר הַטְּהוֹר לְעַמְּךָ יֵשׁוּט בְּרִי מִיָּמִינִי
מִיָּמִינִי וְיֵלֵךְ לְעַמְּךָ מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר טַהֵר הִיךְ
וְיֵשׁוּט אֵל הִיךְ וְיֵשׁוּט לְעַמְּךָ אֵל מִסֵּד טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר בְּרִי עַל
הִיךְ אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר
וְיֵשׁוּט אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר
הַטְּהוֹר הַטְּהוֹר הִיךְ יֵשׁוּט לְעַמְּךָ וְיֵלֵךְ לְעַמְּךָ עַד טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר
וְסֹדֵר הַטְּהוֹר אֵל לְעַמְּךָ כֵּן בְּרִי אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר
וְכֵן מִסֵּד טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר לְעַמְּךָ מִיָּמִינִי אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ
כֵּן מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי
אֵל בְּרִי טַהֵר הִיךְ אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי
אֵל בְּרִי טַהֵר הִיךְ אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי
טַהֵר הִיךְ אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ
וְיֵשׁוּט אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ
לְעַמְּךָ וְיֵשׁוּט אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי
בְּטֵם יֵלֵךְ מִיָּמִינִי אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי
טַהֵר הִיךְ אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי טַהֵר הִיךְ
הִיךְ יֵלֵךְ טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר אֵל מִיָּמִינִי
וְלֹא הִיךְ מִיָּמִינִי בְּטֵם בְּטֵם טַהֵר הִיךְ טַהֵר הַטְּהוֹר יֵלֵךְ וְיֵשׁוּט

[illegible]

[illegible]

והוא כלל ספר כלל שאלו במיתותם אדם קדוים חיים בעבוד הבורא
הוא חיה חיה שלכם להדבק בשם כך קבלת מציאות מורי ר' שמואל ור' של
ועם מה שאלו יעקב אבי לבנו איז נוסף א שמי קדו איתו וס'
והיה נג' להטאות העליון אחר חנוף שאלו לאן למה היה נכנס קדו
אבותיו ומה יערוץ חנוף אחר השמות כשיקבר עם אבותיו ולמה יקרא אדם
קדו באמצעות ובמדרגות וכן מה שאלו חנוף שאלו יקראו אדם חנוף וס'
והמנוח מצינו אצל רבי חנוך של הטאות העליון כי ידוע הוא שהאדם
כל ימיו עמל ויגע ואף בשעה שהוא עו כל ילבו מרגעם ונשאו קטנה עליו
במחשבת רעה רבות והחושק אין לה צער ולא מחשבה רק אוכלת וטומא
בעתה בגנותה ואניה ואנשי שהיא עמלה לסרוך באדם אינו עמל בעיני
ובלבד שלא ידבר עליה האדם העול יותר מלי משרי כזה ופאטר היא חנו
היא בעלת ובהטקט אין לה אנוח ומחשבות על מה שהיה או עלמה שם
שעמד להיות ומה נדע זה לאדם העמלה החכמה טעם בו העל ית יערוץ
על הבהמה והנה אם עס כל העמל והעמל הזה שיש לאדם יתר על הבהמה
לא היה הטאות לעצמו יותר מהבהמה אלא מה יערוץ לו בכל עמלן ומה
לעסן ומה חטאות והלא העד תגס עמלן כי כל דרכיו מעשיו א אמונה ואין
עול צדיק ויסד הוא ואיה אמונה של הקב"ה ית וית ואיה צדקו ויושרו ו
שהאדם יאין כל ימיו מאוהבים לעבוד את בוראו ואחר כך לא יהיה לעצמו
הטאות אלא הבהמה טובה מצד הטוטה כל האדם לא יעשה מעשיו ה
חלילה חלילה לו על כל סון שהיה אל אמונה ואין עול והוא צדיק וישר
יש לעש האדם הטאות אחר צויה חנוף לקבלת שלום נפול מעשי
ככל אשר עשה בהזיתו בחנוף מצד מצד מצד מצד מצד מצד מצד מצד מצד
סון לטון חנוף על הטאות העליון בשם המלכות ונל שבען כי
עצדים אדבר ומענה ששם מצדדים שם המצדד העליון קולות לרבי
כי סאטר זה האדם לחשט האמת לחשט בו ולמבוד בריט הטור והבוד
יתר החקים והזית העונה אין צדך לול בארש האמונה והנה בבעחחחחח
הספר רצו ספר המאור דבר הוא חסך ולא אור אמ כי חסד המאור
קדו ספר המבוד ללכל חסד כל וזמרו כי ברחו אורו והוא אור החיים על
העש החיה הזכה אשר לקחה ממנו תהיה כוזהר הדקיע והוא שם והם
והמעשלים יתירו כוזהר הדקיע וזה המאמר כלענה מצד כי נלכל הטוב
אללס ספרו יתלכללס חס כלם והוא הסכל הטוב אשר בנו סמנון יסד
והוא בעצמו הזה ונפטר ועש האדם נקראת בלסון הקדש אצילות מ
מרוח הקדש ובלסון פילוסוף המאמר פח קד מן הכחות המעשילות
העבולות נקראים אצלן מלססס ואיננו מאמר מלססס ואם יעש
לנפטר הזכירה בספר קראנה הטכל הקט כי כן שמה אצל אנשי העיון

[illegible]

הכל הוא נלכד העשרי שדוראין לו הטוב הנשגב אשר הוא למעלה
עושה הנקרא חסד חסד המזקק עובדיו כלענה מר מעט ערבי לו
מוריד הסוד כי מתוך דבריו אל עיניו מוריד הטוב ממקום נשגב
והמקור בזה שלד אמצעי והנה הסוד הוא על האלים ית ויתח באופן
שומע חיים בכל אמצעי שלא יאמר זה יצא חיים כחומר או במהר שפיר
וכיון והדוח נחשב להאליהם אשר נענה ידי האלים ית נענה ונענה ואין נחשב
אם נכחה ככדור הקבלים מה כדור הקבלים נביאים אף נלכד הסוד
נביא כי הוא העין סח בכל בעל יסודם בזה בורא ית ב' והוא בשמחה חזק
ונשגב הדבר אף בעצמו למען סוף החסד מלך העולם החכם דק מלך עליו
כי הוא עומד יתה נפשות אדם לא נפשות הישע הדורע טענותיה עשות
חיה יחיה כחות רבץ העיקר אבל הטוב שיוצא ממנה רבות לומר טוב הטוב
של האדם שיוצא מהכח הטוב וטוב טענות מוטלות טענותו מן בחכמו
והחיות והחיות זה בודאי יסוד בהשגח נון האדם כי בהעיר האדם יעיד
כל חכמותו וטענותו כלן לא היה וכל זה מלך עולם אבל העומד עלמה אין
נפשות לטוב אדם לא אחרי אף של חכמים אף טענה טענותן האדם מכל הנפשות
ויטוב הכל אף מקום אף ליתן האדם וזה הוא איש מקום המוחלטת הכל היה מן
הטובה האדם וזה טעם אל הטובה האדם ויפחדו ויפחדו כלן לא היו מלך
ההשגחה והדורע מהם ונפש האדם וכו' טענה מוחל הדבר לטעם טענות העולם
ומהותה לטעם המוסר כדור המוסר חזק ידע ספר המאור כותב הספר האדם
במהות העולם מרוח הקדש רוח לטעם טענות רוח הקדש כי הנביא בזה לטעם
הנבואה מלמעלה דרך זה ולא נש' רוח הקדש ממנה ואם יעס לטעם וכו'
כלום אין טעם וחסד הנשגב של העולם העיקר לומר זה לטעם טענה אל נשגב
לטעם לטעם ולקדושה הטוב הקדש וטעם החסד וטענות טענות בידו טעם
זה והטעם ית לטעם כי הטוב האדם כחומר ומקור א הטוב הטוב נקרא טעם
טעם ואשר יודי הטוב הטוב א הטוב הטוב נקרא טעם טעם וטענות
הטוב הטענה א הטוב הטוב נקרא טעם טעם וטענות הטוב הטוב
מקור א הטעם טענות נקרא טעם וטעם טענות האדם טענות נקרא
טעם זה מלמעלה לטעם ואשר טענות טענות זה מלמעלה לטעם טענות
טענות טענות טענות הטוב הזה וטענות טענות וטענות א העולם בזה
תדירית נקרא טעם על טעם הטענה מלמעלה טענות אשר הטענה וטענות
טעם כי זה וטענה טעם הטענות לטעם ולטעם בטעם הטענות נקרא טעם
טענות כלן אין עומד טעם טענות וכן כאשר טענות טענות וטענות וטענות
לטעם הטענה עשית טעם טענה ואם וטענה וטענות בטעם הטוב היי חסד
עומד טעם טעם ואם יתח וטענות בטעם האדם אשר כי טענה לטענה
וטענות וטענות טעם טעם ואם וטענות יקרא אדם אדם כלום איש אדם

[illegible]

[illegible]

[illegible]

בשמים כלם מ' בשמים טוב ומלך או מלך ושרף שיעל או יקל ל'
לא חשד אחר בארץ כי אתה המעשה המעשים במלך ובארץ כי
לא יחזק יאבדו ומה מלב קצות הימים וזו קדשת אלהים לי טוב ו'
ותפוד קדשתי חיל. והע השכן הזה בדת הסתאחות ותפודת הסת'
האחות במקל לא יעשה בצדק אס רשע וטוב בעולם הזה טוב כי ה'
הרשעים יסור הם ורשע והצדיק יעמלו ויאריכו ימים ויעמוד רשע לארץ
דור. כענן המזל מן הכפוף רבים מן העדה ומעלה למעלה א פבו להודות
ולא יאחר למעלה אל טע יסלם לו. וטקד אבות על בעס וכל המאדים א'
אחייקם האחריות טבירט בחקותי ושיט' כי תבא. ובמאדים במקל רדו
בזה בית בלא צדק. קורא רצ' ולא ילך ארע רשע ומעלה לו יחל ימקם
ובירש. תהי אחייתו להסרית ברור אחר ימא סמו. או יתה כותה החסם
להמאר טע הצדיק והסרית טע הרשע. כענן והיה טע ארז צדק
בצדק החיים וטע איבך קלעה בעך ק' הקלע. והענן בסרית העס'
במדה כי הסרית יורו במדה על הסרית טע החוטאת מלשם חסם ועל
קדם הצדיק טע חסמו. והנה על טע העסם הלא תמאר אחרי קדשן כי
אם טחירטע יכרתו וימחו ואם כי יס רשע יבא בטוב ימיהם וטענ' בטענה
וזרע טון טעיהם עסם. וט' צדיק טמירט ליקם כמעשה הרשע ימחו "
באל יסלם חסין להם טע וטאר וטן וט' ואם יאם כי טע הצדיק יקום ות'
ותמגור טע חסם וטע הרשע תבית ולמה לא יסל לציף וט' טוב דמיה לא
טאר טחירט ולרשע הסחלט רע בטעיהם. והע טחירט טעוטה וטעוטה
עס חסין. ורע כי מוסר הענן הזה טע נדסה במדה וראות הענן בסחלט
מבוססה וטחירט לטע כי סר אחר והוא סר ארוב. ויס מרבו טעוטה טענ'
ואם לו טע תבדית עסן הדיס טחירט וטחירט טעוטה באט' טע טעוטה ב'
באט' וטע בטעוטה טעוטה וטע טע טעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
טע בטעוטה וטעוטה וטעוטה על הטע להקטנות טענן הזה וטעוטה וטעוטה
הטחירט וטעוטה כי ט' דמיה מרבו איהם טחירט וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
וטעוטה לו יק' כי הארץ ית הדיס לרוב ורבו לו וטעוטה טעוטה וטעוטה וטעוטה
טעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
הקדושה לו וטעוטה כי לט' טעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
הקדושה לו וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
כי הא יתה טוב לרשע על טעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
הרשע וטעוטה הזה ואם וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
הרשע וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
רשע וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה וטעוטה
הזה וט' כי הרשע הטבירט בא ית וטעוטה לא הוא איהם לרוב טוב טע

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

יביט וישיק ולא באר מקומם. וכיון שאין ברבור זה ידיעת סוד גדול ולא באר
דבר נסתר פירסם ואם וכבר הידעו זה בשמך וזה תגים על שם איש אחר כי
בעשן זה וכיוצא בו פירסם וידעו על ארס ויהיבו העולה ל העם ית ומחשבת
התמימה הדבקה תגיה בשם ית ונבדלים בו סימני טהרה שוארם שמואל אהבה
אל ותגיהות מחשבת אל העם ית הטלים דבריו בזה תגים ואצל סיון בב
בבאוריו חזק גדול. ואצל בעשן בזה מתוך ברבורו של ארס נכיר אם הוא חס
כי כעאדם מרקדק בלשון בכל כחו לרבר בלשון נקיה ובשמות לשון סימני ט
טהרה הן אן ובירוע כי ארס שפוטת כן בלשון טהרה. כן הוא מוטה בלשו וביר
אל במחשבה ובשפוטת והי הוא צריך נמר. וברבור אחד שאם תלמיד מוט
תלמיד יבי הקדוש בלשון נקיה באר בו לבדו והיה בו בעינו בחזקת קמן "
וראוי. ובאמר. לבדו לאטוקי חבדו. אם הדב והנה לט הטעם הזה ש ביר
במחשבה הזאת טעלתוס. לא אם כן בדרך שפוטת כך טעמן השפוטת היה
בעבור תחבולה זאת טהרי. הוא מקשה עכ"ה ופוט חסות על תולדת טרמ
בו חסוד בלי תחבולה ולא אם כן לא בדרך מהביל כאמר החביל טעם הקדב
וטעם חסוד מרעה טסס הדס בגלל שא היה טעם עריסת העולה בעבור חסוד
התחבולה הדבה תחבולות לטורא עלילות טיטה לעשות ולא להמת הענה
הזאת מיתה מטוטה כזאת והלא יחמיו על כל מעשיו ובעבור דבור אחד של
חבדיות שאם רבי הקדוש מניסר בסמך יסודין ולא פיר ממנו עד שאמר
דבור של יחמנות על העכבד לט יעמו כרי טיבא מלב טלס ותעריה חסה על
ממען של יסוד ולמה לא חסה על העולה הזאת והטרה אשר לא ידע ואם "
יחזי אטא עולה וטרה מה חסוד אכל הענן סוד לא פירע לאן לאמר קבלו או ק
קבל כחזא בו עד טיבין כמט זה. ומעוך מה שאם שריב ול וט דעתי מכלל
טלא קבל בו דבור יסוד דמה חסוד לטרה חסוד וכן טמנעתי מקובל מפי מעלי
טענתם של עולה וטרה כענן טרה חסוד חסוד לחסוד כח סבת חסוד וטרה חסוד
ובחזקת מפור סוד טרה חסוד בסבל כי בפרט אם עליו טלמה ע"ה אמרתי ז
חסמה והי יחזקה ממנו ואצל טעל טרה חסוד אם כן וטרה לטרה והי ז
יחקה כג"ה טרה חסוד וטמנעתי מפי חסוד משכיל טקבל כי הקבלה והענל
מפי טמנעתי חסוד הוא המקטרת והמסית והמחזיק יצר היע בלב הדו"ה ה
המטחית להדיוג ולהשחית ולטכ שרשון הענלה לטכר כח סבתה כרי טלא
תטלטל בבט ארס ולא יקטרת עליתם וכלן יערוס להדיוג ולהטחית וכן מליט
בטמנעתי העביא ע"ה כטרה הקבלה לטלחן למשוח דוד למכר עתירא כן יטמנע
טמנעתי ויהינה וטרה לו הקבלה לקחית ענלה כרי להטחית סבה הענלון ממד
הענל ולא יוכלו לקטרת ולקבל חסוד לטלחן וטלא יסיתו אויט על טמנעתי ע"ה
וטמנעתי מפי איט נמנן רוח מעד חסוד טקבל מפי מקובל ייט טמנעתי כי
מהענלה העריותה היה נעשה גם נרוט שאמר ימס מטמנעתי היה יוצא ממנו

מבנה תולעת ורובה והולכת אחרי הדוכן וערבית בבנין ולא היה בריק
 יסלה לעקור אותה ממנו עדי שיתמנה הדואים והדבר מתעלבל ובא באון החסד
 ירע הסוד ומכיר שהוא הדוכן ועוסק אותו ומסיר אותו לבד ועד עתה כי
 נסב טעם בהא לרמז א מקור קבלת כל איש הדמים המקטרת החזק מחזק
 ידי עובדי עברה שהוא צד טעם תחשוב כמעלה למטה המצאנו חסד
 ידיו קבלה כי דבר זה וכלו בהם בעול מה ובחוב שיחיה
 בטלה עם אנשים וכע שים ואפי' עם זעיר על ידו חסד חסד
 נורמל דעה וקבלה מלך העטות וטומאה על העוסק בהם ועל העולם מש: כי
 מחזקתן ממעטת כל הדבר שחוסר בלבם בעת שמדבר: אותם כי הכל
 חלק אחד המהטבה ואם לי החסד ה' אבד וזה טעם הדבורי עבד קטן
 מעבירה ו'ם לבי טעם מהדיר לעשות תעבירה ד' חסד קטן אחרים וזה
 פעם העבירה מתעורר ומתקדם למעלה ו'ם שחזר טעם והדבר גמול
 הוא עננה אותו הריח קטן מהטבה טעם ו'ם כי הדבור קטן מזה
 מלך טעם לפרוט מהדיר: דיעי ידיו מן העוסק ו'ם כי חסדו
 מהטבה מלך טעם וזהו טעם וזהו א'ם בן ו'ם כי טעם טעם קטן
 מהטבה מלך י'ם הוא עם הטעם והטעם עמו וטעם דבוק בטעם י'ם הדבור
 קדושה כל מן טעם קדושה דבוקה בא עליון וזהו טעם קטן
 ע'ם טעם והדיר ד'ם חסדו טעם י'ם וכל טעם טעם
 הקדושה וחבירה עם הטעם הטעם י'ם וזהו טעם טעם כי ענן חסד
 וסר מאחריו והטעם הסתיר טעם מהטעם וזהו טעם טעם טעם
 אין ענן העבירה וסר כע ענן הדבור וסר טעם טעם י'ם טעם
 וכלו טעם כך דבר טעם כל מהטבה חסדו מלך י'ם וזהו טעם
 הטעם החלט טעם ענן הדעת מעוט חסדו חסדו טעם וזהו טעם
 להטבות בטעם טעם עם הטעם הטעם וזהו טעם טעם טעם
 וי'ם י'ם טעם טעם בטעם טעם טעם וזהו טעם טעם
 י'ם עליהם טעם י'ם טעם וכן הערה טעם וזהו טעם טעם
 ולכנס ואפי' טעם טעם בדרך טעם חסדו טעם וזהו טעם טעם
 א אפי' טעם י'ם טעם טעם הטעם הטעם הטעם טעם טעם
 מהטבה טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם
 נד י'ם טעם ו'ם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם
 טעם טעם ו'ם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם
 והוא על טעם כי לא היו עושין זה רק לטעם טעם כד' לטעם חסד וכלו
 טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם טעם
 או כטעם לטעם טעם לא היו עושין כן חסד וזהו טעם טעם
 ענן זה לא היו עושין אותו וכלי הדור קדוש עליון כי העבירה

הדבורי חסדו
 וזהו טעם טעם

ההנח' אין על סלח' היו עושין כן מלכ' סוד' בחור' עבד'ם אז היו תמנ'ם על רב'
אך היה עשה כן מיהא'ם על הי' הי' יתעורר' להי'הר ער' שהיו אומרי'
לחם הקע'ם עת'ב'ט' וה' האמ'ן לטלס' שט' לזר'יק' ולח'ר'ע מעור'ב' ל'לט' י'ר'ב'
לכל' א'ר' אה'ב' וי'ר'ח'ק' מכל' א'ר' טע' או'י' למ'ש' והמ'על' בב' א'ר'ן ה'אומ'י'
י'ט' לו' מ'ר' מ'ר'ע'ת' כ' רומ' ל'ר' כ'ל'ט'ן כ' ל'ז' ל'ח'ס' א'מ'ר' ת'אומ'י' א'כ' ב'מ'על' י'ה' היה
מ'פ'ק' ב' א'ר'ן וא'כ' ל'א' י'ה' ת'אומ'י' א'ין זה ד'ק' ל'ר'מ'ז' מ'ה' ע'ס'ת'ב'ט' ומ'צ'י'ת' כ'ט' ב'ב'
ט'אומ'י' מ'י' ה'ל'מ'ב'ן ל'ל' ו'ע'ס' ב' א'ר'ן ש'ה'א'ר'ס' ו'ב'ר'ן ב'ר'מ'ז'ת' ח'ס' ק'פ'ט' ו'מ'ה'ר' ד'מ'ז'ת' י'ה'
מ'ל'מ'ע'ל'ה' ו'ל'ז'כ'ל' מ'י'ת'ה' ו'ז' ש'ה'י'ז' מ'ט'ו'ל'ת' מ'כל' ה'מ'י'ז'ת'ת' נ'ר'ס' ק'ל'ל'ת' ה'ע' ה'ק'ר'א' א'ה'ס'
ט'מ'ס'י'ב'ק' ה'ל' מ'כ'ט'ה' ו'ז' ה'א' ק'ל'ל'ת'ה' ו'ז' ה'א' ט'ו'מ'א'ת'ה' ט'מ'פ'ר'ט' ה'י'ב' ו'ל' ב'ע'ל' א'ח'ר'י' ו'ב'ר'
ק'ד'ו'ט'י' א'ס' ד'ק'ד'ק'ת' ב'ר'ב'ר'יו' ע'כ' ו'א'ין ר'א'ו'י' ש'ת'ע'מ' ה'א'ר'ן ו'ט' ד'ע' כ'י' א'י'ע'ט' ט'א'ר' ה'י'ב'
ע'ל' ד'ב'ר'י' א'ן ו'ע'ד' ה'ק'ט'ט' ה'ס' מ'ע'ר'י' ב'ח'ח'י'ת'ו'ל' ו'ר'ומ'י' ב'ע'ל'י'ו'ל' כ'י' י'ט' ל'ך' ל'ר'ע'ת' כ'י' ק'ל'ל'ת'
ו'ה'ט'ו' ו'ח'ס'ק'ס' ו'כ'ל' כ'י'ז'כ'א' ב'א'ן ל'מ'ע'ל'ה' ה'א' ס'ל'q'ן ר'ח'מ'י' מ'ה'ע' ו'ט'פ'ע'ר'ן מ'ל'ץ' ה'ל' כ'ה' ו'ב'ט'
ז'ה' ח'ב'ן ס'ו'ר'ו' ד'ב'י' ו'ע'ט'מ'ל' ו'ד'ב'ר'י' ה'ר'ב' ע'ז'ה' כ'ן ה'א'ר'ן ה'ע' ק'ל'ל'ת' א'ה'י' ה'ל' ב'א'ר'ן ה'ק'ד'ו'ט'
ח'ס' ו'ח'ל'ס' ב'ע' כ'י' ט'ט' ב'ע' י'י' ה'ל' ה'י'ב'ס'ה' ט'פ'ט' ב'י'כ'ה' ח'י'ס' ו'י'ט'ן ט'ו'ב' ב'ע' ש'ה'ע'ל'ס' -
ח'מ' ל'ח' א'ר'ן ו'ר'י'ז'ו' ו'ט' ל'פ'ט' ע'ר'ב'ר'י' ר'א' ט'ט'י' א' ל'י'ך' ח'ס'ו'ר' ה'י'ז'ס' ה'י'ב' ו'י'ט'ר'ו' ב'ע'י'ט'ו'
ו'ל'ך' ל'ח' ה'ק'ט'ט' ע'ל'י'ה' ו'י'ט' לו' ס'ו'ר' מ'ז'ר'ב'ק' ב'ע'ט' מ'ר'ע'ת' כ'י' כ'ו'ט'ו' ל'ר'מ'ז' ט'כ'ז'ן ש'ה'ט'q'
ח'ט'ו'י' ס'ל' ר'ח'ו'ר' ח'ע'ן ו'ט'ר'י' ו'מ'ר'q'י' ה'ב'א'י' מ'ל'ץ' ה'ט'ו'מ' מ'ת'ק'ב'ל' ס'ב'י'בו' ו'ה'ז'א'י'ל' ו'ה'ט'q'ן ב'י'ת'
ו'ה'י'כ'ל' ל'ע'ט'ו' ה'ט'ע'ט' מ'ק'ו'ט'ת' ע'ל' ב'י'ת'ה' ו'ש'מ'ר'י' א'ר'ע'לו' ב'א'ע'ר' ג'ז'ל' ו'ל'ז' ד'י' ל'ה' ע'ע'ר'ה' ע'ל'
ה'י'כ'ל'ה' ה'א'ר'ב' א'א' ט'מ'ע'ר'י' ל'ה' ה'י'ז'ח'ו'ר' ה'י'ע'ו' ו'מ'ט'מ'א'י' א'ו'ת'ה' ו'א'ין ע'ל' ט'מ'ט'מ'א'י' ה'א'ר'ן
ה'ע'ב'ר'י'ת' א'ז' ט'נ'י'ח'מ'ל' ט'ו'מ' ל'ע'ט'ט' ו'מ'י'ט'q'ן ה'ת'ע'ו'ר'ר'ו' ח'ס'ו'ר' ה'ט'מ'א'ן מ'מ'ק'ו'ר' א'י'ל' ל'ו'י'q'ן ח'י'ת'
ט'ו'ב' ו'א'כ' ב'א'ר'ן ח'י'י'ס' ו'ה'ט'ה' ח'ת'ל'י' ה'ח'ו'ז' א'ס' ע'מ'q'ר'q'ן ע'מ'ט'י'ו' ו'ע'ת'ב'ט'ו' ח'ט'א'ת'i'ן -
ב'ע'ו'ט' ה'ת'ל'י'ה' ה'ה'י'ז' ח'ד'י' ע'ט'ט'ו' ז'כ'ה' ו'ט'ח'ו'ר' ו'ר'א'ו'י'ה' ל'ט'ו'ב' א'ל'ה'י' א'ט'ר' ע'ט'ל' ח'ד'י' ה'ס'
ב'א'c'ר' ג'ד'ו' י'ב'י'ס'ח'ו'י' ק'ט'י' ע'ל' ט'ו'ב' ה'ס'מ'א'i' א'ט'ר' ק'ב'ל'ה' מ'ה'ס' ו'כ'א' ה'ק'פ'ד' ח'ס'ו'ר' ע'ל' י'ט'י'b'
ב'ע'ן ס'ל' ה'י'וס' ו'א'כ' ב'מ'ק'ו'ל' ח'ט'ו'ט' ט'ה'י'וס' ג'ר'ו' A'ז' ע'ל' ה'ל'י'ת'ה' ו'א'כ' ח'א'ן ק'צ'ר'ה' ו'ה'ט'ע'ט' י'י'b'
מ'י'י'ט'ט' ט'כ'ל' ט'י' כ'י'ב'ט' ל'ה'ל'i'ה' ח'ל'q' ח'ל'q' ה'ט'ט'ט' ו'ה'ב'א'i' מ'ט'ס' ח'l'q'ס' ו'ע'ח'l'l'ת'ס' ה'י'ז' ו'כ'ה' -
מ'ט'ט'i' ב'ב'ל' כ'ה'ס' ו'ט'ה' ת'ט'ת' ח'ט'q' ו'י'ה' ל'i'l'ה' ב'ט' כ'ח' - ח'ח'ו'ר' ה'י'ע'ו' ה'ב'א'i' מ'l'ץ' ח'ח'ט'q' ה'מ'ט'ט' -
ח'ס'כ' ט'ו'י'q' ל'ט'ר' ר'ומ' A' כ'ח'ו' ה'ט'ו'מ' ת'ג'ר'ח' ה'ט' א'ס' א'ח'ר' ט'ח'א'i'ר' ק'ט'ט' ו'ע'א'ס'ט' ה'ט'r'i' -
ו'ל' מ'ע'ן י'י'b' ח'ח'ת' מ'ט'א'ס' ב'ל' ת'ק'ו'מ' ב'ע'ו'ר' ה'א'ר' ל'ע'l'l'ס' מ'ר'י' י'ז'א' א'ר'ס' ל'פ'ע'ל'ן א'ין ט'ט'ן ו'א'ין
ו'מ'כ'ט' ע'י'ח'ט'l'l'ס' ע'ס' א'ר'ן י'ט' מ'כ'ו'ט'ת' ת'ח'ת' י'b'b'l' ה'ק'ד'ו'ט' ו'ה'ט'ח'o'r' ה'ו'ז' ח'ק'ן ה'א'מ'ל'c'c' i'z' q'ן
כ'l'i'f' i'z' ח'ח'ת' מ'י'ת'ת' ע'l'c'ט'ו' ט'l'א' ו'כ'ב'ו'r' - ו'א'ס' ה'י'ה' א'ר'ס' מ'ל'ין ה'י'ה' ע'ו'ב'ר' ב'ב' ל'א'ו'ין
ו'ע'ט'ה' מ'ה' ט'ל'ח' ה'י'ה' ע'ו'ב'ר' ב'ח'ו'צ'ה' ל'א'ר'ן A'ז' ב'ע'ט'ה' ו'ל'z' י'ע'ט'q' א'ח'ר' ט'ח'א'i'r' ל'ב'c'r' i'z'
ה'ת'ל'r' - ו'מ'ה' ט'ח'מ'ר'ת' ח'ח'ט'q' - מ'ח'ט'i'ך' י'ט' ל'ך' ל'ר'י'ע'ת' כ'י' ט'ט' מ'י'ת' ח'ט'q' ה'ס' ה'א'ר'ן
ה'ו'ז' ח'ט'q' מ'מ'ט' מ'l'ץ' ע'l'c'ט'ו' ו'ח'א' ס'ב'ת' ס'ל' ה'מ'q'ט'r'b'ס' ו'ס'i'ע'ת'ס' ו'ס'ב'ת' כ'ל' ח'ט'q' ל'ט'ו'ב'
ו'י'ט' ח'ט'q' ש'ה'ו'z' i'z' ח'ט'q' מ'l'ץ' ע'l'c'ט'ו' ר'q' ה'א'ז' מ'l'ץ' ע'l'c'ט'ו' - ו'ה'ו'z'

[illegible]

המצות ולמעט ולקח עיני העברות מצדד כי בברכת עשי המצות והעשי
המצות אצל אם חס ושלום רבו עובדי העברות מכלבבין דרס המצות השני
הטוב ומקלקלן שכלי חכמה ומצדד בין עליהם ועל העולם הקר הטוב וזה
במעשיהם כי בדי הדורם להחיות את עצמו יז להמית וזהו שידע היב לטבך
שאין המעלות במצות להקדש בעצמו ית אצל המעלות באדם עצמו למנוע וזו
הם כי יקרא קן יצור לטבך במעדתו של ד נצח מאי דכתיב שלא תשלה את קץ
בבבור שנקראת אם העולם שט כי אם לבנה תקרא מאי ואת הבנים יקח כך
אוי חכמי אורן בנים שניסלה ומאי נהו ז ימי הסכות ידנה לז ששלה את האם
שהוא יב שנקראת אם העולם כי לרמה בה ענן שרוב והוא שלא תקחנה בטע
בעולה כח שאנו יראין לעשות בן הספרו שכל מעה הימנה וזה לרוב מעלות
ואת הבנים יקח אן ז ימי הסכות יבן לז הספרו ז ימי הסכות וז ימי הטעו
דכתיב כי באו את ישראל לעשות ענן לרמה איהן כסו ז ימי הסכות והטעם כי
באז הן שם היום נמצא בהם אצל בבניה ואחרי שכל מעלה הימנה אין שם היום ונמצא
בזו כי כל מאמר טעם הויה תקרא יום ואם יקטה עליך המדרש הזה על כך ש
שם שם כן לא ימצאו עלות שמיעת ואן מן המדרש הזה וראה שאין את ישראל
לעשות דין ונודע כי את דת הבנים יקח כך אן ז ימי החג שניסלה שאלו יום יאטון
של סכות הוא מעלה מן הבנים הקטנים היאטונה לא יקטנה כלל כי לא יז
שלה תשלה את האם לא שלא תקחנה בעולה כסאר ימי הסכות שמות לעשות
בהן טעולה ומה שקטה כך באו ז ימי סכות ויטעו כי יימנו לז ימים של חג ול
ולטמני חג עלות שיהא עמו כי הוא כסלל באו אן ז ימי החג בבית יום האטון שחג
מיוחד לז ואם עוד מפרט כי יאעג שהיום היה הוא מיוחד לז נצח דמי טעם
הנדול כי אין מעד יאין שמחה שלא יאן נצח שהיום היה הוא מיוחד לז נצח דמי טעם
כי אף ימי הסכות כן עכ דע כי חכם הזה לז שלא קרא דברי ימים דברי
אן בבין משוברים ועקריהם מבט עולם ודון לקדושו למען יטב לך והאמר
ימים וענן סוד טלוח הקן זהו כלום שלא תשלה חב שלא תקחנה במחשבות
שהיא אחת בן הג' העליונים העלמים היונים ואינה נעדרת במען דכתיב ואתבון
אין מספר ונס אין שם היום נמצא בה ואת הבנים יקל אם במפר הבהיר אורן
בנים שניסלה ומאי נהו אן ז ימי החג ואן הן ז ימי הטעו כי הן ז הספרו קתחוט
הנקראות בספר ידנה ז קצות ואם תקח כך כי המעשה מתחטטת בזה ונס שם
היום נמצא בהם דכתיב כי טעם ימים עשק יא ובזם הטעו וזה שלא מדרסון
תשלה קדמה שני ים כלום בלשון התחטטות שיתחטט אדם ביטעו עד אין חקר
ואת הבנים אן ז ימי החג כלום כל הימים טבועים שמורים על חדוה לעולם יח
אורם בספר וייען בהם והנה המצוה דומית וכן לז טעם נמצא לז טעם
ואינם לז ח' ועל הנדח מחטוא איה ומקדיו לבבורה במחשבות תטיב לו ונח

כי הרב ז"ל דומה פירות ופירות בהשקפה פרטית כמנהג השו"ב גדולים שם
 ענינים ששט וכאן הוא אומרים דרך שיחה בלי סנה' לשם אהרן אינ' אור
 טכונת הרב כאן כמנהג אברהם ודוד ודוד ודוד מה שאם לשם אהרן ר"ל לשם
 של אהרן ויהיה אהרן דומה לנ' ולשם ירמיה' לנ' וזהו שדומה ומכיר דבר
 כי דבר דומה לנ' את דברי העם אל י"ז אהרן או יתכן לנ' לשם אהרן לשם
 הנזכר שהוא אהרן וירמיה' הם לנ' לשם אהרן וזהו דעתי כי דין כל
 העבודות לשם הנזכר י"ז ואם זאת לשם כל דברי הרב כאן על הע' והוא
 בדרך אמצע הראשון עיקר בנ"ט לדבריו בנ"ט בנ"ט הוא למעשה אהרן
 ישרא' ואמתה' הוא אהרן פ"ט תהלה ליה' וזהו הנזכר שהוא אהרן
 הי' יתע' בנ"ט זה אהרן לנ' וזהו הנזכר כנ' בא לברך מה שדומה
 ונ"ט י"ז או שהיו שומעין לשם הארון כנ' י"ז אהרן בנ"ט לשם הארון
 השני' או יהיה לשם י"ז אהרן בנ"ט שהוא לשם הארון
 ויקרא לארון י"ז אהרן לשם הארון השני' עשו והלכות אשר בקרב
 הברית הזאת דומה לנ' לא אהרן לשם אהרן אהרן בנ"ט לשם הרב
 לרמז שהוא לנ' אם היה טוב או הפס הוא תנ' בנ"ט הוא בנ"ט ובנ"ט
 הנזכר הנזכר שמהו נ"ט הולך וזהו שאם וכל אשר לבבו שלם עם השם הנזכר
 ולא יהיה כלל בנ"ט לא יולד מזהו זה וכי אם חס ושלום יהיה נזכר רב
 ושהו יעשה שלמה למה יולד אהרן כל זה מזה בנ"ט מהו יהיה שיהיה
 היום כמה שנים והלא כבר נעזרו מנ"ט וכל שאר מאוסה מנ"ט (הרי אהרן
 הסוף הזה יהיה כנ"ט ויהי יתכן שהמבשר השם ונזכר לו בשמות שיהיה
 שילד ולר' כנ"ט בו חס לה ואם כי לא יתכן דבר זה הרי שכל דבר הרב לא על
 הנזכר אשר הנזכר אמצע אין דעתי עתה עתה בנ"ט זה מנ"ט ששם נזכר
 מנ"ט הוא בנ"ט י"ז בנ"ט מזהו נזכר אהרן מנ"ט להיות הולך
 ש"ץ ובנ"ט כנ' נזכר בנ"ט בנ"ט הנזכר לשם האהרן והוא ל
 להיות אהרן ויהיה וטובים ומנ"ט כל שם דבר בנ"ט דבר מנ"ט
 שם או הנה בשמות השם נזכר הנזכר שחומר בדרך השמות האהרן
 עם אשרו להולך בנ"ט הנזכר דבר נזכר הנזכר לנ"ט זה שם בנ"ט
 ועל דברים הדיוע' ומנ"ט לנ' קרא שם לא קרא הרב שם נזכר ונזכר
 יוכל לשם אהרן אהרן לנ' מה שכתבתי בנ"ט ושם הוא פועל הרב ז"ל
 אם הנזכר הנזכר הזה המבשר באי זה דרך עשה הדע הנזכר הנזכר
 והוא אשר הוא סבת נקיה שכל שם שבו יבשר עיני כל ישרא' מנ"ט
 במה שהיה ובמה שעתה להיות באהבת השם ובחמדת שבו ונזכר מה שבו
 השם י"ז שישנה הדע ההוא על נזכר הנזכר מנ"ט הנזכר לנ"ט
 נזכר המבשר מנ"ט מה לא היה הנזכר שכל הטוב הנזכר בנ"ט טובים כלם
 האמלצי בנ"ט האהרן י"ז לבנו בנ"ט ובנ"ט הנזכר יארות רבות על דבר

[illegible]

בשם ית ה' המושלך ומוטק בו ודנים חסדי לשום נכרא ואעפ שאמלך העוול
ממלם בצד ורש הבטיחו למת לו מתנות נחלות במק דיוע דיו חסד ולא מ
מתים בו ולא בהבטחותיו ואין יל שאין בטוחט עליו כלל עד בני אדם כלומר
אני כשיעמדו עם בני אדם לשם ששום נדבר עמם בטוחט הסדיו אז נשם
בדוק הדבקות והמחסה והבטוח בשם ית ועל אשר א ופל כיוצא בהם יתנים
מקרא מה דב טובך אית ונ והוא מיה כנר מיה מעט כדרך שרון ית עם בראו
הוא האיש הזה נטן מתאבדו העושה העובדת מצב אדם לשם ית בראו בעוה
משתדל עם בני אדם ואין האשים מרניש בו הנה ית וית נלה טבדו וישם
הדיו והורו טלביטו מהטוב הטון העולם מעט כל די עד בני אדם כלומר
כל בני אדם שלא היו מרניש במחשבתו וסמט הטובה יסרו אותם עטמו בראו
טכרו העוול המטורס הזה ובעטן העבירה רמז ול ענן זה טאמ כל העובר
עבירה במידע נרניש ממש בגלו וכש טהעושה יטון השם ית במידע טהקברה
מטרסמ בראו לו טכר מוטל בעיני כל רואי השמש ופ של דרך זה יטרש
טמק עין לא יראה אדם וזכר יטמח למחסה לו מיה טנר מיה הדי למרמ
טור תקו טל אף טביע טיחיד העולם ויטרקן מכל הצדיות ומחזי טאין בראו
אין טעט כי לא יטירה הטכיה על הענים ועל האכנים ויטבוטט העולם ויעט
תחו טאמר היה בתחלת הצריחה ואחרי כן באף טמיט ורניש הש ית יט מרין
ויטרש העולם כן יל על דרך זה ער היובל העדל טהוא זמלו טל הקנה והוא
חמשים אף טנה ונשה דבר טה טלף דוד כי חמשים אף טנה אף דוד הש ונר
האף הנה טני מרעה אכל באף הנה עטמו וטט ממש וטלחה חן כל בריה ירש
מה היה וברוך היורש ויה טהלל חמשים טעני בינה נבראו בעולם וכל עיטיו
למיטה על חן מוחת ואמרים בינה ולא אפסו חכמה טכט טחל החיחה הכל
מהטח א חטבל ואי למר כי טלח טמביט טח חזיר העולם לתחו טאמר הי
בתחלת היצירה חן מהצריחה טלח טלח טלח טלח טלח טלח טלח טלח טלח
מכונה ונן יו ופ למר טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח
על חרין חיותם בעטט חק טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח טח
חרב טלו חן כו חק ובחידש הש טח טח ואחרי מרמם הש חיים ונשה וטמח אט חת
המנים ונן ואל היצנה טלח מות מות יט טלח מות מות מות מות מות מות מות מות
מחן רטטג דטב בר יטל טמאמן בתורית משה ובקבלת נביאים מרד טחמנה
אף טנה יחזיר העולם לתחו כמט ק טהיה קורט טטט מי בראו טית חקן טטול קי
הדע הדי בוד טך הרב ול ברבור מעט כל מה טכטבוט או חוב ואם יטחטב
בטב דברו הנה תרע כי כן הי טמט טאמר כחבני
אכל יהוטע טח היה בטעלה היחן כי טע מטה חט
חמה וטט יהוטע טעט לבנה ולל טחיה הדיבר בא לעורך מטה לבדו היה מטה
טנה באהל והיה יטח הדבור מבין הצדו לאזנו טל מטה ולא היה עטמט טאמר

וילך מטק

[illegible]

טמים וארץ וכל צבא ויהי וכל אשר בה וכל למשך או לכתובם בנער
כי יעשו סגור העולות אשר שכל העל ית' ולפי העד הענינים שכלו היה לו
לומר ואני תעשה מאד איך לא רמז חרב סוף שום דבר על העד הנזכר הזה ויהי
תבין סוד המעשה אשר שם רבו בקדשו ויעד בוריו כי כן חזקך לזה העבוק האור
תמים שכלו ועקר הסוד הזה יביעוהו בבחו כי עזרת יעקב חקוקה בסמך הכבוד
והוא סוד צדק וכו' דע כי כאשר יב' שבתו אורה מתעלה מלכות כן יתנו מעקב
חב' ע' יב' בנס והענין שיעקב אלה עם בניו וכו' וד' שד' וע' ית' ית' וכו' וכל
ענין דוגמת העליון ולמעלה מנאר בדר דעב' או אולי סוד חרב ול' העה לו
לכמה אל ה' שהוא חקוק בנ' להענין בה ברית חיים ורצון וקרא לנ' עזרת יעקב
כעב שהוא מלכות של יעקב כי ה' נקרא אמת ונא' נען אמת שיעקב וסמך הכבוד
הוא ה' שהוא סמך לנ' שהוא כבוד ה' שכל מעשהו באורו ית' בנענותו
ובאורו ג' שם שמו העליון משמים ארץ ית' אמת ית' כי קנה לכבודו טוה
הק' ה' ית' ברא וקנה ית' לנך כבודו שהוא ה' וחס ושלום כי אין הכבוד נרדף
לבריו וכו' ואמר לנך ית' לנך הענין הכבוד שהוא ה' אל הכבודי ובסוף
והנה תראה מנאר דעב' כל אל דבר ית' ית' זה באור לבריו והרב הבין
אותו כעב שהם רומזי ע' ואל' שד' לא קבל היה אום מסמך דבר נרדף
והנה בנס חרב בארץ ודבר כי חס חן לרמז א' ה' שד' סמך רומז א' ה' "
ועם ע' הוא ה' שהוא הטענה והוא סמך חרב והנה אמתיה ע' טמאם עכ"ל
אין ית' שד' כי הנה הוא מערש אומן וכו' שד' שד' כבוד ית' וכו' חרב סוד
אחרית שד' לנ' בסוף לנ' יהיה לך אום וכו' וכו' רמז בסוף הכתוב לנ' כי
אין להם אומן ומעלה ק' כי הוא ית' בסוף הטענה בסוף החטאים והוא ששן
המדיט שד' שד' שד' לנ' בעת וסעודה אחת מערשן עכ' ומרשע כי "
אומן ומעלה רומז סמך אומן כי המעלה הוא האמונה שהוא ה' ואומן ה'
אחרית נ' ית' מקבל משם ומשפיע רחמים סמך אומן והענין נרדף סלוק קמך
המשפיע לנ' מהם וסלוק המשפיע לנ' מהם והמבין יבין ואם כן
יהיה אמרתי וכו' חרב ול' כי כן על מלת הדין שיהיה רצון זה בה מערך דקדוק "
שד' דקדוק מכלת אמרתי משם שהאמירה רומז לנ' היא מלה מורכבת על אמרתי
אום כן ויהיה שד' שד' אף איהם נס יהיה הם וכו' רמז צבאות האדם סוף
שד' ועלם מרשע כי דעת חרב בכוונת הבריה הוא שד' שד' ית' ברא ית'
טמאם שד' קדמה לכל כ' שד' שד' כ' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד'
סוף מנאר ית' שד' והוא הבורא שד' הבריה וה' צדקה והענין שד'
א' ית' ומבשר אחזה אום מערך מענין הבריה העליון והמקבל ית' שד'
יעד ונרדף סוף היצירות וכו' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד'
בוראנו וכו' א' ית' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד' שד'
ענין ית' והנה מערש העבוק הזה דע כי בנס רומז לנ' עולם ע' שד'

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

והיו בו אסדות סודיות ונחשבים בנפשו כדבר המצוי
הבחי השלון לבד וקדדו זה לבחי המצוי והוא המצוי
הנחשב כל המצוי והנחשב שיש בו אסדות סודיות
בחיטון וזה אסות כל ית לבד וסודות יתים כדבר המצוי
ממדת והודית לבד ית לבד בזה וקדדו של ית לבד
שכן במלכותם כדבר המצוי והודית של ית לבד
נקטתיה ולזה מביא לו שיעור המצוי לבד לבד
בכל מקום במלכותם סודות סודות בזה לבד
כדבר אסות במלכות וסודות של ית לבד אסות
לא שיהיה הם ית לבד וסודות סודות לבד לבד
וזה סודות לבד סודות סודות לבד ית לבד
על סודות מה עשה בכל ית לבד סודות סודות
המביא ענין על המצוי בקדדו והיו סודות
לבד ית לבד לבד סודות וסודות סודות
סודות וסודות לבד ית לבד סודות סודות
ועל זה ועל סודות לבד ית לבד סודות
סודות סודות קדדו וסודות סודות סודות
סודות סודות לבד ית לבד סודות סודות
וזה ענין אסות לבד סודות סודות סודות
יס כיסוד זה אסות קדדו סודות סודות
טוב קדדו ית לבד סודות סודות סודות
לבד ענין אסות קדדו סודות סודות סודות
עליו סודות סודות סודות סודות סודות
לאסות סודות סודות סודות סודות סודות
המביא סודות סודות סודות סודות סודות
עמדת והודית קדדו על כל סודות סודות
האסות סודות סודות סודות סודות סודות
אסות אסות סודות סודות סודות סודות
והנחשב ונחשב סודות סודות סודות סודות
סודות סודות סודות סודות סודות סודות
הנחשב סודות סודות סודות סודות סודות
ימין סודות סודות סודות סודות סודות
המביא סודות סודות סודות סודות סודות
אסות אסות סודות סודות סודות סודות
ימין סודות סודות סודות סודות סודות

[illegible]

[illegible]

העבירות כסא י"ד כסא לנע מדע שבע ברשת העכירה שישכון בידו שלם לנע נ
קדושים יקראו לידו שלם כסא י"ד יהיה במהרה בימינו יראו עינינו וישמחו לבנו אמן
ורצון טובנו סנה טבה ידים יאזע כלום באות העכירה על יוסף יהיה נבר
בהרמת יוסף ראשו על יוסף שכן עיניה ראשו רם בעליו אויביו ובהלכות
מעטין בידוע כי העכירה טובת על ראשו והזכר סמך בקום מוסרת כי אז
היה כחוב ורצון בפרט היה מוסרת ועטו שאם ורצון בטבא ידי יה סמך
וזאת ברשת יעקב כל אבדך ויעזרך ואת נדי ויברך כלום ברשת ון של משק
שאל ורצון טובנו סנה היא מעין ברשתו של יעקב כי כל אבדך רומע גל ואת סה
לנע ויעזרך כי הול והל הם סוד העזר ואם אתה חסד מור התעלה רבין זה
ויברך הוא הע שהוא הברכה שבאין שם כל הברכות כל הנחלים הולכי א הם
הכא נני העם העכר כאן הוא הל או הול כי אחד הם ושם אחד להם כמו שבאית
לך פעם רבות והרצון הטובן במה הוא הע שנקראת רצון ברשת יעלן על רצון
מנחם היא היסון והיא המנחם העסך ובקם או ימנך א העם העכר לוסף
אם מבורכת י"ד ארץ ואם ענה ורצון העם הטובן במה יבא לראש יוסף והרצון
הזה אישור לום שחזר לעם העזר ואילו יקרא רצון או אישור לומר שיקרא
רצון לומר ויהיה בברכת יעקב שאם משהדך ויעזרך ועל עכ
אם יעזר בחקותיו וכו' כמה לא הזכיר יחזקאל ו אן מצותיו וסוף לו סטון חקיס
כרי לראשו על הע שהוא העולם הבא ב קום הזה וחק שהוא סטון ויהיה גדות
אין לך להרהר אחריה דומה לנע והיו חים והיא יל ומה שהזכיר ארץ הענב דומה
א העולם העל העברא שהוא טוב ויבא לא אכ בא לו שבע קום מהעם העכר ורע
משום סה מהכחן היבראי וולתי מלהיט יל ואם תעזר מהאריך הטעלה האחר
העננות ארץ החיים ואלי רגע אחד מרי יחזקאל העולם יסו מרב נחם עכ נטל
לארץ הענב ומעט שיתנו עב דיומא יהיה דרוס העכר בטובן זה דומה לעולם
העל ומדרוס העכר כאן דומה לעולם הזה דומה יס הנסר הנה לעולם הבא ע
שהוא העולם הבא המלא העלם מכל מיט טוב וברכה זעה כל הנחלים הולכים
אל הים יל הקפה בכלל הוא הע שנקרא כאן הקפה יס שני אחרות וכו'
מדעתי כי שני האחרות הם משל עכ שני החכמות חכמה קדומה וחכמה קייט
להנחיל אוהב יש חכמה שלמה וזאת ההקדמה היא נחמה האור שהברילן הול
ונען במקומו שהוא החכמה הקדומה ומהיכן הברילן מהאוסקלדיא שאינה מ
מאירה כי הייתה היא גם היא אספקלריא מאירה והיו משמטין בעזה עדי שדע
לעצמה ואמרה בעצמה אישור לנע מכלים שישמטו בבית אחד ואם לא הול
לבי ומעט יל עמך יל חכמה של הקפה ולא היה שם מכל זה
דבר חללה אמנם אבא רכע שם המאורי בעזה הול מאירי והוברל האור מה
מהאור עדי שנקרא מאור קטן וענע לעצמו לבא לעצמו ואמרה נחמה אור חכמה
שילמה לחכמה הקדומה קורא הנה הקדמה אם לבנו ליהל שיקראן ס בנ בצור

[illegible]

וביחוד מלת ממש תגלשט בבי תמא טכ הדב טס הזכר ממש כי טס באר מערך
האם כלה במחמד הסעק על ישרל פירש הסעק ואם מערך האם והאם רומי
כקול טמא האם העזלה והוא ארץ החיים ויל טלא העינן דק העז בלבד ולא ירא
העניס כלה לא ירא ולא העינן העניס המאידים ואם העניס טמאס מאידים ארס
הסעק לא ירא כמז מרעה ועל דרך האמת וכו' הוא ארס בארס לרבה בן
טעם מרעה היתה דבקה ונקטת בל וכל ער טס היה מתעבא והוא טאם הארס
ואתה טה עמוד עמדי וידיה סובן מערך זה טבבל מקום טיהיה מרעה טעמס
מחטבס וטעס עס הטס ית וטה מטעס דוקא במקום הזה וזה חללה טיהיה
טעסו אכל אס תבן סוד טה לל מטכר ומה טאומר כי אמה טומע תעלת טל
תרע ותבן מקום חסר דבוק קסידת טעס מרעה ולל טבלעס טל מחול לא ית
מטיג כמרעה ואם לטבון טל ישרל בטעת הברכות כי הוא חלקט ערע ית ויל
כזס מתן תורה טיהיה טעס דו ער טעסן ופז ער טעסן היתה נפאית טל מע
רבי עה תגמדי וטאר הפאיים ירן נפאית כן אלא על ידי היד העזלה ביחוד
הכל ואמר ביחוד הכל לא תחטוב טרעס סמר טכדו ער טעסן טעבאן טאר
הפאיים עה ולא אמר כן אלא לטבד הטינה לט טאסור לקח אותה לבד?
בחדור וכל טכ בדבור על אחת כמה וסמה במעשה טהוא הסמכה כי תעמ
כל בכל וטבל טל וטמטיל יבין היו בטעס אל טעס ברו ער טעסן
ולכל היד החזקה ועל דרך האמת היד החזקה קרת הדין בטעסן וכו'
כל דבדי הדב סאן דומים אל הע' והמורא העזול וס' המורא דומט לל
טכ נקרא טרא טמא אמה טרא אמה יטס תאמר ולי יאמר לט טאומר
על הת דוק יט סמר כי מלת אמה מליא לט כן כי' דע כי מלת הוא
טהוא לטון נעלס מורה על הטס העלס טק טלס עליונות ומלת אמה טהוא
לכח דומט על הטס העזול הסלל טס קלות וטקטקט כי הוא הידל העטמ
הכל הקדט המטון באטעג ומלת אס טמא לטון על המרבר בערו סגי
טאומר יאה כי אס הוא העמר עמך לחלק על דרך טאם הסעס דא עמך
כי אס אס הוא ואין אלהים עמדי דומט על הטס הנכבד הסלל הכל הכלול
מכל הטוב עליט ועל כל יטראל אמן הי טכון טאמר הסעס אמה טרא
אמה בדוע טדומט טרא לטס העזול יטבדך וית וס העזול טהחכר בטעסן
עס המורא דומט לטס העזול מעט טעיקר קבלט מהג ואם יאמר מערך
מיעוט טכל טפי כי כאמר היל קרא עזל מעט טעיקר קבלט מהדיחמים
העזולים כר יקרא טרא מלי טהוא וס הוא מקבל מהל טהוא הדין הקסדה
ולל טהמטעיע טומה ויחמים על יחלביז הוא מעזל בעיט המקבל
קרא המטעיע הוא עזל ומטט טהמטעקס מאיבין נעטה יראו בעיט
העטעים קרא המטעיע הוא טרא ואם יאמר
בטוד היטלה תראה טרו ער טפי יחד נקרא טרא

[illegible]

לדיוק אחד דרך האמת להשיג טעמן מזה אולי יטענו מעט משעם הדב
המאיר ע"ע הטעם ויצא ממחשך לאור ועתה לא יאן אור ונתלה היא
על מאמ דל סעמא תער ברביה אמרה טכנה לטע הקבה והלא הוא ל
הטכנה והטכנה הוא הקבה ואם יעט ויאמרו טענן זה דומה לאמר טענב
ויז המעיר על טענן מאת ייז והיה לו לומר מאת וטענן טאמ הסע עור וז
מעה אה עליה ל יז עליה אל מבע ליה וכן ויקרא אל מעה ודב ייז אין מי
הוא הקורא ומה הוא המדבר אם על זה ישתקו כט וכת מיהיה טעם להיטביט
ולתכלס טאט ברבי טען בטה ולז נאמרו מפי הטמניה איה טענב לט
לדיוק אחי מזה דעט וטאן אכלים הדיברים טעם סתרי פתרים עיט הטל
מחילים כאמר יאכלו האמרים את הטעונים בלז דעת וחכמה בל טעם
וממה אין טעמא ואין מבין איה ביקר ולז בין נמטל כבה מאת זמנה
פיתות בל דיעה מה והיה בלס לאכול אסלה אחת והאית פכמה לט
ארבעי יוס וארבע לילה יאכל טאן אכל ומה לז טען לז יעב ללס
ולז עמא למים כי אם לטענע דבר יאמר דבר מזה וטאיר תבין
הפאים לטעם לטע אולי יזכו וס הם טענן ולהטכיל ויטענן חן בעיט ייז
ויאמר תבין ייז טענא וטען ורש זה מוטכר לז תעלים טאס את
מהמטכילי כבר דעת ביאור מזה זה טעם ומטכיל כי הטכנה דומה
למטכילי דוג והקבה דומה ל טכנה דומה לט טאן יאמר לזה
דוג אבי טענא דע בא דוג דע אס מזה הנה לז טענא ומאד טע
הטכנה על טענא ואם דעת סתרי איה תאמא ומה טענא מזה טענא
טע וטמחיתים בבית תעלת יאמר טע טע איה יאמר מזה טענה מזה
דבין סוד אמרה טכנה לטע הקבה בטל מקום נטע טען הטיטטאות דמור
דזקט טל דוג אן דוג עטע לטענה דוג וכו הסטה דוג טענה היו טענא
טל טלמה לטענות בה דבין ומה דעלה ומה יאמר מזה ודבור הסטה דוג עט
טע הטיק אן הטע והלא העטע אס מזה אן הטיק במקום טגירה מעטע עומר
אס הטע לז לז דוג ומה יעטע לז ארס ואם היז במקום עברה אדור תבין
אסר יבטא בארס ואם על הקוף אה הטיק כן על העטע לז כל טען אטעס
דע באמת כי העטע והטעיר במורה טכנה וטכנה טכנה אמת ומה עיט
יחיות כי ברבי לז יס סוד טענא וטענא וזי איהט בלז טע ומה העטע עטע
אמת ביהא דומה ומה לך דרך דיעת העטע סאסר הטענה מזה לז טע טע
דע כי כדור דוג טכנה מזה דעט יל מיה דרך בקטע עטו ויין הקטעה
העטע לז אס בך העטען טעס ג טענות וכו הטענות טעס טעס טעס וכו הטענות
טכנה הטכנה וטעס הטכנה לטענה טענא מזה יאמר טענא טענא טענא
טענא ג טענה וזי איהט טענא מזה עטע טכנה בלז איהט הטכנה ביהט
היטע אסר על דע מזהטע על מזה עטע אס מזה יאמר ומה יאמר בזה
וטענא איהט ומה מיהט טל טעל וטל דוג אבי ואיתם הריחמ
הטענא איהט ומה המטע עטע העטען ומה המטע
בבד הטענא על טענא טל טעל סיכיע לזסית ומה

[illegible]

[illegible]